

နှစ်ခြင်း

သုတ

ဟုတ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒီဟာဝန်အရေးသေးပါ

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒီအရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒီအရေး

ပြည်သူ့ပညာရေး

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစားဦးစွာချက် (၅)ချက်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဗီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
 ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတင်စီမံခွဲဖြူးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစားဦးစွာချက် (၅)ချက်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတင်စီမံခွဲဖြူးနိုင်သော
 ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

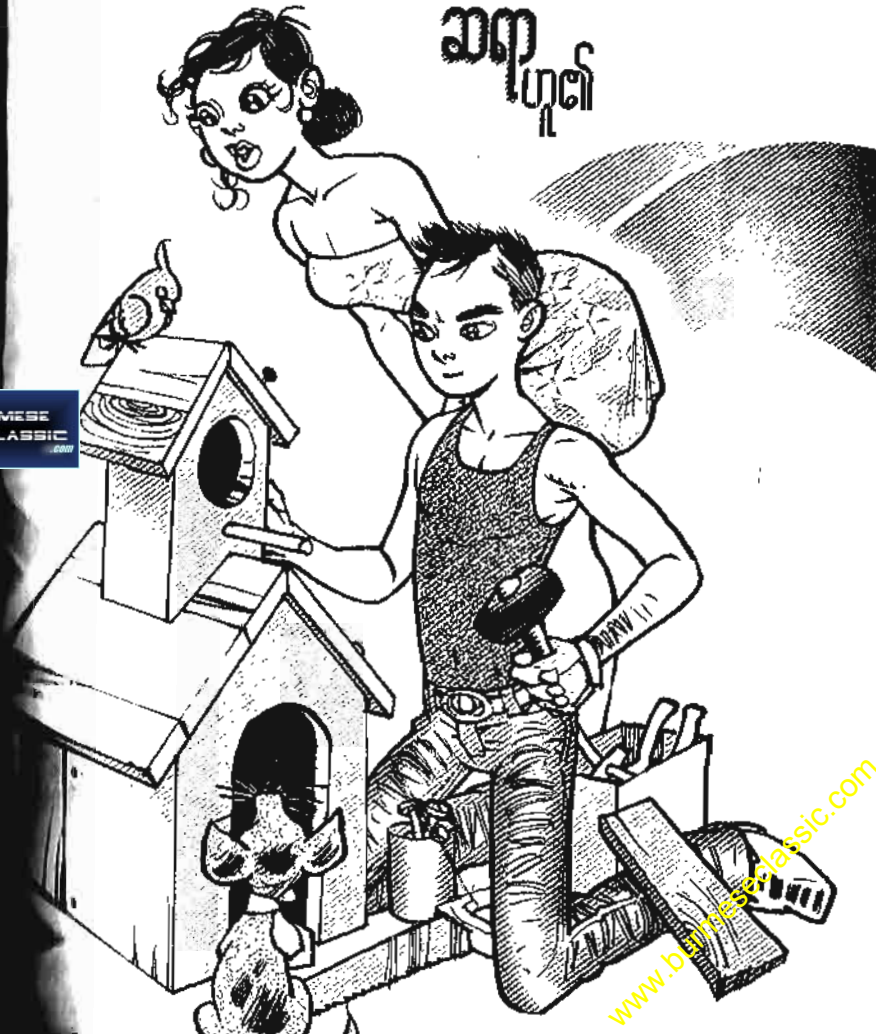
လူမှုရေးဦးစားဦးစွာချက် (၅)ချက်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်
 ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သရုပ်ဖော်

သရုပ်ဖော်

BURMESE CLASSIC

ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြင်

အတွင်းနှင့်
ချက်ချင်းပုံနှိပ်
အောင်မြင်
ပုံနှိပ်ရက်။

မြန်မာ
အောင်မြင်
စာပေ

ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ခုနှစ်၊
(ဇန်နဝါရီလ)။
အုပ်စု
(၅၀၀)

နတ်ရွာရိုး
သရဖူမင်း / နတ်ရွာရိုး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၅၃ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီ

ဘဝဆိုတာ
အတ္တနဲ့ပုံသွန်းပြီး
သောကအစွန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ
အနတ္တဝါးခြမ်းပြားလေးခင်းထားတဲ့
ဒုက္ခတံတားတစ်စင်းပဲဖြစ်တယ်

ကရီးတစ်

၆၅.ရှုစေတာ
 ကရုဏာနှင့်
 နာနာကျပ်ကျပ်
 အပြစ်မြင်ဆည်း
 ဝမ်းထဲသို့
 ဟုတ်တိုင်းဆို၍
 ထိုးလိုစိတ်က
 ဆုံးမတတ်သည်
 'ဆရာ'မည်၏။

။

(ဓမ္မပဒ)

ကျွန်တော့်စာသင်ခန်း ပိုက်ဘုတ်ထောင်မှာ ရေးထားသော ကဗျာအပိုဒ်တိုလေးအား... သူမ အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေ ပြီးမှ ပြုံးပါသည်။ ထိုနောက် ထိုင်နေရာအတန်းခုံမှ ထလျှောက်လာ ကာ ပိုက်ဘုတ်အလယ်လောက်မှာ ရေးခြစ်လေတော့၏။

စာတွေလှိမ့်သင်
စိတ်ကြီးဝင်က
ငါ ဆရာဟူ
သူ့စိတ်ပတ်လည်
ဘယ်နေရာမှဆို
စာကိုပဲသင်
စာပဲမြင်သင်
သူ့လျင်သူ့ရွှေ
ချစ်သူတွေလည်း
မေ့ထားတဲ့ ဆရာ
ဒီဆရာကို
ခပ်နာနာလေး ကိုးချင်သင်။
“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ အော်ရယ်တော့၍ သူမက လက်ထဲက မက်ဂါဆော့ပ်နှင့် ပစ်ပေါက်မလို ချစ်စဖွယ်ဟန်လေး လုပ်ပြကာ မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အဆိုင်းမင့်(န်) တွေ ထိုင်စစ်နေရာက ထရပ်၍ လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ပုံမှန်ဆက်ရှင်စဝင်ဖို့ တစ်နာရီလောက် လိုသေးသဖြင့်...

“ဆိုင်သွားကြရအောင်”

“ဟုန်း... အခုမှလာပြီးတော့များ၊ ဒီမှာရောက်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

“ကဲပါဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ လာ... ထွက်ဖို့”

“ဆရာရှိလား မသိဘူး!”

ကျွန်တော်နှင့် သန့်ရှင်းတဲ့ စာသင်ခန်းကအထွက် မျက်နှာ ထားတင်းတင်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံလိုက်ရ၍...

“ရှိတယ် အစ်မ၊ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်!”

“မိုးမြင့်ကျူရှင်က ဆရာဦးမြင့်မိုးကို မေးနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ပါ”

ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာမြင့်၍ ကြည့်ပြီး သူမ၏ လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်ပါသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဘာကိစ္စဆိုတာ... ကျွန်တော်ယခုအချိန်အထိ မသိရသေးသော်လည်း ကောင်းသော ကိစ္စ မဟုတ်ဆိုတာတော့ စိတ်ကခံစားမိနေသည်။

ထို့အပြင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာနှင့် တမင် ပတ်ဆင်လာပုံရသော ရွှေအလေးချိန်ကလည်း မနည်းမနောဖြစ်၍ ပန်ရှင်းက ကျွန်တော့်ကို မသိသောလှည့်၍ အကဲခတ်သည်။

သန့်ရှင်းအကြည့်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ‘ရှင် ပိုက်ဆံချေး ပေးပြန်ပြီလား...’ ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော အကြည့်။

အမျိုးသမီးက စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ရွက်အား ထုတ်ပေး

ပြီး . . .

“ကျွန်မက တန်းခွဲ(A)မှာ တက်နေတဲ့ အောင်မြတ်ဇော်ရဲ့ အမေပဲ။ အခု နှစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ ခုချိန်ထိ ကျူရှင်လခမပေးရသေးလို့ အိမ်တိုင်ရာရောက် စာတစ်တန်ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့ အကြောင်းကြားရတဲ့ သဘောက ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လို့လေ”

“ဪ . . . အောင်မြတ်ဇော်ရဲ့အမေ၊ ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်မ အထဲကို ခဏလောက် ဝင်ထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“နေပစေ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စအတွက် ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းစရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး ဒီမှာပဲပြော”

ဗုဒ္ဓေါ။

ကျွန်တော်အသံထွက်ပြီး မတမိရုံတစ်မယ် လန့်ကာ ကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်သားတစ်ယောက်လုံးရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ပညာရေးအတွက် က ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတဲ့လား . . . ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒေါင်ခနဲမြည်သွားပေမယ့် မျိုသိပ်ကာ ပြုံးရင်း . . .

“ဒါက ဒီလိုပါအစ်မ . . . ကျွန်တော်အကြောင်းကြားတာ ကျောင်းလခက အဓိကမကျပါဘူး”

“ဘာရှင့် . . . အဲဒါအဓိကမဟုတ်ရင် ဘာကအဓိကလည်း။ ဒီမှာဆရာရဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က ငွေရေးကြေးရေး ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မလိုလူမျိုးကလည်း ဆောရီးနော် . . . ကဲ စကားပြောတော့ မမှားစေနဲ့ ဆက်ပြော”

ကျွန်တော် ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့လောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ သန့်ရှင်းတောင် ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဒေါသတွေဖြစ်နေမှန်း ခိုပိမိ၍ စကားကို တိုတိုဖြတ်ရန် စလိုက်သည်။

“အိုခေဗျာ အောင်မြတ်ဇော် ကျွန်တော့်ကျူရှင်မှာ ကျောင်းလခမသွင်းတာ (၅)လရှိသွားပြီ၊ အဲဒါ အစ်မ သိမသိ ပထမမေးချင်ပါတယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . အင်ဂျင်နီယာ ဦးအောင်မော်နဲ့ အုတ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်မမတို့က မွေးထားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား အောင်မြတ်ဇော်က ရှင်မေးရလောက်အောင် ပဲ့နေလို့လား ဆရာ၊ ဟောဒီမှာ . . . ဧပြီလကနေ စက်တင်ဘာလအထိ ပေးထားတဲ့ ကျူရှင်လခဖြတ်ပိုင်း”

သူမ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းပေးသော ဖြတ်ပိုင်းများအား ကျွန်တော် ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဖြတ်ပိုင်းကတော့ ကျွန်တော့်ကျူရှင် ဖြတ်ပိုင်းဟုတ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် . . . မနှစ်ကသုံးသော ဖြတ်ပိုင်းဘောက်ချာအုပ်မှဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရယ်ချင်လာမိသည်။ ဒီကလေး မိဘနဲ့ဆရာကြားမှာ လက်တစ်လုံးခြား လိမ်နေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အခန်းထဲခဏပြန်ဝင်ကာ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ဘောက်ချာကို ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ အခြေအနေအမှန်ကို သိရတဲ့အချိန်မှာ အောင်မြတ်ဇော်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အခြေအနေကိုပဲ ရွေးချယ်စေချင်ပါတယ် . . .

ကျွန်တော် မချမ်းသာပေမယ့် . . ကျွန်တော့်အတွက် . . အောင်မြတ်
ဇော်ရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ပညာရေးနဲ့ ယှဉ်ရင် . . ပိုက်ဆံဟာ အဓိကမကျပါ
ဘူး အစ်မ၊ ဟောဒါက ဒီနှစ် ကျွန်တော်သုံးတဲ့ ဘောက်ချာပါ . .
(၂၀၁၂)ပညာသင်နှစ်ဆိုတာ ပါ၊ပါတယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ ဘောက်ချာ
က (၂၀၁၁)ပညာသင်နှစ် ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဟင် . . ရှင်ပြောတာက ထွန်မက လိမ်တယ်ပေါ့ . .
အမလေးနော် . . ”

“အစ်မကြီး မလိမ်ပါဘူး၊ အောင်မြတ်ဇော် လိမ်တယ်လို့ပဲ
ပြောပါရစေ”

“ဒါဆို . . ဒီဘောက်ချာ ဘယ်ကထွက်လာသလဲ!”

“ကျွန်တော်မသိဘူး အစ်မ၊ ဒီဘောက်ချာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျောင်းစာရေး ကိုတင်ငွေကို မေးရဦးမှာပါ။ ထပ်ပြောချင်တာက
အောင်မြတ်ဇော် ကျူရှင်ကို တစ်လမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ
တက်တာ . . တစ်လ လုံးဝလာမတက်တာ . . ပြီးခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာ
လ တစ်လလုံးပါ . . ၊

ကျွန်တော် အကြောင်းကြားစာပို့တာ ဒါပါနဲ့ဆို သုံးစောင်
ရှိပါပြီ၊ နောက်တစ်ခုက အောင်မြတ်ဇော် အပါအဝင် . . ဖိုးချို၊ ထွန်း
တောက်၊ မြတ်သူတို့လေးယောက် ဘီယာဆိုင် ထိုင်တယ်၊ ကလပ်
သွားတယ်၊ ဂိမ်းဆိုင်မှာ မိုးလင်းမိုးချုပ် ဂိမ်းကစားတယ်၊ ဒါတွေ
အစ်မကြီး သိမသိ ကျွန်တော်မသိပေမယ့် . . . သူတို့ပညာရေးအ
တွက် တာဝန်ရှိနေတဲ့ကျွန်တော်က သိနေတဲ့အတွက် မကြာခဏ

ခေါ်ပြီး ဆုံးမပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘက်က မပြုပြင်တဲ့အတွက်
ခုလို . . . ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရော့ . . ရှင့်ကျောင်းလခ ငါးလစာ”

သူမကြီး၏ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီတွတ်ပေါက်ကွဲမတတ်
ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတစ်သိန်းအုပ်တစ်အုပ်အား ခပ်တင်းတင်းပင်ပေးကာ
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“တောက်! . . ဘယ်လိုလူတန်းစားတွေပါလိမ့်”

သန့်ရှင်းရင်ထဲ မျိုထားသမျှ ပွင့်ထွက်လာ၍ ကျွန်တော်
ပြုံးကာ သူမလက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။
သို့သော် ခြေလှမ်းငါးလှမ်းပင်မပြည့် ကျွန်တော့်ကျူရှင်မှာ သင်္ချာ
သင်နေသော ဆရာဦးအောင်ထူး အရေးကြီးပုံမျိုး ရောက်လာပြီး”

“ညီလေးရေ ဘယ်တုန်းဟ”

“ဆိုင်သွားမယ်လေ . . လာ”

“ဟာ . . မလိုက်တော့ဘူးကွာ၊ အစ်ကိုကို မင်းနှစ်လစာပေး
ဖို့ ကျန်နေသေးတဲ့အထဲက တစ်လစာလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီပါကွာ
အရေးကြီးလို့ပါ”

“ရတယ်အစ်ကို နှစ်လစာလုံး ယူသွားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပူပူနွေးနွေး တစ်သိန်းအုပ်ထဲက ငါး
သောင်းဖြတ်ကာ ပေးလိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ထူး ပျော်သွားပြီး သုတ်
ပနဲ ပြန်လှည့်ပြေးလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချ
ကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

မိုးမကျ ဆောင်းမကျ ရာသီက ဒီနှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား
သာယာကာ အေးမြ၍နေသည်။ သို့သော် . . ရင်ထဲမအေး။ ဘေးက
ချစ်သူမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိတာတောင် . . . မအေးဘဲ
ပူကာ စူအောင့်နေသော မျက်နှာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှူ
မှားတော့မလို ဖြစ်ရလေ၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ကို . .

လာမယ့်နှစ် စာမသင်နဲ့တော့ကွာ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”
သန့်ရှင်းဆီက အပူငွေ့မကင်းသော စကားကြောင့် . . ကျွန်
တော် လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ်စုပ်သောက်ပြီး ပန်းကန်ပြန်ချ
လိုက်ရသည်။ ဒီလို ပြဿနာကြုံတိုင်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောတတ်သော
သန့်ရှင်းကို အားလည်းနာလှပြီ။ ခက်နေတာက . . .

“ကိုယ်လည်း စာသင်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တတ်တယ် သန့်ရှင်း၊
စာမသင်ရင် တို့ဘဝကို ဘယ်သူက သင်ပေးကြမလဲ”

“အခု လာတာကလည်း အဲ့ဒီကိစ္စပဲ၊ ဒီနေ့မှာ လက်ထပ်
ကြတဲ့ . . လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး စင်ကာပူ ပို့ပေးမယ်
လို့ ဖေဖေပြောတယ်”

ကျွန်တော်နားထောင်ပြီး ပင့်သက်မောကိုထိန်း၍ မူတ်ချ

သည်။ ဟိုရောက်တော့ ဘာလုပ်စားကြမလဲလို့ သူမကိုမမေးဘဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်မေးသည်။

ကျွန်တော်က ဓါတုဗေဒအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးပြီး သူမက သင်္ချာနှင့် ကျောင်းပြီးခဲ့ကြသည်။ မိုးမြင့်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ အမည်။ အဖေက ဥပဒေနှင့်ကျောင်းပြီးကာ တရားရေးဝန်ထမ်း မလုပ်ဘဲ 'မိုးမြင့်' ဆိုသောအမည်နှင့် ကျွဲရှင်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်တော့ . . အဖေကျွဲရှင်မှာ (Guide)ဆရာ ဝင်လုပ်သည်။ သည်နောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ကျွန်တော် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သင်ပြနိုင်သော အင်္ဂလိပ်စာ၊ ရူပ၊ ဓါတု သုံးဘာသာအား အဖေနှင့်တွဲကာ သင်ရင်း ကျွန်တော်ကျွဲရှင်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့အဖေလည်း အသက်အရွယ်အရ အနားယူနေပြီဖြစ်၍ မိုးမြင့်ကျွဲရှင်အတွက် မြင့်မိုးဦးစီးကာ ခရီးဆက် နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆိုတော့ကား . .

“ကဲ . . ကို ဘယ်လိုလည်း၊ ကို သဘောတူရင် . . အဘကို ဒီည ပြောလိုက်ကြရအောင်”

အဘဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးမိုးမြင့်ကို သူမခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေကလည်း သူမနဲ့ စတွေ့ကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ 'အဘ'ဟု ရည်ညွှန်းကာ ပြောဆိုသုံးစွဲသဖြင့် . . သူမလည်း 'အဘ'ဟု နှုတ်ကျိုးသွားခဲ့လေသည်။

ဒုတိယနှစ်တက်ကတည်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဒီနှစ်ပါဆို ချစ်သူသက်တမ်း ငါးနှစ်ကျော်

ခဲ့ပြီ။ နှစ်ဖက်မိဘလည်း သိကာ သဘောတူခွင့်ပြုထားကြသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဖြစ်ဖို့ ယခု ချိန်အထိ မရေရာသေး။

“ကို . . ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မေးလိုက်ရင် အဲသလို မတုန်မလှုပ် နဲ့ အရမ်းစိတ်တိုတယ်သိလား”

“အေးပါ သန့်ရှင်းရာ . . ကိုယ်လည်းစဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာစဉ်းစားစရာရှိလို့လဲ လက်ထပ်ပြီး စင်ကာပူသွားမယ်၊ ဟိုမှာ ငါးနှစ်စီးပွားရှာမယ် . . ပြီးရင် ပြန်လာပြီး ဒီမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ကိုယ်တစ်ခုမေးချင်တယ် . . ဟိုကိုသွားဖို့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ!”

“အင်း . . နေစရိတ် ပိုစွေးကြီးတာဆိုတော့ ဗီဇာနဲ့ဆို အားလုံး ငါးဆယ်လောက်တော့ ရင်းရမှာပဲ”

“ဒါဆို နှစ်ယောက်ကို တစ်ရာပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“သန့်ရှင်းရယ် အဲဒီသိန်းတစ်ရာကိုပဲ အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး သန့်ရှင်းပြောသလို လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်လိုက်ပါတော့လား!”

“ကို”

သန့်ရှင်းရဲ့ခေါ်သံက ဒေါသသံတစ်ဝက်ရောကာ ထွက်သည်။ ပင်ကိုယ်က စူးရှတောက်လက်သော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ သူမမျက်ဝန်းနားတစ်ဝိုက် နေကြဝဠာတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်မကြည့်ရဲတော့စွာ ပင့်သက်ရှိကံရင်း အကြည့်လွှဲပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားတိတ်ကာ အတော်ကြာသွားသည်။ ဘယ်လောက်ကြာသည်လည်း ကျွန်တော် သတိမထားမိခင် သူမထံမှ စကားတချို့ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုစကားသံကား ကြောကွဲ၏။ ပြီးတော့ . . . တိုးတိမ်၏။ အဖျားဆွတ်၍ တုန်ခါမနေဘဲ စတင်ထွက်ပေါ်ကထည်းက အကဲကွဲနေပါသည်။

“ကိုရဲ့ ဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်မလား၊ ကျွန်မကို စွန့်လွှတ်မလား . . . ကို ရွေးလိုက်ပါ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူရှိနေရာမှ အသာအယာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

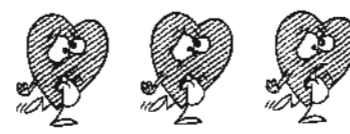
ဘုရားရှင်က စွန့်ကြီးခြင်းဆယ်ပါးကို စွန့်ကာ သုံးလောက ထွဋ်ထား အတုမရှိမြတ်စွာဘုရားအဖြစ် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။ သူရဲကောင်းတို့က စစ်ပွဲမှာ အသက်ခန္ဓာကို စွန့်ကာ သူရဲကောင်းဘွဲ့ကို ခံယူခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်သူကို စွန့်ကာ ကျောင်းဆရာဘဝကို ဆုပ်ကိုင်ထားရပေတော့မည်။

အဟာ့ဟာ့ . . . မြင့်မိုး . . . မင်း အရမ်းစွန့်စားလွန်းနေပြီကွ။ ကျွန်တော့်ဘာသာထွေးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန် လှောင်ပြောင်ကာ ကျသင့်ငွေရှင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများနှင့် စတင်ကာ စာသင်ဆောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာစက မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ပြီးတော့ လေတိုက်၍ သစ်ရွက်တွေ တဟေးဟေး မြည်တသံ၊ ငှက်တွေ လန့်ဖျပ်အတောင်ခတ်သံ၊ အဲ့ဒီနောက်မှာမှ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး ကျကွဲသံ ဖြစ်လေ၏။

ကျောင်းဆရာဆိုတာ ဝဋ်ကြွေးပါမှဖြစ်တာ သန့်ရှင်းရဲ့ . . . ငါ့စွန့်ချင်ရင်တောင် ကံတရားနဲ့ပွဲတဲ့ကြီးကို . . . ငါပြတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဟာ . . . ဒုက္ခတော့များပြီဟာ . . . တောက် . . . ငါ့နှယ်။

တကယ်တော့

အချစ်ဆိုတာသိချင်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ...

ဘယ်သူမှလည်းမအိပ်မနေနားထောင်တာမျိုးမရှိသလို

ဘယ်သတ္တဝါမှမအိပ်မစားဘဲချစ်နေတာမရှိပါဘူး...

ကြားရတုန်းခဏ

သာယာနာပျော်ဘွယ်ရသတဲ့စဉ်လေးနဲ့

ခံစားမူးပျော်သလို

ချစ်ဇော်လေးနဲ့တွေ့တုန်း

ရင်တွေစာရုန်းရုန်းခွန်ခါတတ်ကြတာပါပဲ...

သိချင်းသံတိတ်တော့အိပ်သလို

ချစ်ပိတ်လေးပြေတဲ့အခါ

နေသာသွားကြတာပဲမဟုတ်လား...

ထားပါလေ

ငါဒီသိချင်းကိုကြိုက်တယ်

ငါသူ့ကိုချစ်တယ်

ဒီလောကတော့ရှိမယ်လေ....

(ဟေ့...ငါကတော့တစ်သက်လုံးမအိပ်မစားမနားမနေ

ကြိုက်နေချစ်နေတာတွေ)ဆိုရင်တော့....

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲမှန်စွာဖြည့်လုပ်ပါတော့။ ။

ဆရာဟူ၏ ၂၀

အခန်းနှစ်

နောက်

ဆုံးတန်းခွဲ လွတ်လိုက်ပြီဆိုမှ ခုံမှာ ခြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်ချလိုက်သော ကျွန်တော့်ကို. . ကိုတင်ငွေ လှမ်းကြည့်ပြီး. .

“ဆရာအလုပ်ကလည်း မလွယ်ဘူးနော်. . ဆရာတော့
မပြောတတ်ဘူးဗျာ ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်ကြည့်ရင်းနဲ့တောင် မောနေ
တယ်”

“ဒီနေ့ အောင်မြတ်ဇော်နဲ့ တွေ့သေးလား ကိုတင်ငွေ”

“ဗျာ!”

ရိုးရှင်းသော ကျွန်တော့်မေးခွန်းက . . ကိုတင်ငွေကို ဘယ်
လောက်တောင် လန့်ဖျပ်သွားစေသလဲဟု မေးကြည့်ချင်လှသည်။
ကိုတင်ငွေ တကယ်လန့်သွားသည်။ အင်းလေ . . ဟိုတစ်ပတ်က
အောင်မြင်ဇော်မိခင် လိုက်လာသည့်ကိစ္စ ကိုတင်ငွေလည်း သိ
ထားလောက်ရောပေါ့။

“အောင်မြင်ဇော်ကို မေးနေတာ”

“ဟုတ် . . မ . . မတွေ့ဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်လား . . ဒါနဲ့ မနှစ်က ကျောင်းသားအယောက် လေး
ဆယ် မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်ဆရာ”

“အတန်းပိတ်တဲ့အထိ တစ်ယောက်မှ အနုတ်အထွက် မရှိ
ဘူးဆိုတော့ . . . ဆယ့်တစ်လစာ ဘောက်ချာအရွက်ရေ လေးရာ
လေးဆယ် ကုန်တာပေါ့!”

“ခင်ဗျာ . . ဟုတ်”

“ဘောက်ချာတစ်အုပ်ကို ရွက်တစ်ရာနဲ့ မနှစ်က ငါးအုပ်
သုံးထားတာ ကိုတင်ငွေဆီမှာ ဘောက်ချာ နံပါတ်ငါးက အရွက်
ခြောက်ဆယ်ပိုမှာပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား!”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ဆရာ”

“အဲ့ဒီ အပိုဘောက်ချာ ကျွန်တော့်ကိုပြန်အပ်ဗျာ”

ကိုတင်ငွေ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်ပုံမျိုးနှင့် သူ့စားပွဲ
မှာ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ဟိုလွန်ဒီလှောလုပ်ရင်း ခဏကြာမှ . .

“ဆရာ . . ဟို . . အိမ် . . အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သလား မသိဘူး”
ကျွန်တော် ကိုတင်ငွေကို လှမ်းခေါ်ကာ အောင်မြင်ဇော်
မိခင်ပေးခဲ့သော ဘောက်ချာဖြတ်ပိုင်းများအား ချပေးလိုက်ပါသည်။
ဘောက်ချာလက်ရေး ဖြည့်သွင်းအားလုံး ကိုတင်ငွေ၏ လက်ရေး
လက်မှတ်များဖြစ်၍ ကျွန်တော်သူမျက်နှာကို မော့မကြည့်လည်း
မည်မျှအနေခက်တော့မည်ကို သိပါသည်။

“အဖေ့လက်ထက်ကတည်းက ဒီကျောင်းရဲ့စာရေးအဖြစ်နဲ့
ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ယုံကြည်ပေးလို့ ရနိုင်ဦးမလား သိချင်တယ်ဗျာ”

ဒီတော့မှ ကိုတင်ငွေ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာကာ . . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီဘောက်ချာတွေ
အတွက် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပဲ သောက်ရပါတယ်
ဆရာ . . ဘုရားစူးရစေရဲ့ အဲ့ဒီ ရက်စွဲတွေက ကျွန်တော်တပ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ မှင်အရောင်ရော လက်ရေးပါမတူဘူး ဆရာမယုံရင်”

“ကျွန်တော်သိတယ် ဒါဟာ ခင်ဗျားအကျိုးအမြတ် အများ
ကြီးရလို့ လုပ်ပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိ
တယ်၊ အခု ဒီဘောက်ချာအဟောင်းနဲ့ ကျောင်းသားတွေ သူတို့မိဘ
ကိုလိမ်ပြီး ကျောင်းလခတွေ အကြောင်းမဲ့ သုံးပစ်နေကြတယ်၊ သူတို့
ပညာရေးအတွက်လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ဝယ်ပစ်တာ လက်
မဝယ်၊ အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေ စားပစ်တာလည်း လက်ခံတယ်၊
ကခုန် အရက်သောက်ပစ်တယ်၊ ဂိမ်းကစားတယ်၊ (KTV)သွားထိုင်
ဖြုန်းပစ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူတို့မိဘတွေ နစ်နာတာထက် သူတို့

www.burmeseclassic.com

ဘဝတွေ နစ်မွန်းတာက ပိုဆိုးတယ် ကိုတင်ငွေ”

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်ဆရာ၊ နောင်ဒီလို မဖြစ်စေရ ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“အခု ဆက်ရှင်လေးခုမှာ ကျောင်းလခ မသွင်းနိုင်တဲ့က လေးတွေ ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီဆယ်ယောက်စလုံး ခင်ဗျားဆီက ဘောက်ချာအယောင်နဲ့ပဲလား!”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ အောင်မြတ်ဇော်တို့လေးယောက်ပဲ ကျွန် တော်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ ထားလိုက်ပါတော့. . . မနက်ဖြန်လက်ကျန် ဘောက်ချာတွေ ကျွန်တော့်ဆီပြန်အပ်ပါ”

“ဟုတ်”

“ကဲ. . . ကျွန်တော်ပြန်နှင့်မယ်၊ မီးပိတ်ထားခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်တော် စိတ်မောလူမောနှင့် စာသင်ဆောင်ထဲမှ ထွက် ၍ လာခဲ့သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းတော့ ည(၈)နာရီဆိုတာ လမ်းမပေါ်မှာ စည်စည်ဝေဝေရှိနေ၍ ကောင်းတုန်း အချိန်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့အဖို့ မနက်ကတည်းက မိုးခပ်စိပ်စိပ်ရွာနေပြီး ကား လမ်းမပေါ်မှာ ရေတွေတင်နေကာ. . . ကားတစ်စီးဖြတ်သွားတိုင်း လမ်းဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက်စီသို့ ရိုင်းစိုင်းစွာ ပက်စင်ထားခဲ့သည်။

ရိုးတော့ရိုးနေပါပြီ။ ရေစင်လို့ ဘယ်သူမှ ပြဿနာမလုပ်ကြ သလို. . . ရေမစင်အောင် ရွှောင်ပြီး သွားကြသကဲ့သို့. . . ညဘက်

လည်း ကားမီးရောင် မြင်သည်နှင့် လမ်းဘေးစပ်စပ်ရောက်သည် အထိ ဆင်းကာ ရွှောင်ရင်း လျှောက်ကြသည်။

လမ်းမတန်း တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ဆိုင်တန်းများ မပိတ်ကြ သေးသော်လည်း မိုးနှောင့်၍ လူတော့သိပ်မစည်။ အရက်ဆိုင်က တော့ စည်လေသည်။

ကားမီးရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်လမ်းပေါ်ကနေ အောက် ဘက်ပြေးအဆင်း လမ်းသွယ်ထိပ်မှာ လွယ်အိတ်ကလေးပိုက်ပြီး ရပ် နေသော ကြည်ပြာကို ကားမီးရောင်နှင့်ပင် သေချာမြင်လိုက်၍. . .

“ဟဲ့. . . ကြည်ပြာ နင်ခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူးလား!”

“ရှင်. . . ဟင့်ဟင့်. . . အီး ဟီး ရွတ်”

“ဟာ. . . ဘာဖြစ်တာတုန်းဟ!”

ကြည်ပြာဆိုတာ နောက်ဆုံးတန်းခွဲမှာ တက်နေသော ကျွန် တော့်တပည့်မ၊ ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်သုံးမိုးဖြေဖို့ သုံးနှစ်မြောက် ဆက်တက်နေသော ကျောင်းသူကြီးဖြစ်သည်။

“ငါ အတန်းလွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ နာရီဝက်လောက်ရှိနေပြီ၊ နင်ခုထိ မပြန်ရသေးဘူးလား!”

“ဟင့်. . . သမီး ပြန်ပြီးပြီ၊ ဟင့်. . . ရွတ်. . . အဖေ ရိုက်လွှတ် လို့ ပြန်ပြန်. . . ဟင့်ရွတ်”

“ဟာကွာ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး မိုးနဲ့လေနဲ့၊ ကဲ. . . လာ ငါပြန်လိုက်ပို့မယ်”

“မဖြစ်ဘူးဆရာ အဖေအရမ်းမူးနေတယ်”

“မူးမူးကွာ.. လာဆိုလာ၊ ဘယ့်နှယ့်ကွာ သမီးမိန်းကလေး
မွေးပြီး အချိန်အခါလည်း ကြည့်မှပေါ့”

ကိုယ့်တပည့် သားသမီး ထိခိုက်နေတာမြင်တော့ ဘာမှကို
မမြင်ဘဲ ကျွန်တော် ဒေါပွသွားမိသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားမိတာက ဟို
ဘက်ကမိဘ.. ကိုယ်က...

“နေဦး နင်က ဘာသွားပြီး ပြဿနာရှာလိုက်လို့လဲ!”

“သမီး ဘာမှကိုမပြောဘူး၊ ကျူရှင်ကပြန်လာပြီး အိမ်ပေါ်
တက်လာတာ ဒီချိန်မှပြန်လာလို့ဆိုပြီး.. ဟင့်ဟင့်.. ဟီးအစ်”

“တော်ပြီတော်ပြီ မငိုနဲ့တော့၊ ဆရာ အဆင်ပြေအောင် ပြော
ပေးမယ်၊ ဒီချိန်ပြန်တာကို မင်းအဖေမကြိုက်ရင် မနက်ပိုင်းတန်းခွဲ
(A)ကို ပြောင်းပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အဲ့ဒီအချိန်က သမီး အလုပ်ဆင်းနေရတာလေ”

“ဟုတ်လား.. အလုပ်လုပ်နေလား!”

“ဟုတ်.. ဈေးထဲက စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းအကူပါ၊ မနက်
ဈေးဖွင့်ချိန်ကနေ ညနေဈေးပိတ်ချိန်အထိပဲ”

“ဪ”

ကျွန်တော် နောက်ထပ်ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တွေဝေသွားခဲ့
သည်။ ထို့အပြင် ကြည်ပြာ ဘာကြောင့် ဆယ်တန်းမအောင်သလဲ
ဆိုသောမေးခွန်းကိုပါ အဖြေနှင့် နီးနီးစပ်စပ် တွေးဖြစ်သွားပါသည်။

သို့နှင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လျှောက်လာကြရင်း ကြည်
ပြာတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဆယ်ပေဝန်းကျင် အိမ်

ကလေးတွေ ထရံချင်းကပ် တံစက်မြိတ်ချင်းထပ်အောင် ပြတ်သပ်
ဆောက်ထားကြသော အိမ်တန်းထဲ ကြည်ပြာတို့အိမ်က ထူးခြားစွာ
နှစ်ထပ်ဆောက်ထားသည်။ တိုက်ခံတော့မဟုတ် အစပိုင်းက ခြေတံ
ရှည်အိမ် ဖြစ်ပုံရပြီး နောက်ပိုင်းမှ မြေညီထပ်ကို ဆင့်ခံပြီး ကာရံ
လိုက်ပုံရပါသည်။

ကျွန်တော် ရှေ့ကဝင်ပြီး ကြည်ပြာက နောက်ကပါလာ၍
ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်နှိပ်မီးကြီးနှင့်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီး
က...

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူးဟဲ့!”

“အမေ.. အဲ့ဒါ သမီးတို့ ဆရာ”

“ဟင်.. ကြည်ပြာ၊ အေး အမေလည်း အခုပဲထွက်လိုက်
လာတော့မလို့”

“ဆရာ ခဏလောက် ဝင်ထိုင်ပါဦး”

“အေး.. အေး.. ဟုတ်သားဟဲ့.. ဆရာရေ သူ့အဖေ
သောင်းကျန်းနေလို့ ကျွန်မတို့လည်း အသက်ရှင်ပြီး သေနေရသလို
ပါပဲ၊ အခုတစ်ခါ ထွက်သောက်ပြန်ပြီ.. ပြန်လာရင် မိုးကြိုးတွေ
ပစ်ဦးမယ်”

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် မထိုင်ချင်တော့ပါ။
ကျဉ်းမြောင်းမွန်းကြပ်လှသော အောက်ထပ်အခန်းလေးထဲ ပင်ပန်း
လွန်းသည့်စိတ်နှင့် အသက်ရှူလိုပင် မဝတော့ချင်။ သို့သော်လည်း
ကပည့်ဖြစ်သူအတွက် အားနာသည့်ခံစား ခဏတော့ ထိုင်ရဦးမည်။

“အိမ်မှာ ကြည်ပြာတို့ ညီအစ်မ လုပ်စာပဲရှိတာ၊ သူ့အဖေ ကားလိုက်လို့ရတာက သူ့ဘာသာသူ သောက်ပစ်တာနဲ့ ကုန်တာပဲ အဲ့ဒီကြားထဲက သူပြန်လာလို့မှ ထမင်းပွဲပြင်မထားရင် သေချင်စေ နံအောင် ဟစ်တော့တာဆရာ၊

ကြည်ပြာ စာမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့ လုပ်တာကို လုံးဝ ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုလားခပ်တဲ့ရေ ကုလားဖင်ဆေးတာနဲ့ ကုန်တာပဲတို့. . အဓိပ္ပါယ်မရှိ ငွေဖြုန်းနေတာတို့ ပြောပြီး အမြဲပြဿနာလုပ်တာ၊ အခုလည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်လို့ အကြောင်းရှာပြီး လိုက်ရိုက် တာလေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း အရှက်တွေကွဲရလွန်းလို့ ကွဲစရာကို မကျန်တော့ပါဘူး ဆရာ”

“ကြည်ပြာတို့ ညီအစ်မ ဆိုတာက”

“ကြည်ပြာအောက်ကလေး ရှစ်တန်းအောင်ပြီး ဆက်မတက် တော့တာ၊ အဲ့ဒါလည်း သူ့အဖေပဲ. . မိန်းကလေးက သေစာရှင်စာ တတ်ရင် တော်ပြီ. . ၊ အချိန်တန် သူလင်လုပ်ကျွေး လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဆက်မထားတာ၊ ကြည်ပြာကတော့ ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးက ရန် လုပ်ပြီး အတင်းထားပေးလို့ ဆယ်တန်းရောက်လာတာ၊ ယောက္ခမ ကြီးလည်း ဆုံးရော ကြည်ပြာလည်း ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ သူ့ အဖေက အလုပ်ချည်း ဖိခိုင်းနေတော့ ဘယ်မှာစာကျက်နိုင်တော့ မလဲ. . ၊

ဒါတောင် လမ်းထဲက ကော်စက်ပိတ်လိုက်လို့. . မဟုတ်ရင် သူတို့ညီအစ်မ ဈေးပိတ်လို့ပြန်ရောက်တာနဲ့ ထမင်းစားသောက်ပြီး

ကော်စက်မှာ ညှိတ်နားဆက်ဆင်းပဲ. . ၊ ည (၂)နာရီလောက်မှ ပြန် ရောက်ပြီး အိပ်ရတာ”

ကျွန်တော် ဒီထက်လည်းပိုပြီး နားမထောင်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် စကားဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“အင်း. . ဒီအတိုင်းဆို အခက်အခဲအများကြီး ရှိတာပေါ့ ဒီလိုလုပ်ပါ နောက်လကနေစပြီး ကြည်ပြာအတွက် ကျောင်းလခကို တစ်ဝက်ပဲသွင်းပါ၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော်ပြန်ငှါးရတဲ့ ဘာသာရပ် ဆရာတွေအတွက်မို့ပါ”

“အိုး. . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ဟေ့. . မိကြင်၊ နင်. . ဖွာလောင်ဖွာလောင်နဲ့ ဘယ်အ ကောင်နဲ့ စကားပြောနေတာလဲ!”

“ဟော. . နင့်အဖေ မသာကောင်ပြန်လာပြီ၊ သွားသွား. . နင်အပေါ်တက် ကလေးတွေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ဒီညလည်း ငါရှင်းမှ ရမယ်”

“ဟေ့. . မိကြင်၊ ဟိုကောင်မပြန်ရောက်ပလား. . အေ့. . ဂစ်. . ဟေ့ ငါမေးနေတယ်လေ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ကနေ ဒယီးဒယိုင်နှင့် အော် ဟစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် ကျွန်တော်ထိုင်ရခက်ထရခက်ဖြစ်နေ ခိုက် ကြည်ပြာမိခင်က လေသံနှင့်. .

“ဆရာ ဒီမှာ ခဏလေးပဲထိုင်နေ ကြည်ပြာ အပေါ်တက် တော့လေ”

“ဆရာကို ပြဿနာ လုပ်နေမှာစိုးလို့”

“ငါ တာဝန်ထား နင်သွားတော့. .”

သို့နှင့် ကြည်ပြာ အပေါ်ထပ်တက်သွားခိုက် သူမမိခင် အိမ်ထောင်မှာ အဆင်သင့်ရှိပုံရသော ဝါးလုံးပိုင်းကိုယူကာ အဝင်ဝအခန်းထောင့်ဆီ ကွယ်ကာရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မှူးလာသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အိမ်ပေါ်သို့ ငုံ့ကိုင်းကိုင်းနှင့် လှမ်းအတက် ဇက်ပိုးနေရာတည့်တည့်သို့ ဝါးလုံးပိုင်းနှင့် ဆီးမိုးကာ ရိုက်ချလိုက်တော့၏။

“ဒုတ်!”

“အွတ်!”

“ဝုန်း!!”

အလွန်မှန်ကန်သောရိုက်ချက်နှင့် လက်ဆကြောင့် အရပ်ကြီးပြတ်သလို ဝုန်းခနဲပြုတ်ကျကာ ငြိမ်သွားမှ သူမမိခင်က တုတ်ကို အခန်းထောင့် ပြန်ထောင်ကာ ထဘီတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်လေ၏။

“သူ့အတွက် ဒါ နောက်ဆုံးနည်းလမ်းပဲ ဆရာရေ၊ မဟုတ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်လည်း သူ့ကြောင့် အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ငြိမ်ပြီးမှောက်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ချိုင်းနေရာဆီမှ ဆွဲမကက အိမ်အတွင်းဘက် တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် ကြည်ပြာတို့အိမ်က ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဘာခွန်အားမှ မရှိတော့သလို နုံးခွေပျော့ ဖတ်သွား

ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ခံစားမှုနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ ဆိုးလှပြီဟု ထင်ထားသောအရာများ ကြည်ပြာ၏ ဘဝခါးခါးနှင့်တွေ့မှ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ဪ. . . ငါ့နယ်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဥက ကျွန်တော် ညဉ့်နက်သွားခဲ့သည်။ မရွာဘဲ အံ့နေသော မိုးသားတိမ်လိပ်တွေကြောင့်... အိုက်လှောင်သော အပူနှင့် ရင်ထဲက အပူတွေ ရောထွေးကာ အိပ်လို့မရ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် စာထိုင်ဖတ်ပစ်မှ စိတ်ထဲငြိမ်ကာ အေးသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးရွာချသဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ ထွက်ပြေးနေသော အိပ်ချင်စိတ်များ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဒီတော့မှပင် နေမြင့်အောင် အိပ်ဖြစ်လေတော့၏။

“သားရေ...”

ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင် ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ဖြတ်အလျှောက် အဖေလှမ်းခေါ်၍ ဆက်တီခန်းဆီ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ကွ လူလေးရ”
“ဟုတ်... အဖေရော ကော်ဖီယူဦးမလား သား ထပ်ဖျော်လိုက်မယ်”

“နေတော့ ငါသောက်ပြီးပြီ”
ကျွန်တော် ဂျာနယ်လေးချ... ကော်ဖီခွက်လေးချပြီး အဖေ စကားကို ငုံ့လင့်ခိုက်မှာပင် အဖေပင့်သက်ချ၍ စကားစတော့၏။

“မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ လူလေး”
ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော်နားမလည် ဖြစ်နေသဖြင့်...
“မနေ့က သန့်ရှင်းရောက်လာတယ်၊ မင်းကိုပြောပြခဲ့တဲ့ အတိုင်း အဖေ့ကို လာပြောတယ်”

“ဟုတ်လား... အဖေ ဘာပြောလိုက်သလဲ!”
“အဖေပြောရမယ့်စကားမှ မဟုတ်ပဲကွယ်... အဲ့ဒါကြောင့် နားထောင်လိုက်တာပဲရှိတယ်၊ ဒီနေ့တော့ သူ မင်းဆီလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲ့ဒါကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲလို့ အဖေ သိချင်တာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတွေ တဟင်းဟင်း လွှတ်ချပြီး အပြစ်မဲ့သော ကော်ဖီကိုသာ တဂွပ်ဂွပ် မော့သောက်နေမိသည်။
ထိုစဉ်...

“အဖေ့အမြင်ကတော့ မေသန့်ရှင်းက မင်းအပေါ်မှာ အမတ်အလေးထားပြီး ချစ်ရှာတယ်ကွ၊ မင်း သူ့ကို ရွေးချယ်တာ ပိုမှန်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော် ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချကာ အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်

သည်။ ဇရာရဲ့ အရေးအကြောင်းတွေ ထောင်းထောင်းထနေသော အဖေမျက်နှာက ကျောင်းဆရာမဟုတ်ဘဲ ရွှေနေဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလောက် မြန်မြန်အိုပါ့မလားဟု တွေးပါသည်။

ကျောင်းဆရာဘဝကို အဖေဘယ်လောက် မြတ်နိုးသလည်း ဆိုတာ ကျွန်တော်သိသည်။ 'မိုးမြင့်'ကျူရှင်၏ ရှင်သန်မှုကာလက ဒီကနေ့အထိ တွက်စစ်လျှင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျော်လာပြီဆိုတာ သေချာသည်။ ထိုရှင်သန်မှုထဲမှာ အဖေဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။

စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနစ်နာခံသည့်အပြင် အကြွေးတွေ တင်၍ မြေတစ်ခြမ်း ရောင်းဆပ်ရသဖြင့် အမေနှင့် အကွဲအပြဲတွေ ဖြစ်ကာ ဘဝပါ နာခဲ့ရသော အဖေက... သူ့ဘဝကိုသူ ပြန်ပြီး စိတ် ကုန်ခဲ့တာလား... ဒါမှမဟုတ် သားဖြစ်သူ၏ နောင်ရေးကို သက် တောင့်သက်သာ ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာကြောင့်ပဲလား ဆိုတာ မသေချာ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျောင်းဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေချေပြီ။

“တကယ်ဆို မင်း စိတ်နာသင့်တယ်ကွ လူလေးရ၊ အဖေရဲ့ နှလုံးကောင်း ဝမ်းဖောင်းမှုကြောင့် အကြွေးတွေတက် စီးပွားတွေ ပျက် မင်းအမေနဲ့လည်းခွဲရ၊ မင်းအမေက သေအံ့မှူးမူး အချိန်အထိ အဖေကို စိတ်နာခဲ့တာ ဟောဒီကျောင်းဆရာဘဝကြောင့်လေကွာ၊ အဲ့ဒါကို မင်းဆက်ပြီး ဖက်တွယ်ထားဦးမလို့လား သား”

“သား မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး အဖေ”

“အေးအေး မမှားစေနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကံတရားက

ဆပ်ပလီရှိသေးလို့ ခံသာပေမယ့် အမြဲတမ်းလိုလို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စခွင့် မပေးတာများတယ်ကွ၊ အထူးသဖြင့် ငါတို့လို ဆရာစိတ် ရှိတဲ့သူတွေအတွက်... ပီတိစားပြီး အားရှိနေတဲ့လူတွေအတွက် ကံကောင်းခဲ့တယ်၊ ငါပြောဖူးပါတယ်ကွာ ကျောင်းဆရာဆိုတာ ဝဋ် ကြွေးရှိမှ ဖြစ်တာလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သား စဉ်းစားပါမယ်”

“အေးအေး”

ကျွန်တော် အဖေဆီကထွက်လာပြီး ခြံထဲက ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလေးဆီ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဖေနှင့် မဆုံခင် ကတော့ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂျာနယ်လေးဖတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ကော်ဖီလည်း သောက်လို့ကုန်သွားပြီး ဂျာနယ်လည်း အဖေရှေ့က စားပွဲမှာ ကျန်ခဲ့ချေပြီ။ စဉ်းစားပါမယ်လို့ ပြောပြီး ဦးခေါင်းအခွံကြီး နှင့်ထွက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တောင် ပြန်မှတ်မိဖို့ အတော်ခက် သွားလေတော့၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မြနစ်ကအထိ ဆယ်တန်း သီးသန့်သင်ရ၍ ပင်ပန်းသော်လည်း နားချိန်ရှိခဲ့သည်။ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းသားမိဘများ ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြသဖြင့် ကိုးတန်းဆက်ရှင် သုံးခုတိုးလာကာ နားချိန်ကို အတော်လှယ်ကူယူ၍ ထားရသည်။ ထို့အပြင် သင်ထောက်ကူမှု ပြည့်စုံဖို့အတွက် အချိန်ပိုင်းဘာသာရပ်ဆရာများ ထပ်ခေါ်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်တာဝန်က မသေးလှပေ။ ကျောင်းသားတွေ အဆင်ပြေစွာ ပညာသင်ကြားနိုင်မှုအပြင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာများအတွက် ထိုက်သင့်သော ခံစားခွင့်ပါ ဂရုစိုက်ပေးရသည်။

အမှန်တော့ ဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူကမှ ရိုက်ပုတ်ကာ ယူစေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ထူးဆန်းသည်။ အဖေပြောသလို ကျွန်တော့်မှာ ဝဋ်ကြွေးပါခဲ့သည်

ပဲလား မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်အထိ အဖေလို ကျောင်းဆရာ လုပ်စားဖို့ ယောင်လို့ပင် မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

ထိုအချိန်ကာလက ထိုအသိ ထိုအရွယ်နှင့် ဘဝကို ဘယ်ပုံစံခွက်နှင့် ထုဆစ်မည်ဟု တင်ကူးစိတ်လည်းမရှိ။ မတွေးမကြံဆတတ်၍ မသိတာလည်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဖေကို ကူညီလိုစိတ်နှင့် အဖေအနားယူချိန်လေးရအောင် ဂိုက်ဆရာအဖြစ် ဝင်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဝင်ကူတာ အဆင်ပြေမှန်း အဖေသိပြီး အဖေကကျွန်တော့်(Guide)အတွက် လခသဘောမျိုး ထုတ်ပေးသည်။ နှစ်သောင်းရပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကို ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ်တက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးဖြစ်၍ ကျွန်တော်စိတ်ပါကာ ပိုပြီး ကြိုးစားလာမိသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ သင်ကြည့်သည်။ သင်ကြားမှု အပိုင်းမှာ အဖေဆီက ကောင်းစွာအမွေခံနိုင်ခဲ့ကာ 'ဆရာလေး'ဟု အခေါ်ခံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ အဖေကကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားတွေရှေ့ ခေါ်ထုတ်ပြီး...

“ဒါ... မင်းတို့ကိုသင်မယ့် ဓါတုဗေဒဆရာပဲ”

လို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ထိုတစ်ချိန် ကျွန်တော် စဝင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာရပ်ချိန်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် အသက်သိပ်မကွာသော နှစ်ကျကျောင်းသားတစ်ယောက်က...

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာလေး၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော်အောင်မှာ သေချာတယ်၊ ဆရာလေးအဘော်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အံဝင်ခွင့်ကျဖြစ်တယ်”

လို့ လာပြောသွားပါသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ကျွန်တော့်အတွေးအာရုံထဲ ကြည်နူးကျေနပ်သလို ခံစားလိုက်ပြီး လက်ထဲက မြေဖြူအပိုင်းလေးကိုပင် မေ့ပြီးဝါးမိတဲ့အထိ သတိလွတ်ကာ ပျော်မိသည်။ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထကာ လမ်းလျှောက်ရတာ မြောက်တောက်မြောက်တောက် ဖြစ်လာပါသည်။ အဲ့ဒါကို ကျွန်တော် ကြိတ်ပြီး မခံစားနိုင်တော့လို့ အဖေ့ကို မေးကြည့်တော့ အဖေ ပြုံးရင်းပြော၏။

“မှော်ဝင်သွားတာပေါ့ကွ.. . ဆရာစိတ်ဝင်လာတာလို့ ခေါ်တယ်”

“အဖေတုန်းကရော ဒီလိုပဲလား.. .”

ဟု ပြန်မေးမိ၍ အဖေက ‘အေး’ဟု လေးလေးကြီးဖြေပါသည်။ ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆရာဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ ဆရာနှင့်မတူတူအောင် ကြိုးစားနေထိုင်လာတော့သည်။

တပည့်သားသမီးများ၏ ပညာရေးသာအဓိကဟု အမြဲရှေ့ရှုတတ်သော အဖေစိတ်ဝိညာဉ်အတိုင်း ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် အဖေနားတော့ သားဖြစ်လာလေသည်။ အဖေကျောင်းမှာ ငွေမရှိလည်း စာတတ်သည်။ ကျောင်းသားတွေများပါရဲ့ ကျောင်းလခက မရေရာ၍ အချိန်ပိုင်းဝင်ပေးသော ဆရာများ၏ ခံစားခွင့်အား အိတ်စိုက်ရှင်းရသည်။ မလောက်ငှကာ အတိုးနှင့်ချေးရသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေကို အမေစိတ်ပျက်၏။

ကျွန်တော်လည်း အဖေနည်းနှင့်နှင် အိတ်စိုက်တွေများလာ

၍ ရံဖန်ရံခါ အတိုးနှင့် ချေးရပြီး၊ သန့်ရှင်းဆီကနေ ခေတ္တငွေလှည့်ကာ သုံးရသည်များလည်းရှိသည်။ တစ်ခါများ အတိုးပေးသော အမျိုးသမီးကြီးက စာသင်ခန်းမှာ လာအော်တောင်း၍ သန့်ရှင်းရှိနေချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ သန့်ရှင်း ဝင်ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။

“ကို မရှက်ဘူးလား!”

ဟု သန့်ရှင်းက ကရုဏာဒေါသနှင့် မေးပါသည်။ ကျွန်တော် အရေထူနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သန့်ရှင်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်၏။ ကျွန်တော့်ထက် ကျွန်တော့်ဘဝကို စိတ်ပျက်၏။

သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်သည်။ တခြားကျူရှင်တွေမှာ ကျောင်းလခကို (၅) ရက်ထက်ပို၍ နောက်ကျ၍မရ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ သတ်မှတ်ရက်ရယ်လို့ မထားဘဲ.. . ကျောင်းသားတွေ ပေးသွင်းသည့်ရက်မှသာ ရယူပါသည်။ ထိုအခါ လစဉ်လတိုင်း ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှသာလျှင် လခစုံတတ်သည်။

စုံသည်ဆိုသည်က မပေးနိုင်၍ မပေးသော ကျောင်းသားများနှင့်.. . ပေးနိုင်ပါလျက် မပေးချင်သော ကျောင်းသားများ မပါသော စုံခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော့်ကျူရှင်မှာသင်သော အချိန်ပိုင်း ဆရာများအတွက် ကျောင်းသားအရေအတွက်အတိုင်း သတ်မှတ်လစာ ပြန်ရှင်းပေးရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ပိုမိုလာခဲ့ပါသည်။ လူသဘာဝအရ မကျေမနပ် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်ရမိ

၄၀ နတ်ရွာစိုး

သော်လည်း.. . ငြောက်.. . ငါကဆရာပဲလေဟူသော ဆရာစိတ်နှင့်
မျိုသိပ်ရသည်ချည်းပင်။

မမျိုသိပ်နိုင်သော သန့်ရှင်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ရာဇသံ
ပို့ထားပြီးချေ၏။

“ကိုဘဝကို စွန့်မလား.. . ကျွန်မကိုစွန့်မလားကိုပဲ ရွေးချယ်
လိုက်ပါတဲ့”

-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအိမ်ရှေ့ရောက်လာတယ်...

“အလှူခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

-အိမ်ရှင်ကထွက်ပြောတယ်...

“ကန်တော့ဆွမ်းပါ”

-အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကပြန်မေးတယ်...

“စေတနာမရှိလို့လားဗျာ”

-အိမ်ရှင်ကပြန်ဖြေတယ်...

“စေတနာရှိပါတယ်ငွေမရှိတာပါ”

အခန်းလုံး

“ဆရာ... ကိုအောင်မြတ်ဇော်တို့ ကျွန်တော်တို့လမ်း
ထဲက ကျူရှင်ရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

ကျွန်တော့် စာသင်ချိန်ထဲ စီခနဲဝင်လာသော ကျောင်းသား
တစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြည့်လိုက်တော့
ကိုးတန်း တန်းခွဲ(A)က ကျော်ဆွေလင်း၊ လောလောဆယ်ကျွန်တော်
သင်နေသော တန်းခွဲက အောင်မြတ်ဇော်တို့ တန်းခွဲဖြစ်၍ နောက်
တန်းက ယောက်ျားလေးအုပ်စု ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လာကြ

သည်။

“ဟိုကောင်တွေ တစ်ယောက်မှ ထွက်လိုက်မလာနဲ့”

“ဟာ.. ဆရာတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ အဲဒီ ကျူရှင်ကကောင်တွေ အရမ်းရိုင်းတယ်နော် ဆရာ”

“ပြဿနာမရှိဘူး.. ငါတို့ ဆရာအချင်းချင်း ရှင်းရင်ဖြစ်တယ်.. လာ ကျော်ဆွေလင်း”

ကျွန်တော် ကျော်ဆွေလင်းကိုခေါ်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပင် ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မင်းသိလား ကျော်ဆွေလင်း”

“ဘယ်ကစဖြစ်တယ်တော့မသိဘူး ဆရာ၊ ကိုအောင်မြတ်ဇော်တို့ အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ ရည်းစားက အဲဒီကျူရှင်မှာ တက်တယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ကွာ”

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်အဲဒီကျူရှင်ဘက် မသွားချင်ပါ။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်က.. ပြိုင်ဘက်တွေဟု ပြောရပေမည်။ အဖေတို့ခေတ်ကတည်းက “အောင်” နှင့် “မိုးမြင့်” ဆိုလျှင် ဒီမြို့မှာ အောင်ချက်အကောင်းဆုံး ကျူရှင်များ ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ ပြိုင်ဘက်ကောင်းများလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်စဉ် ဂုဏ်ထူးရှင်ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် မွေးထုတ်ပေးကြသည်။

အဖေစိတ်ရင်းအမှန်ကတော့ ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်မရှိ။ သူ့ဆီ

ရောက်လာသော တပည့်များအား သူတတ်စွမ်းသရွေ့ အားထုတ်သင်ကြားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံးထဲက.. အမြင့်ဆုံး အောင်မြင်နိုင်လျှင် ကျေနပ်သည်။

“အောင်”နည်းပြကတော့ ပြိုင်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသလား မဆိုနိုင်၊ သူတို့ယုံကြည်ရသော ကျောင်းသားကိုပင် ကျွန်တော်တို့ကျူရှင်မှာ လာတက်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်သမျှ လှုပ်ရှားသမျှအားလုံး သတင်းယူကာ အမြဲတမ်း ခြေတစ်လှမ်းသာအောင် ကြိုးစားသည်။

ထိုသို့သော ‘ဒလန်’ ကျောင်းသားမျိုး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တစ်နှစ်တစ်ယောက် ပုံမှန်ရှိပါသည်။ ဒီနှစ်ဆိုလျှင် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

တန်းခွဲ(B)က ခင်နှင်းရီ။ တကယ်ပုံပိုးပေးလျှင် တကယ်တော်သော ကလေးမျိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်ပို၍ပင် ဂရုစိုက်ပေးထားသည်။ ဘယ်သူ့အကျိုးအတွက် ဘယ်လိုပဲ အသုံးချချ ထိုကလေး၏ အနာဂတ်ထက် ဘာမှပိုအရေးမကြီး၊ ထို့ကြောင့် သိလည်းမသိချင်၊ ဟန်ဆောင်ကာ ကျောသားရင်သားမခွဲခြားပဲ သင်ကြားပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ကွဲသူကွဲ ပြသူပြနှင့် သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေနှင့် အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ပါ ရောက်နှင့်နေကြလေပြီ။ ‘အောင်’နည်းပြမှာ ဆရာစောဦးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့်..

“ကဲ.. ကိုယ့်ဆရာ ခင်ဗျားကောင်တွေ ကျုပ်ကျူရှင်တွေမှာ

www.burmeseclassic.com

လာရမ်းကားသွားပြီ. . . အဲဒါခင်ဗျား ဘယ်လိုရှင်းမလဲ!”

ထိုစဉ်ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးက. . .

“ဒီလိုလုပ်ပါ. . . အားလုံး ရပ်ကွက်ရုံးခန်းလိုက်လာပြီး နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ကျေလည်အောင်ရှင်းကြပါ။ ကဲဟေ့. . . ရန်ဖြစ်တဲ့ကလေးတွေအားလုံး ခေါ်လာခဲ့”

ပြဿနာက မိန်းကလေးကိစ္စနှင့်ဇာတ်လမ်းရှုပ်ကာ ဖြစ်ကြပြီး ဟိုဘက်က ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ဒါဏ်ရာအနည်းငယ်စီရပြီး စာသင်ခန်းမှန်တစ်ချပ် ခဲလုံးမှန်၍ ကွဲသွားသည်။ ဒီဘက်က အောင်မြတ်ဇော် ဦးခေါင်းဒါဏ်ရာ ရထားလေသည်။

“အောင်မြတ်ဇော် မင်းဖြစ်ရဲ့လား ဆေးခန်းအရပ်ပြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ရတယ်ဆရာ၊ ခေါင်းပေါက်သွားတာပါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ ဆရာလေး. . . ကိုမြင့်မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ဆရာစောဦးရဲ့ တိုင်ကြားချက်အရတော့ ဆရာကျောင်းသားတွေ အလွန်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ သူ့ကျောင်းသားတွေ ဒါဏ်ရာရတဲ့အပြင် ကျောင်းခန်းမှန်တစ်ချပ် ကွဲသွားတယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်. . .

ကလေးတွေ ကုသစရိတ်လည်း တာဝန်ယူပါမယ်. . . မှန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုပါ. . .”

ထိုစဉ်ဆရာစောက. . .

“ကျုပ်က အဲသလောက်နဲ့ ကျေနပ်မယ်ထင်လို့လား၊ အခု ကိစ္စက ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ ကျုပ်ကလေးတွေကို ရန်လုပ်ဖို့ အုတ်ခဲတွေပါလာတဲ့အတွက် ကြိုတင်ကြံစည်မှုဗျာ၊ ကျုပ်က အမှုဖွင့်မယ်ဗျာ. . . ရှင်းရော”

“အဲသလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာစော၊ သူတို့တွေ စာမေးပွဲတွေလည်း နီးနေပြီ”

“သွားစမ်းပါဗျာ ခင်ဗျားကောင်တွေ ပညာလိုချင်ရင် စာသင်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိရမှာပေါ့၊ အခု ပြဿနာလိုချင်လို့ ကျုပ်ကျူရှင်အခန်းထဲအထိ လာသောင်းကျန်းတာ ကျုပ်ကလည်း အချုပ်ထဲ ပို့ပေးလိုက်ရဲ့ပဲလေ”

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုစောဦး၊ နောင်. . . ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျေအေးပေးပါဗျာ”

ထိုအခါရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးက. . .

“ကဲဗျာ. . . ဆရာစောရာ တစ်ဖက်ကဒီလောက် တောင်းပန်နေမှတော့ ကျေနပ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ နောက်နောင်ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျုပ်ကိုဒူးထောက်တောင်းပန်ရင်တော့ ကျေအေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟား. . . ဒီ. . . ဒီလူ”

“တောက်!. . . ဒါသက်သက်မဲ့”

ကျွန်တော့်နောက်က အောင်မြတ်ဇော်တို့ ခံပြင်းနာကျင်ဆဲတွေထွက်လာ၍ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဆရာစောရှိရာဘက် လှည့်အထွက် နောက်က အောင်မြတ်ဇော် လှမ်းဆွဲပြီး . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ အချုပ်မကလို့ ထောင်ပဲကျကျ”

“ကိစ္စမရှိဘူးကွာ၊ မင်းတို့ စာမေးပွဲမကျအောင် ပြန်ကြိုးစားရင် ငါ့မာနကို ချိုးဖဲ့ရကျိုးနပ်အယ် . . မင်း ဖယ်စမ်း”

မျက်ရည်လည်ပြီး . . . မျက်နှာတွေပါ လည်ထွက်ကုန်တဲ့ တပည့်တွေရှေ့ကနေ ကျွန်တော်ထွက်ပြီး . . ဆရာစောဦးရှေ့မှာ ဒူးထောက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်းလို့ ကျွန်တော့်တပည့်တွေ မဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ နောင်ဒီလို မဖြစ်အောင် တာဝန်ယူပါ့မယ်”

“အဟတ် . . ဟားဟားဟား . . ဒီလို သနားစရာကောင်းတဲ့ ပုံမျိုး မြင်ရတော့လည်း ကျေအေးရမှာပေါ့၊ ကဲ . . ဒီက တာဝန်ရှိတဲ့ ဦးလေးတို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကျေအေးပါတယ်၊ ဒီလူကို သနားလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကကိစ္စ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ခေါ်သွားလို့ ရပြီလား”

“ဟာ . . ရပါပြီ ဆရာစော”

“ကဲဟေ့ . . အားလုံး သွားကြမယ်”

ဆရာစောဦးတို့ ထွက်သွားမှ အောင်မြတ်ဇော်တို့ ကျွန်တော်

ထံ အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ ဆွဲထူမကြသည်။ ထိုအခါ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက . . .

“မင်းတို့ ကြည့်စမ်း မင်းတို့အတွက် မင်းတို့ဆရာ ဘယ်လောက် သိမ်ငယ်သွားရသလဲ၊ ကဲ . . ဆက်ပြီး မိုက်မဲကြဦးမှာလား!”

“ကျွန်တော်တို့ နားလည်းပါပြီဦးလေး၊ ဆရာကို နောက်ထပ် ဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး . . ဟီးဟစ် . . အစ်ဟီ”

“ကဲ . . ကဲ . . ဆရာလေး ကိုမြင့်မိုး ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထားကို လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကဒါဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်နေမှဖြင့် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော်အခုပဲ ဆေးခန်းသွားပါ့မယ် ခွင့်ပြုပါဦး . . အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဘောင်မြတ်ဇော်တို့ကိစ္စနှင့် ကျွန်တော့်စာသင်ချိန် တစ်ချိန် ဖျက်ပေးလိုက်ရပြီး.. နောက်ဆက်ရှင်အတွက် အချိန်ပိုင်းဆရာတစ်ဦး ဝင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အနားပေးချင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖက် ထွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်မှ မိုးက ရွာချပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ထီးစာသင်ခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သော်လည်း ပြန်မလှည့်ချင်တော့ပါ။

“အဲ့သလောက်တောင် စိတ်ကုန်နေပါပြီလို့ ပြောချင်တာလား.. ကို”

“လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ထီးမိုးပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့ လေးကြည့်နေသော သန့်ရှင်းကြောင့် ကျွန်တော် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ဆက်လျှောက်သည်။

“ဆိုင်မှာ ရောက်နေနှင့်တာလား!”
“ဟင့်အင်း စာသင်ခန်းကိုရောက်ပြီးမှ ကိုတင်ငွေကိုမှာခဲ့ပြီး ဆိုင်မှာ လာစောင့်နေတာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်လို့.. မေးပြီး မပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“ကို.. စိတ်ကုန်နေပြီ မဟုတ်လားဟင်”
ကျွန်တော်ပြန်မဖြေဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူမကတော့ လျင်လျင်မြန်မြန် အံ့အားသင့်ကာ ခြေလှမ်းတွေပါ ရပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူမထီးရိပ်က လွတ်ထွက်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော်ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူမထီးကို သူမတစ်ကိုယ်စာ လုံခြုံအောင်ဆောင်းထားပြီး ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်လေသည်။ မိုးကပို၍ သည်းလာသည့်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ထီးမိုးပေးဖို့ သူမ သတိမရတော့ပါချေ။

ထားလိုက်ပါတော့.. ဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်က မိုးရေထဲမှာ ရပ်ပြီး တစ်ယောက်က ထီးဆောင်းကာ အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြသည့် ကိစ္စက ရှုပ်ရှင်ဆန်လွန်းသည်။ ကျွန်တော်လည်း မင်းသားမဟုတ်၊ သူလည်း မင်းသမီးမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလည်း မဟုတ်သဖြင့်... ကျွန်တော်ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ ခေါ်မည်အပြု သူမက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်၍ သွားပါသည်။ ပြီးမှ ရှေ့အနည်းငယ်ပြန်တိုးပြီး...

“ကို. . ရူးသွားပြီလားဟင်၊ ကျောင်းသားတွေ ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ သူမိဘတွေ လာရှင်းရမှာ ကိုနဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ပြီးတော့. . အဲဒီ ကျောင်းသားတွေက ထုတ်ပစ်ချင်ရင်တောင် ပစ်လို့ရတဲ့ ကျောင်း သားတွေကို ဘုရားဆုပန်ထားတာလားဟင်. . အခု ပါရမီပြည့်နေ တာလား. . ကျွန်မတော့ ကို ဘုရားဖြစ်တဲ့အချိန်အထိ မစောင့်နိုင် တော့ဘူး. . ကို၊ အင်းလေ့တို့အက်ကမပြောင်းလဲဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ ကောင်းတယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော သူမကို ဒီလိုပဲ ခပ် ကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ လှမ်းခေါ်ဖို့. . ဒါမှမဟုတ် နောက်ကနေ ပြေးလိုက်သွားပြီး တားဆီးရှင်းပြဖို့ တစ်ခုခု လုပ်သင့် သလားလို့တော့ တွေးဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်လည်း ထိုအတွေးများက ရွာနေသောမိုးလို့၊ ကား လမ်းပေါ်စီးနေသောရေလို ဖြစ်ကုန်ပါသည်။ ရောက်လာပြီး ဆက် ထွက်သွားကြသည်။ မြေပတ်ကြားအက်တွေထဲ၊ ချောင်းတွေ မြစ် တွေထဲ စီးဝင်ကုန်ကြသည်။ နှလုံးသားနှင့် ရင်ဘတ်ကြား အသည်း ကြား အာရုံခံစားမှု အကြိုအကြားသို့ စီးဝင်ကုန်ကြသည်။ မိုးရေက တော့ အေးမည်ထင်ပါသည်။ အတွေးကတော့ မအေးလှပါ။

သူစီးဝင်ရာ စီးကြောင်းတစ်လျှောက်လုံး ပူလောင်တွန့်လိမ့် ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

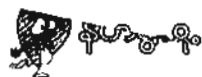
ဂျက် သတ္တပတ်များ ဘယ်နှပတ်ကြာသွားပြီလည်းဟု ကျွန် တော်ပြန်မတွေးမိခင် ကျောင်းစာရေး ကိုတင်ငွေက အစဖော်လာ ပါသည်။

“ဆရာ. . သန့်ရှင်း ပြည်ပထွက်သွားပြီတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဝီမနက်မှသိတာ”

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထွက်ထိုင်နေတုန်း ကို တင်ငွေ ရောက်လာပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လွင့် နေတစ်ချက်ဖြစ်ပြီးမှ အသိစိတ်ကို ပြန်ထိန်းကာ. . .

“လက်ဖက်ရည်မှာလေ”

“ဟုတ်. . ကျွန်တော်လည်း မနက်ကတည်းက တစ်ခွက်မှ မဝင်သေးတာ”

ထိုနောက် ကိုတင်ငွေ လက်ဖက်ရည်လှူဒါန်းပြီး သသိလာသော မေသန့်ရှင်းကိစ္စ စားကောင်းသောက်ကောင်းလေး စားရင်း ဆက်ပြောမည်အပြု ကျွန်တော်ကပင် စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ မေးလိုက်သည်။

“မနုက မြန်မာစာအချိန်ရော အောင်မြတ်ဇော်တို့ တက်ကြွလား!”

“တက်တယ် ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေအုပ်စု ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီးကတည်းက အတော်ငြိမ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ဆက်ရှင်ချိန်တွေသာ မှန်အောင်တက်နေတာ ဒီလအတွက်လခတွေ့ မသွင်းကြသေးဘူး ဆရာ”

“နေပစေ သူတို့ဘာသာ ပေးလိမ့်မယ်၊ အားလုံး ဘယ်နှစ်ယောက် ကျန်သေးလဲ!”

“ဆယ်တန်းမှာ(၆)ယောက် ကိုးတန်းမှာ(၅)ယောက်ကျန်တယ်၊ အခု ရထားသလောက် အပ်ရတော့မလား ဆရာ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် လက်ခံပေးမယ်လေ၊ ခင်ဗျား လစာကို ဖယ်ပြီး အပ်ပေါ့၊ အချိန်ပိုင်းဆရာတွေလည်း လိုနေပြီထင်တယ်”

“အင်း.. မနုက မြန်မာစာဆရာမကတော့ အခြေအနေ ကောင်းပြီလားလို့ မေးသွားတယ်”

“ရတယ် ဒီနေ့ညနေ ကိုးတန်းမှာ သူတစ်ချိန် ကျန်သေးတာပဲ.. ကျွန်တော် ရှင်းပေးလိုက်မယ်”

လိမ့်.. လျှာင်းလခအပ်ဖို့ကိစ္စအပြင် ငှားထားသော စာသင်ဆောင်လခ နှစ်ချပ်မပြည့်ခင် ပိုင်ရှင်က ငွေလို၍ အလွတ်သဘော သုံးလစာကြိုယူလိုကြောင်း ကိစ္စတွေပါ ဝင်လာကာ ကိုတင်ငွေ ပြောချင်သော မေသန့်ရှင်းအကြောင်း မေ့ကာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း လစဉ်လိုငွေပြုနေသော အခြေအနေ တစ်ခုလုံးအား ထိန်းနိုင်ရန် ခေါင်းခဲမြဲ ဆက်ခဲနေခဲ့သည်။

နေ့လယ်ခင်းအချိန် စာသင်ဆောင်ထဲ ကျွန်တော် ဘာသာရပ်အတွက် မေးခွန်းတွေ ထိုင်ထုတ်နေတုန်း အချိန်ပိုင်း ဆရာနှစ်ယောက်နှင့် မြန်မာစာဆရာမပါ ရောက်လာကြပါသည်။

“မြအောင်ရောက်မှ အကြံတူတွေ လာတွေ့ကြတာ ဆရာရေ။”

ဆရာမက ရှက်ပြုံးနှင့်...

“အလကား ဆရာရေ.. သူတို့နှစ်ယောက်က တိုင်ပင်ပြီး ရောက်လာတာ မသိရင်ခက်မယ်”

“ဪ.. ဆရာမတို့လို အပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်တော့လည်း.. ဟဲဟဲဟဲ.. အိမ်ရှင်မက.. ဟဲဟဲဟဲ.. အဲ့သလို အဲ့သလို”

သူတို့တွေ ပြောဆိုနောက်ပြောင်ရင်း ရှေ့ဆုံးစာသင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကြခိုက် ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သင့်ပြုံးရင်း အံ့ဆွဲဖွင့်ကာ ရင်တွေတုန်မိသည်။ မနက်ကမှ ကိုတင်ငွေအပ်ထားသောငွေက အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို သုံးလစာ မျှပေးလိုက်ရ၍ သူတို့သုံးယောက်စာအ

တွက် မပြည့်တော့ချင်။

ထိုစဉ်... .

“ဆရာရှိလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ဘယ်သူပါလိမ့်”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်စဉ်... အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်
လောက်ရှိမည့် လူကြီးတစ်ဦးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စားပွဲနှင့်
တွဲပြီး ခင်းပေးစရာ ခုံပိုမရှိ၍ ထကာညောင်ခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် မြင့်မိုးပါခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍
သောမျက်နှာနှင့် လက်ကမ်းပေး၍ ကျွန်တော်လည်း အူလည်လည်
နှင့် ထိုယဉ်ကျေးမှုကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မြမောင်ပါ... ဆန်ကုန်သည် တစ်
ယောက်ပါ။ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်သားနဲ့သမီးရဲ့ ပညာရေးကိစ္စပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအန်ကယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်ကျတွေ
ပါ... အကြီးကောင်က (၂)နှစ်၊ အငယ်မက (၁)နှစ်ကျပေါ့၊ ဒီနှစ်
တော့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အောင်ချင်လို့ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အရမ်းနောက်ကျမနေဘူးလား အန်ကယ်၊ စာ
မေးပွဲဖြေဖို့ (၃)လပဲ လိုတော့တယ်လေ”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ အကြီးကောင်ဆို မနှစ်က ကောင်းပေ
ဆိုတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ ထားတာပါ။ အငယ်မလည်း အတူတူပဲ

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို သိန်းရှစ်ဆယ်လောက် ကုန်သွားတယ်
မအောင်လို့ ဒီနှစ်ရှယ်ပိုင်းတွေချည်း ရွေးတက်ခိုင်းထားတာပါ။
နှစ်ဝက်မှာတင် ဆရာနှစ်ယောက်လောက် ပြောင်းလိုက်ရပြီး ခုတော့
နှစ်ယောက်စလုံး ဒေါ်မောင်နှမလေး၊ထားတော့တယ်။ သူတို့ကို အပြင်မှာ
လွှတ်ပြီးထားလို့မရတော့ဘူးဆရာ အရမ်းဆုံးနေလို့ ဒေါ်မောင်နှမ
နဲ့ခေါ်သင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

ကျွန်တော် ရင်မောစွာ ပင့်သက်ရှိက်ပစ်သဖြင့် အန်ကယ်
ကြီးက... .

“ဆရာသတင်းကို ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီးမှ ရောက်လာခဲ့တာ
ပါ... ဆရာကိုပဲ အပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားပေးစေချင်တာပါ။ တကယ်လို့ ဒီနှစ်လည်း မအောင်ပြန်ဘူး
ဆိုရင် ကျွန်တော်ဆရာကို နားလည်ပေးမှာပါ။ သင်တန်းကြေးအ
တွက် (၃)လထဲ ကျန်တယ်ဆိုပေမယ့်... တစ်နှစ်စာ တစ်လုံးတည်း
အပြတ်ပေးပါ့မယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ဘက်က မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ အ
ထူးပဲ တာဝန်ကျေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်မျှော်လင့်သ
လို ကျွန်တော် လုပ်မပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဆိုတော့ကာ... အန်ကယ်ကြီး နည်းနည်းမျက်လုံးပြူးသွား
ပြီး... .

“ကျုပ်ပေးမှာ နည်းမယ်လို့လို့လား၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်ကို
ငါးသိန်းနဲ့ နှစ်ယောက်စာဆယ်သိန်း ပုံပေးခဲ့မယ်... ဘယ်သူလဲ!”

“ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်လို့ပါ”

“တောက်!”

အတော်ခံပြင်းနာကျင်သွားတဲ့ တက်ခေါက်သံမျိုးနှင့် ချာခဲ လှည့်ပြန်သွားသော အန်ကယ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် ပင့်သက် ချရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါမှ အချိန်ပိုင်းဆရာတစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ ကိုမြင့်မိုးရာ...

ဒီထက်ချောင်တာ ရှိဦးလား”

“အေးလေဗျာ အလကားလိုလို လာပေးတဲ့ကိစ္စ... ခင်ဗျား”

ဆရာမရော ဘာပြောဦးမလဲဟု ကျွန်တော်ငဲ့လင့်ပြီး...

ဘာမှမပြောတော့မှ...။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် စီးပွားရှာချင်ရင် စာမသင်တော့ပါဘူး။ စာသင်တာဟာ စီးပွားရေးလို့လည်း ကျွန်တော်မမြင်မိဘူး။ ဒီခေတ်မိဘတွေနဲ့ ဒီခေတ်ကျောင်းသားတွေကို စီးပွားရေးအတွက် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောထားလိုက်ရင်... ပိုက်ဆံရှာရတာ အင်မတန်လွယ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ”

“နားလည်အောင် မကြိုးစားကြည့်လို့ပါ... ဆရာတို့လည်း နေ့တိုင်း စာသင်နေရတာပဲ... ဒီနှစ်ကျွန်တော်တို့ ဆက်ရှင်တွေမှာ တကယ်ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး သင်သလောက်လိုက်နိုင် ဆွဲခေါ်လာနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားဆိုလို့... ဆက်ရှင်တစ်ခုမှာ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ၊ ပျမ်းမျှခြင်း ဆက်ရှင်တစ်ခုမှာ လူသုံးဆယ်ရှိတယ်

စာလိုက်နိုင်တဲ့ကျောင်းသား သုံးယောက်ထက်ပိုတာ ဘယ်ဆက်ရှင် ရှိလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကနေ ဂုဏ်ထူးရကျောင်းသား မထွက်နိုင်တာ ကယ်နေနစ်ရုံနေပြီလဲ၊ ဒီနှစ်ရော မျှော်လင့်လို့ရမယ်ထင်လား၊ ဒီအတိုင်းသွား ဂုဏ်ထူးမရဘဲ နားမလည်ထား ရိုးရိုးအောင်ချက်နှုန်းတောင် တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာမယ်လို့တောင် ကျွန်တော်တွေးလို့ရနေပြီ ဆရာ...။

အဲ့ဒါ ပိုက်ဆံပဲ... မိဘကလည်း ပိုက်ဆံပေးသင်ရင် မိုးပျံအောင် သင်လို့ရမယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ဆရာကလည်း ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ သင်တယ်၊ ပိုက်ဆံသာရပစေ ဘယ်လိုအနာဂတ်တွေကိုမှ ထည့်ကို မတွက်တော့တာ၊ တကယ်သနားဖို့ကောင်းတာက ဆရာနဲ့မိဘကြား မှာ ပိုက်ဆံနဲ့ ခုတုံးလုပ်ခံနေရတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲဗျာ။

မျိုးစေ့မှန်အောင် မကြိုးစားပဲ အပင်သန်ချင်နေတဲ့ မိဘတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒက ကလေးတွေ ပညာသင်စ အခြေအနေကနေ ရှစ်တန်းလောက် ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ကလေး တကယ်တတ်သလား၊ တကယ်ရော စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား ဆိုတာထက် အတန်းထဲမှာ အဆင့်ကောင်းဖို့၊ နှစ်တိုင်းအောင်ဖို့ပဲ လိုအပ်ခဲ့ကြတယ်။

ကိုးတန်းနဲ့ဆယ်တန်းကို ငွေပုံအော့ပြီး ကျူရှင်ကောင်းကောင်းထားနိုင်ရင် အောင်ပြီ အမှတ်ကောင်းပြီ ဂုဏ်ထူးရပြီလို့ တွက်ထားကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မိဘက ပိုက်ဆံကိုင်ပြီး လာအပ်လို့ကတော့ လက်ခံပြီး ရင်ကွဲအောင်သင်ကြတော့တာ၊ ပိုက်ဆံတော့ရပါရဲ့ မအောင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေအတွက် ကျွန်

www.burmeseclassic.com

တော်တို့ ရင်ကွဲရကျိုးနပ်ရဲ့လား၊ ရတဲ့ဉာဏ်ပူဇော်ခနဲ့ စားလို့ရော မျိုကျရဲ့လားဗျာ၊

စောစောက အန်ကယ်ကြီးလို သိန်းရှစ်ဆယ်လောက် ဘုန်း ပြီး သူသားသမီး ဆယ်တန်းမအောင်လို့ ခင်ထုမနာ ဘယ်လောက် ဖြစ်နေမလဲ. . နောက်ထပ်မျှော်လင့်ချက် ပါးပါးလေးနဲ့ ဆယ်သိန်း အကုန်ခံမယ်ဆိုတာရော ထားရဲ့လား။

ဒီလိုပဲ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် လျှောက်ရမ်းနေမယ့်အ စား ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို ရောက်တဲ့နေရာမှာရပ်ပြီး အဖြေမှန်နဲ့ နီးစပ် အောင် မသွားသင့်ဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးဗျာ၊ ကျွန် တော် ဉာဏ်မီသလောက် ပြောရရင် ကိုးတန်းဆယ်တန်းဆိုတဲ့ တုံး ကိုကျော်နိုင်ဖို့ သူငယ်တန်းကနေစပြီး ကိုယ့်သားသမီးကို တကယ် တတ်အောင် ဂရုစိုက်ပေးသင့်တယ်၊ အခြေခံပညာရေး အဆင့်နဲ့ အညီ ကလေးဆီမှာ အခြေခံပါလာအောင် ပံ့ပိုးပေးရမယ်၊ စာမေးပွဲ နီးမှ မေးခွန်းနှစ်စုံစာလောက်အဖြေနဲ့ အလွတ်တွဲကျက်ပြီး အောင် မှတ်ယူတဲ့ အကျင့်ဆိုးကို ဖျောက်ရမယ်၊ နေ့စဉ်သင်ကြားရတဲ့ သင် ခန်းစာ အပိုင်းလိုက်အခန်းလိုက် တကယ်တတ် တကယ်နားလည် အောင် ကြိုးစားပေးရမယ်၊ အဲ့သလို ကြိုးစားပြီး နည်းမှန်လမ်းမှန် သင်ယူလာတဲ့ ကလေးအတွက် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ တုံးကို ငွေပုံပြီး ခုန်နေစရာ မလိုဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့တောင် ထပ်ပြီး လောင်းရဲတယ်၊

ခုတော့ဗျာ မိဘတွေက ပိုက်ဆံပိုက်ဆံ. . ငါတို့ကလေးတွေ

အတန်းငယ်သေးတယ်၊ ကိုးတန်းဆယ်တန်းလောက်မှ ပိုက်ဆံလိုမှာ အဲ့ဒီတော့ ပိုက်ဆံရှာထားရမယ် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ ရှစ် ပစ်သာထား သူ့ဘာသာ အောင်လာလိမ့်မယ်၊ အမေတခြား သားတခြား. . ကိုယ့် ဘာသာစီးပွားရှာ သူတို့ဘာသာ ကစားဖော်ရှာ၊ ကိုးတန်းရောက်မှ သားအမိတွေ ပြန်ပူးကြ၊ ငွေနဲ့ ပညာလိုက်ရှာကြ၊ သေတာတောင် မရဘူးဗျ၊ မျိုးစေ့မမှန်ပဲနဲ့ ဘယ်မြေဩဇာနဲ့မှ အပင် မသန်နိုင်ဘူးဆရာ၊

အဲ့ဒီ မသန်မှန်းသိတဲ့ အပင်မျိုးကို ခိပ်လှီးစားတဲ့ဆရာလည်း ကျွန်တော် မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်ပဲ စားရပေစေ ဝမ်းအေးချင်တယ်၊ တစ်ယောက်ပဲ သင်ချင်သင်ရပေစေ အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကို ထွန်းပေါက်စေချင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် လေမဆက်မိလောက်အောင် ပြောမိသွား၍ ကိုယ့်ဘာသာပဲ စကားဖြတ်ကာ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေလက်ကျန်ခြောက်သောင်းကို နှစ်သောင်းစီ ခွဲပေး လိုက်ပါသည်။

“ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို တစ်ပတ်အတွင်း ပြည့်စုံအောင် ကျွန် တော် ထပ်ဖြည့်ပေးပါမယ်”

အားလုံး ကျွန်တော်ပေးတာကိုပဲ အေးဆေးစွာ လက်ခံယူ ပြီး ပြန်သွားကြမှ ကျွန်တော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း အကုန်မောကာ ဟောခနဲ လေပူမှုတ်၍ ငုတ်တုတ်ထိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

သို့သော် အခန်းအပြင်ရောက်မှ ဆရာနှစ်ယောက်ပြော

၆၂ နတ်ရွာစိုး

သွားသော စကားအား ကိုတင်ငွေကြားလာ၍ ပြန်ပြောမှ ကျွန်တော်
သိရလေတော့သည်။

“စကားလုံးတွေကတော့ အကြီးကြီးပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ပြန်မှပဲ
ပိုက်ဆံလိုက်ချေးမယ်ထင်တယ်”

“ဪ... ပီတိစားချင်တဲ့ ဆရာပဲဗျ၊ ဒီလောက်တော့ ငတ်
သင့်တာပေါ့... အဟတ်ဟုတ်”

အချစ်ဆိုတာ

ဝိုင်းရပ်(စ်)ပါပဲ၊

ကမ္ဘာမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားနေတဲ့

ဝိုင်းရပ်(စ်)တွေထက်

ကူးစက်မှုနှုန်းမြန်ဆန်တယ်၊

ခံစားမိမှန်း သိတဲ့အချိန်

နလုံးအိမ်မှာ သူရောက်နှင့်နေတယ်

ကဲ...ဘယ်ခင်းနဲ့ ကုကြမလဲ၊

အခန်းလေး

ဆယ်တန်းပုံမှန်တန်းခွဲ(D)က နှစ်ကျတွေ့ချည်း စုဖွဲ့ထားသော တန်းခွဲဖြစ်၍ အသစ်တွေနှင့် နှိုင်းစာလျှင်တော့ သင်ရတာ သက်သာပါသည်။ သူတို့အနည်းဆုံး (၁)နှစ် ထိတွေ့လေ့လာပြီးသော သင်ခန်းစာများ ဖြစ်ရကား သင်ကြားမှုတိုင်း၌ အနည်းငယ်သာ ရှိစိုက်ထားရုံဖြင့် သူတို့အတွက်လည်း သက်တောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ကျွန်တော်လေ့လာကြည့်သလောက်တန်းခွဲ(D)မှာ ဘဝကို ခက်ခဲစွာရုန်းကန်အသက်ရှင်ရင်း ပညာသင်နေရသူ များပါသည်။

အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်နေကြသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ တချို့လည်း မိဘလုပ်အားခကို အရန်သင့် ထိုင်စားရင်းက ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျနေသူတွေ လည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တန်းခွဲ(D)က ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ကျောင်းသူကျောင်းသားကြီးများ သီးသန့်လိုဖြစ် နေ၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိကြသည်။

တချို့ဆို ကျွန်တော်နှင့်တောင် အသက်သိပ်မကွာ။ ဝန်ခံရ လျှင် စာသင်ချိန်တွေထဲ နှစ်တက်ကလေးတွေ ဆက်ရှင်မှာ ပင်ပန်းခဲ့ သမျှ (D)ဆက်ရှင်မှာ အနည်းငယ် အနားရပါသည်။

ဒါပေမယ့် (D)ဆက်ရှင်မှာ ဝင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်နားနေခုံ မှာ ကျွန်တော်မထိုင်ရဲတော့တာ တစ်ပတ်လောက် ရှိတော့မည်။ တခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော့်စားပွဲနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကြည်ပြာတို့ မိန်းကလေးတန်းက မျက်လုံးအကြည့်တွေ ကျွန်တော်မကြိုက်ချင်။ ဘာသဘောမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိ။ ထိုင်နေတော့လည်း ကျွန် တော့်စိတ်ထဲ သမီးသမီးဖြစ်နိုင်လွန်းသဖြင့် မထိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော် သင်ရမည့် သီအိုရီပိုင်း ပြီးလို့ လေ့ကျင့်ခန်းပေးထားချိန်. . အခန်းထဲ လမ်းလျှောက်လျှင်လျှောက်. . မလျှောက်လျှင် အပြင်ထွက်ထိုင်နေ လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုခံစားမှုက ငွေကြေးမလုံလောက်မှုနှင့် ချေးငှားဖာထေးရသော ကြွေးမြီပြဿနာပိုင်း ဖြေရှင်းစဉ်းစားရမှုအား ဝင်မတိုးနိုင်အောင်ဖြစ်ရကား ကျန်တဲ့အချိန်မှာ မေ့နေပြီး ထိုအတန်း

ချိန်ရောက်မှပင် သတိရတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း သန့်ရှင်းကို သတိရနေမိသည်။ သူ ဟိုမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ငါတော့ ပရတ်လုံးဖြစ်နေပြီ သန့်ရှင်း ရေး. . .။ ထိုမျှပင်။

တစ်ရက်တော့ ဝင်မတိုးနိုင်ဘဲ တန့်နေသောခံစားမှုက ကို တင်ငွေကြောင့် ထုတ်ချင်းပေါက်ကာ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ငါ့ဆရာ ဒီနှစ်တော့ သေချာပေါက် အိမ်ထောင်ကျတော့ မယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ!”

ကိုတင်ငွေစကားကြောင့် ကျွန်တော်သောက်ဖို့ မ,ယူလိုက် သော လက်ဖက်ရည်ပန်းတန်က လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ရပ်တန့်ကာ စားပွဲပေါ် ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ဆရာရဲ့. . ဖူးစာကံက ခက်သား၊ ဟေး. . အခုအိမ်ရှင်မက မရည်ရွယ်ပဲ ညားခဲ့တာလေဗျာ. . ဟဲဟဲ ဟဲ. . ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ ဆရာရယ်”

“နေပါဦး ကိုတင်ငွေ၊ ခင်ဗျား ဘာကိုပြောချင်တာလဲ!”

“ဟဲဟဲဟဲ. . ကိုယ့်ဆရာကလည်း ခုမှတော့ ရှက်မနေပါနဲ့ ဗျာ. . ယောက်ျားချင်းပဲဟာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ဆိုတော့မှပဲ ပြီတီတီ ပြီးစစလုပ်နေတဲ့ ကိုတင်ငွေမျက်နှာ ငြိမ်ကာသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မယုံသလို ကြည့်လေသည်။

“ဒီ.. ဒီလိုလေဟာ ဆရာက မသိစေချင်လို့ ဖုံးထားတာ ကျွန်တော်ဖော်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ မပြောတော့ပါဘူး”

“ကောင်းတယ်ကိုတင်ငွေ ဖော်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်သိချင် တယ်”

ဒီတော့တာ ကိုတင်ငွေ မဝံ့မရဲပုံစံမျိုးနှင့်.. .

“ဆ.. ဆရာနဲ့ ကြည်.. ကြည်ပြာကိစ္စ”

“ဗျာ!”

ကျွန်တော် လန့်အော်မိပြီးမှ ဘာသာပြန်ထိန်းပြီး.. .

“ဘာပြောတယ် ကိုတင်ငွေ ကြည်ပြာကိစ္စဟုတ်လား”

“အင်းလေ.. ဆရာ ကျွန်တော်တောင် မြန်မာစာဆရာမ ပြောပြလို့ သိတာ၊ ဆရာတို့ဖြစ်နေတာတောင် အတော်ကြာပြီတဲ့”

“ဟာဗျာ”

ကျွန်တော်ထိုင်နေရင်းက ဆုံလည်တစ်ခုပေါ် ဆွဲလှည့်ခံ လိုက်ရသလို ချာချာလည်ကာ မူးမိုက်ချင်သွားသည်။ ရှက်မွန်နေတဲ့ စိတ်ကြောင့် ကိုတင်ငွေ၏ မျက်နှာကိုတောင် ပြန်မကြည့်ရဲတော့၍ အပြင်ဘက် အကြည့်လွှဲကာ.. .

“အဲ့ဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ကိုတင်ငွေ.. . ကျွန်တော် အဲ့သ လောက် မပျော့ညံ့ဘူးဗျာ၊ ဒါသက်သက်မဲ့ ကျွန်တော် သိက္ခာကျ အောင် လုပ်တာပဲ”

“အင်း.. ဆရာမကိုလည်း ကျွန်တော်မယုံနိုင်လို့ သေချာ မေးပါတယ်၊ ဆရာမပြောတာတော့ သူ့အချိန်မှာ ကြည်ပြာစာအုပ်

ကြားထဲက စာတစ်စောင် ထွက်ကျလာလို့ ယူဖတ်ကြည့်တော့.. . သူ့ချစ်သူဆီ ပြန်ရေးတဲ့စာ ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါနဲ့ ဆရာမက ကြည် ပြာကို သီးသန့်ခေါ်တွေ့ပြီး စာမေးပွဲမပြီးခင် ဒီကိစ္စကို ဘေးဖယ်ထား ဖို့ ဆုံးမတယ်၊ ကောင်လေးကရော ဘယ်ကလဲ ဒီ ကျူရှင်ကပဲလား လို့မေးတော့ ကြည်ပြာက ခေါင်းညိတ်တယ်၊ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ‘ဆရာ’ ပဲလို့ ဖြေလို့ ဆရာမတောင် လန့်သွားတယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ ကိုတင်ငွေရာ”

“ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဆရာ အဲ့ဒါနဲ့ ဆရာမက မယုံဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးပြောလို့ ဆရာနဲ့သူနဲ့ အပြန်အလှန်ရေးထားတဲ့ စာ တွေ တစ်ထပ်ကြီးထုတ်ပြမှ ဆရာမလည်း အံ့အားသင့်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒီနေ့မှာလက်ထပ်ကြမယ်လို့တောင် ဆရာက တောင်းဆို ထားတယ်တဲ့”

“ငါ့နှယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ ရှက်လွန်းလို့ ပိန်းတက်လာတဲ့ မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ပွတ်ပစ်နေမိသည်။ သေပါပြီ။ ရှိစုမယ့်စု သိက္ခာလေးလည်း ကုန်ပါရောလား။ ဒီကလေးမ မိသားစုဘဝ ဂုဏ် ပင်လယ်ဝေနေတာ ကိုယ်တိုင်မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရ၍ သနားမိ နေသောစိတ်ပင် လွင့်ဖွာစင်ထွက်ကုန်ပါသည်။

အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့ဆက်၍ ငါဝင်တိုင်း.. သူတို့အတန်းက မိန်းကလေးတွေ ငါ့ကို.. . ဟား.. ရူးချင်တော့တာပါလားကွာ။

အခုမှ ဒီကာလအတွင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကြသော မျက်

လုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာ၏ နားမလည်နိုင်သော အဓိပ္ပါယ်အား
တစ်ထိုင်တည်းနှင့် နားလည်လိုက်ရသည်။

“တောက်!”

ကျွန်တော့်ထံမှ ဒေါသနှင့်ထွက်ပေါ်လာသော အသံမျိုး
ပထမဆုံး ကြားသိမြင်တွေ့လိုက်ရသော ကိုတင်ငွေတစ်ယောက်
အတော်ပင်လန့်ခါထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်
ထရပ်လိုက်သောခန္ဓာကိုယ်ကို ယိုင်လဲမသွားအောင် ထိန်းကာနေ
ရသည်။

“ဆ. . ဆရာ ပြန်တော့မလို့လား!”

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး ခင်ဗျားရှင်းလိုက်”

“ဗျာ. . ဟုတ်”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“လူလေး ပြန်လာပြီလား”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာအဖေမရှိပါ။
သို့သော် စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဆောင်ပန်းချင်းနှင့် ပစ္စည်းအစုံကို တင်
ထားတာတွေ့၍ ကျွန်တော်ငေးကြည့်ခိုက် အဖေဘုရားဆောင်မှ
ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ထိုင်လေသည်။

“လာကွာလူလေး. . မင်းနောက်ကျလှချည်လား!”

“အိမ်ကို ဘယ်သူလာသွားတာလဲ အဖေ”

ကျွန်တော့်အထင် အဖေ တပည့်ဟောင်းတွေထဲက တစ်
ယောက်ယောက် လာကန်တော့တာဟု ထင်ကာ မေးမိသော်လည်း
အဖေအဖြေက ကျွန်တော့်ရင်ဝမှာ ဘဲမတစ်ကောင်လို အော်မြည်
ကာသွားသည်။ (ဥပမာ. . . ဂျီဂျီဂျီ. .)။

“မင်း တပည့်ပါကွာ၊ ကြည်ပြာလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“သူ့အမေနဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက်လာကြတယ်၊ မင်းကို ထိုင်စောင့်ကြသေးတယ်ကွ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေသာ ပြူးနိုင်ပြီး ပါးစပ်က မချူးနိုင်၍ အဖေက...

“အဖေတည့်တည့်ပဲ မေးတော့မယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ အဲဒီက လေးမ အခြေအနေက ဘာတွေလဲ ဘယ်အဆင့် ဖြစ်နေကြပြီလဲ”

“ဟာ. အဖေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . ဘယ်အဆင့်မှ လည်းမရှိပါဘူး အဖေ. . သားပြောတာယုံပါ”

ကျွန်တော့်စကားကို အဖေယုံကြည်ဖို့ ကြိုးစားပုံရပါသည်။ ခဏကြာမှ...

“အေးကွာ. . တကယ်တော့ ဆရာနဲ့တပည့်ဆိုတာလည်း ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမပါပဲ၊ ထူးဆန်းလားဆိုတော့ သိပ်မထူးဆန်းတဲ့ ဓမ္မတာတစ်ခုပါ။ လွတ်လပ်တဲ့ လူပျိုအပျိုတွေဖြစ်ရင် သဘာဝအတိုင်း ရှိနိုင်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးမြတ်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းချင်ကြတဲ့ဆရာတိုင်း ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်တပည့်ကိုယ် ပြန်မယူကြ၊ မချစ်ကြိုက်ကြဘူးကွ လူလေးရ၊

နောက်တစ်ခုက ထူးဆန်းတာပဲလား၊ တိုက်ဆိုင်တာလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး ဆရာနဲ့တပည့် ပြန်ယူလိုက်ကြတဲ့ ဆရာတိုင်း သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ကျော်ဇောသတင်းတွေ

မှေးမှိန်သွားတတ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီတော့ကွာ လူလေးရာမင်း ကျောင်းဆရာဘဝနဲ့ နေချင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကနေ ကြိုးစားပြီးရှောင်လိုက်ပါ. . ကဲ နားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်တော် အဖေရှေ့မှာ မျိုသိပ်ကျိတ်ခဲထားသမျှ ကျွန်တော့်အခန်းထဲရောက်မှ ပွင့်ထွက်ကာ ခေါင်းအုံးကို ပါးစပ်မှာ ပိတ်ဆို့ပြီး အသံကုန်ခြစ်၍ အော်မိလေတော့၏။

အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ပုံလဲသည်အထိ အော်မိသည်။ လည်ချောင်းတွေနာ၊ ရင်တွေနာ၊ စိတ်တွေနာကာ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်သွားမှပင် အိပ်၍ရတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သန့်ရှင်းကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ရယ်ပါသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

တစ်မနက်ခင်းလုံး ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာ ကျွန်တော် ထိုင်စဉ်းစား၍ ရသည့်အဖြေက ကြည်ပြာကို ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပင်။ ဟုတ်သည်။ ဒီနည်းကလွဲ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်အဖတ်ဆယ်၍ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ထိုအတွေးအား ကျွန်တော့်စိတ်က လက်ခံသွားမှပင် စာသင်ခန်းသို့ သွားရသော ခြေလှမ်းများ ကျွန်တော်ပြန်ရတော့၏။

“ဒါပဲ ကောင်းတယ်... မဟုတ်ရင် ငါ့ကို ဝိုင်းလှောင်ကြတော့မယ်”

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြင်ဆင်ပြီး ကျွန်တော့် စာသင်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည့်တိုင် ရင်မကော့နိုင်ဘဲ... မလုံမလဲဖြစ်ရသည့် စိတ်နှင့်ပင် ခပ်သွက်သွက် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

အိမ်နှင့်စာသင်ဆောင်က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်လျှင်ရောက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုဆယ့်ငါးမိနစ်က လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ထွက်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်၍ သွားရသည်။ ကျွန်တော့်တပည့်များ နေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့တွေ့မှဖြတ်ကာ လျှောက်ရသည်။

ခုနေခါ သူတို့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ဘာတွေပြောပြောနေကြမလဲဆိုသော အတွေးစိတ်ကြောင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် အတော်ဂရုစိုက်နေရသည်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသားဘဝနှင့် ရှိစဉ်က ဆရာတစ်ယောက်၏ အားမနာပစကားကို ပြောဖူး၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ငါးတန်းတက်စနစ်က ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသွားခါနီး အမေ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းခွံကျွေးနေတုန်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို ကျွန်တော် မြင်ပြီး ထိတ်လန့်သွား၍ အမေက မေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် လမ်းမဘက် လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြေမိသည်။

“အမေ စောစောက ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့လူကို တွေ့လိုက်လား”

“အင်းလေ... အဲ့ဒါ သားတို့ကျောင်းက ဆရာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် အရမ်း အရိုက်ကြမ်းတယ် အမေရာ... သားအရမ်းကြောက်တာပဲ”

၃၆ နတ်ရွာစိုး

“ဪကွယ် ရိုက်မှာကြောက်ရင် စာမှန်မှန်ကျက် ကျောင်း မှန်မှန်တက်ပေါ့ သားရဲ့”

“ဟာ.. စာရလည်း ရိုက်တာပဲ၊ အဲဒီဆရာ သိပ်စိတ်မနဲ့ ဘူးလို့ပြောတယ် အမေရ”

“ဟဲ့.. သား.. မင်းဂိုဏ်းသင့်တော့မှာပဲ မဟုတ်တာ မပြော ရဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် သူ့မိန်းမသေပြီးကတည်းက အဲလိုဖြစ်သွား တာတဲ့”

“ဟာ.. ဒီကလေး.. တော်ပြီ၊ ထမင်းပြီးအောင် စားစမ်း ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ”

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ ပထမအစမ်း စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်ပိုင်း ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ ဆရာကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ပြောသည့်စကားက.. အရိုက်ကြမ်းလို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျောင်းထုတ်လိုက်ပြီတို့၊ တံတားလေး ပို့လိုက် ပြီတို့ ပြောပါသည်။ တကယ့်အဖြစ်မှန်အား ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အရမ်းငယ်သေး၍ သေချာမသိပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ဆရာကို နောက်ကွယ်ကနေ အတင်းတုတ် သော ကျောင်းသားများအနက် ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အပါ အဝင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုမူ.. ကျွန်တော် ဆရာဖြစ်နေလေပြီ။ ပြဿနာလည်း ရှိထားပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်တပည့်များ ကျွန်တော့်ကို တုတ်ကြပေတော့မည်။

ဆရာဟူ၏ ??

“အင်းလေ.. အလှည့်ကျလာရင် နွားမတောင် ရုန်းရသေး တာပဲ.. ဟူး”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မထိုင်ဘဲ ပါဆယ်ဝယ် သွားရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော် ဆိုင်ထဲ ဝင်ဖို့ပင် ဝန်လေးနေသဖြင့်.. ကိုတင်ငွေလာမှပဲ ဝယ်ခိုင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စာသင်ဆောင်အထိ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီမနက် ကျွန်တော့်ဘာသာရပ်များအတွက် မေးခွန်း ဟောင်းများ လေ့ကျင့်ထားသော အဖြေလွှာများစစ်ဖို့ ကျန်နေသ ဖြင့် ထိုင်စစ်နေလိုက်သည်။ စပြီး ကိုင်မိသောအဖြေလွှာက ကြည် ပြာ၏ အဖြေလွှာဖြစ်၍ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲမြည်ကာ လက် ထဲက ဘောပင်နှင့် ဆွဲခြစ်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူမအဖြေလွှာ၏ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုထဲ ကျွန် တော်၏ ဒေါသမှင်ကြောင်းက ကန့်လန့်ဖြတ်ကာဝင်သွား၍.. ကျွန် တော် နားမလည်သောစိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ဖြေဆိုထားမှုအားလုံး အပြည့်အဝကောင်းမွန်နေ၍ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆို့တက်ကာ အသက်ရှူမဝချင်သလို ဖြစ်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် အတန်ကြာအောင် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ စိတ်ကို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြီးမှ ကြည်ပြာ၏ အဖြေလွှာအား ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုအတိုင်း စစ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သေချာပေါက် ဂုဏ်ထူးထွက်နိုင်အောင် ဖြေထားသော အဖြေလွှာဆိုတာ သိရပြီး ကျွန်တော် ရင်ခံသွားခဲ့သည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ!”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုတင်ငွေ ရောက်လာ၍...

“ကိုတင်ငွေ ကျွန်တော့်ကို ကျဆိမ့်ရှယ်ပါဆယ် ဝယ်ပေး
ဗျာ”

“ဆိုင်ထွက်ထိုင်မယ်လေ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်မှာ
မတွေ့လို့ လာခေါ်တာ”

“ဒီမှာ ညက ကျွန်တော်အလုပ်မထိုင်ဖြစ်လို့... ခုမှ စပြီး
ထိုင်ရတာ... ပါဆယ်ပဲ ဆွဲခဲ့တော့ဗျာ”

“ဟုတ်... ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်မယ်လေ၊ ဪ... ဟို...
မနေ့က ကျွန်တော်ပြောတဲ့ကိစ္စ ဆရာမကို ပြန်မမေးလိုက်ပါနဲ့နော်၊
ကျွန်တော်က ဆရာကိုပြန်မပြောဘူးလို့ ကတိပေးထားလို့ပါ”

“ရတယ် ခင်ဗျားကတိမတည်ဘူးဆိုဟာ ကျွန်တော်သိ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြန်မပြောဘူး စိတ်ချ”

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုတင်ငွေ ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့
မျက်နှာနှင့် ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြည်ပြာနှင့် ပတ်
သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်တာမျိုး မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ကျန်သော
အဖြေလွှာတွေသာ ဆက်စစ်နေလိုက်ပါသည်။ ဆက်ရှင်(D) စစ်ပြီး
ချိန်မှာ ကြည်ပြာ အမှတ်အမှားဆုံးရထားသည်ကို သတိထားမိပြီး
ပင့်သက်ချရတော့၏။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

ငါ့ချာသိသာလာတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော် အရင်
ကလို သဘောမကောင်းတော့ပါ။

စာသင်ချိန်စာမေးလို့ကျောင်းသားတွေ စာမရတာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြဿနာ သို့မဟုတ် အုပ်ချုပ်မှုအပိုင်း အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်
ရာ ဖြေရှင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းငယ်ခက်ထန်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွယ်
လာပါသည်။ ရိုက်ပုတ်တာမျိုး မလုပ်မိအောင် အတော်ကြိုးစားနေရ
သည်။ အဖေတောင် သတိထားမိလာ၍...

“လူလေးရေ”

“ဟုတ်... ပြောအဖေ”

“နာနာကျင်ကျင် အပြစ်မြင်လည်း ဝမ်းထဲမသို ဟုတ်တိုင်း
မရှိ၍ ကြိုးလိုစိတ်က ဆုံးမတတ်သည့် ဆရာမည်၏... တဲ့ကွဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“တို့ဆရာတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်ဆိုတာ မရှိသလောက် ပဲကွ၊ ဒီဘဝထဲ စဝင်ပါပြီဆိုကတည်းက ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး ပေးလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ . . . ဒီနေ့ ဘာသင်ရမလဲ . . . ဘယ်အခန်း ဘယ်အတန်းဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး အဲ့ဒီအတန်းတွေအတွက်၊ တစ်နေ့စာ ပြင်ဆင် ပြန်ကြည့် လိုအပ်တဲ့ဂျစ်တွေထုတ်ပြီးတာနဲ့ အပြေးအလွှားသင်၊ သင်ရင်းနဲ့ တပည့်တွေရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ လိုအပ်ရင် လူမှုရေး ကိစ္စက အစ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေး၊ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သွန်သင်ပေးရင်းနဲ့ တစ်နေ့ကုန်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရတာပဲ။

အိမ်ရောက်တော့လည်း မနားနိုင်ဘူးကွ . . . အပတ်စဉ်၊ လစဉ် လေ့ကျင့်ခန်းတွေအတွက် မေးခွန်းတွေထုတ်ရ၊ အဆိုးမင့် ထုတ်ထားတာတွေစစ်နေနဲ့ ညဉ့်နက်ပြန်ရော၊ အိပ်ရင်တောင် အိပ်မက်ထဲမှာယောင်ပြီး စာသင်နေသေးတဲ့ ငါတို့ဘဝမှာ ဘယ်မှာလဲ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှု၊ အဲ့သလောက် ယိုပေါက်ဟာပေါက်မရှိအောင် လုပ်နေတဲ့ကြားက ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှု တစ်ခုခု ဝင်လာပြီဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီတစ်ခုဟာ ဖိစီးမှုတွေနဲ့ ဝင်လာရလို့ မကြည်လင်မအေးချမ်းဘူးကွဲ့ လူလေးရဲ့၊

ဒါဆို အမှားတွေ များလာလိမ့်မယ်၊ အဆိုးဆုံးက ဘာလဲ သိလား . . . ဆရာကိုယ်တိုင် အမှားကိုအမှားမှန်းမသိဘဲ လုပ်မိတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ တပည့်မှားရင် ဆရာက ခွင့်လွှတ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် . . . ဆရာမှားရင် ဘယ်သူက ခွင့် လွှတ်ကြမှာလဲ၊ ဘယ်သူမှ ခွင့်လွှတ်မယ့်သူ

မရှိတဲ့အတွက် ဆရာကအမှားမခံဘူး . . . သား၊ မင်း အဲ့ဒါကို ဆင်ခြင်ပါ၊ စိတ်ဖိစီးမှုနဲ့ ပွင့်ထွက်လာတဲ့ ဒေါသကိုထိန်းပါ၊ အကြောင်းအရာကို စေ့ငံအောင်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ဆရာကိုယ်တိုင် နောင်တရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြုံရတယ်ဆိုရင် . . . လောကကြီးက မသာယာနိုင်တော့ဘူးကွာ”

ထိုနေ့က အဖေအဆုံးအမ ခံယူပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်အဖေကို ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်တော်မှားတော့မည့် နောင်တရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးမှ အဖေကျေးဇူးကြောင့် လက်မတင်ကလေး လွှတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ထံမှ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုနှင့်ဖြစ်ရသော စိတ်ဖိစီးမှုတချို့ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သောအခါ ကြည်ပြာကို မသိဆိုးဝါးသော တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်မြင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကြည်ပြာအား ဆရာစိတ်နှင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့၏။

ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်အရှက်သိက္ခာအတွက်ငဲ့ပြီး ကြည်ပြာကို အဖြူအမည်းခွဲပစ်လိုက်လျှင် ရှင်းသွားမည်။ ထို့အတူ ကြည်ပြာ၏ အနာဂတ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ တခြားအခြေအနေအားလုံးကို ဖယ်ထားပြီး ကျောင်းစာတစ်ခုတည်းအပေါ်မှ သုံးသပ်ကြည့်လျှင် ကြည်ပြာ ဒီနှစ်အောင်ဖို့ သေချာပါသည်။ ဂုဏ်ထူးထွက်နိုင်သည်။ သူမဘာသာ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား . . . သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် တုံးတစ်ခုလို ပိတ်ဆို့နေသော

၈၂ နတ်ရွာစိုး

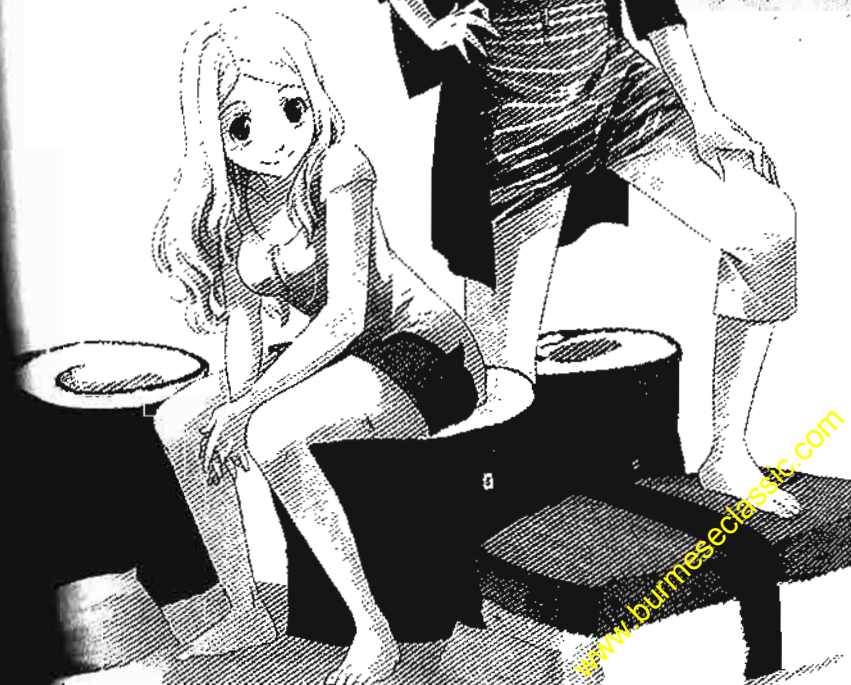
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့လိုပါသည်။
ဒါဆို သူမအတွက် အနာဂတ်အသစ်တစ်ခု ရသွားမည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သိက္ခာနည်းနည်း ကျပေးရလိမ့်မည်။
ရှိစေတော့ ငါက ဆရာပဲကွာဟူသောစိတ်နှင့် နည်းနည်းသက်သာရာ
ရခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးပါအဖေ...။

အချစ်ကဲကဲ
အစစ်နည်းစွာ
ပစ်ဖဲကောက်စား
ဒေါင်းမလားဟု
ဖဲသမားညွှတ်
အသည်းစားမြန်သည်။
အကြံနှင့်ကြိုက်
ဟန်နှင့်မိုက်သူ
ထိုလူကိုရှောင်
အိုတောင်မမွဲ
ချမ်းသာမြဲ၏။

အခန်းငါး

စေတနာအကျိုးပေးပေပဲလား မဆိုနိုင်။ အောင်မြတ်
ဇော်တို့ အပေအတေလေးယောက် အတော့်ကို စာကြမ်းပိုးကျစွာ
ကြိုးစားလာပါသည်။ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော စာမေးပွဲကြီးအတွက်
ကျွန်တော်ပြင်ဆင်လေ့ကျင့်ပေးသော ဖြေဆိုမှုရလဒ်များ သိသိသာ
သာ ကောင်းလာသည့်အပြင် ပုံမှန်ကျောင်းလခ ပေးသွင်းမှုလည်း
ရှိလာ၍ ကိုတင်ငွေပင် အံ့သြယူရသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲမသိဘူး ဆရာ၊
လဆန်းတစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုတာနဲ့ လာပေးတော့တာပဲ”

၈၆ နတ်ရွာဦး

“အေးပေါ့ဗျာ ပေးတော့လည်း ကျွန်တော်နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်တာပေါ့။ သူတို့တစ်တွေ ခုလိုလေး ကြိုးစားသင်ယူလာတာကိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေပါပြီ”

ထိုသို့သော ပီတိစိတ်ကလေး ဖြစ်မိတော့လည်း ကျောင်းဆရာဘဝက နေပျော်သလိုလို ရှိလှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကံကြွေး ကံအသက်ကိုက် မီးတစ်စက် ရေတစ်စက် ဖြစ်လောက်သည်။

ဒီရက်တွေမှာ ကြည်ပြာကျွန်တော့်ထံသို့ ဆက်ရှင်ချိန် မဟုတ်သော အချိန်မျိုးမှာ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားသော ဘာသာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူမနားမလည်သေးသော အခန်းနှင့်ပုစ္ဆာတွက်အချို့ လာမေးတာဟု ဆိုပါသည်။

မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အောင့်သက်သည်းခံစွာ ရှင်းပြပေးရသည်။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တတ်မှန်းသိသဖြင့် သူမရောက်လာတိုင်း လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ထုပ်လေး ပါလာတတ်သည်။ ကျွန်တော်မသောက်သဖြင့် ကိုတင်ငွေသောက်လေသည်။ နောင်ကို မုန့်ပါဝယ်လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် မသိအောင် မှာသဖြင့် ကြိမ်းမောင်းထားရသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် စာလာမေးလို့ ကျောင်းဆရာက စာရှင်းပြတာ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ ကြည်ပြာက ကျောင်းသားမဟုတ် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဆရာကလူပျိုလေး။ ဒါလည်း ရိုးရိုးတွေးပြီး ရိုးရိုးမေးလျှင် ဘာပြဿနာမှ မရှိပါချေ။ သို့သော် ပြဿနာက ရှိရာ

နေပြီးသား။ နေ့လယ်ခင်း အတန်းချိန်တွေ လွတ်နေသောအချိန် စာသင်ဆောင်ထဲ သူမနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေခြင်းကိစ္စက သတင်းအဖြစ်နှင့် အတင်းပြောလိုသူများပါးစပ်သို့ အခွေအသစ်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ကျွန်တော့် အချိန်ပိုင်းဆရာများကိုယ်တိုင် သတင်းအတွက် သေချာချင်သော မေးခွန်းမျိုးအား အရယ်တစ်စက်နှင့် တီးခေါက်မေးမြန်းလာပါသည်။

“ကဲ. . ဆရာလေး ဘာကျွေးမယ်ဆိုတာ ကြိုပြောဗျာ၊ လက်ဖွဲ့အော်ဒါမှာရင်း လျှာသွေးထားရအောင်လို့ပါ. . ဟဲဟဲဟဲ”

“နွေရာသီဆိုတော့ ရေခဲမုန့်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ရေခဲမုန့်က အမြတ်ကြမ်းတယ်ဗျ. . အဟတ်ဟတ်”

ကျွန်တော် မရှင်းလျှင်မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် တွန်းပို့လာကြ၍. . စိတ်တစ်ချက်လွတ်ကာ ကိုတင်ငွေနှင့် ကြည်ပြာကို အခေါ်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပြီးမှ. . ကြိတ်မှိတ်မျိုချကာ သူတို့နှင့်အလိုက်သင့် ရယ်မောနေလိုက်သည်။ မေးလွန်းမက မေးလာလျှင်လည်း. . .

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျော်တော့လှေသူကြီး ညားတော့လှေထိုးသား ဆိုတာလည်း ဆရာတို့ ကြားဖူးနေတာပဲဟာ”

“ဟာ. . ဒါဆို ကိုယ့်ဆရာက မသေချာသေးဘူးပေါ့”

“လောကမှာသေချာတာ ‘သေတာ’တစ်ခုပဲရှိတယ် ဆရာ

ရဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူးနော့ . ကျွန်တော်တို့က သတင်းကောင်း ကြားထားတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားပါတယ်၊ ဆရာတို့နှစ်ယောက် နောက်အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်ဆိုလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ထခုန်မတတ် ဖြစ်ကုန်ကြပြီမှ . .

“မဟုတ်သုတ်ပြောတော့မယ်၊ အိမ်ကအမျိုးသမီးကြားလို့ အတိုးကြီး အစားခံနေရပါဦးမယ် ကိုယ့်ဆရာရာ”

“သတင်းလေဗျာ၊ ဒီသတင်းမှန်တယ် မမှန်ဘူးဆိုတာ ကျွန် တော်လည်း ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာလဲ”

“ဟာ . . ဒါတော့ လုံးဝပဲ၊ ဒီမှာ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တောင် ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဦး ဖြစ်နေတာ . . ဘယ်နှယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ ဆရာတို့ရယ် . . ကြားရတဲ့ သတင်းတိုင်း မှန်မယ်ဆိုရင် ဆရာတို့လည်း မိန်းမထပ်ယူကြ . . ကျွန် တော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုပေါ့၊ မမှန်ဘူးဆိုရင် နဂိုအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဟာ . . ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကတော့ အာမခံတယ်”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲဗျာ . . နောက်တော့မှ ဟိုဆရာတော့ စမောလေးနဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာမျိုး ကြားချင်ကြားလာရမှာ”

ကျွန်တော့်ထံမှ လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်ပေါ်လာသော တန်ပြန်

ထိုးနှက်မှုက အတော့်ကိုခရီးရောက်ပါသည်။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲ ဖြေမည့်လအထိ ဘယ်သူမှ တစ်ခွန်းတောင် မဟရဲကြတော့ဘဲ . .

အဝေးကြည့်လေးနှင့် အကဲခတ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်စရာ အသံဗလံမကြားရတော့ခြင်း နှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိလာခြင်းတို့ကြောင့် စာမေးပွဲကြီးအတွက် အာရုံစိုက် ကာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်တာ စာသင်ခြင်းအခန်းအား မတ်လထဲ မှာ ဖြတ်ချနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တန်းခွဲအသစ်များအား ဧပြီလမှစတင်၍ ဒီနှစ်အတွက် မေလပထမအပတ်မှာ စတင်ဖွင့်လှစ်မည်ဖြစ်ကာ ထိုကိစ္စရပ်များအား ကိုတင်ငွေကို လွှဲပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်ခရီး ထွက်ဖို့ ပြင်တော့သည်။ စာသင်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ရှေ့ကျောင်း နောက်ကျောင်း ဆက်နေ၍ တစ်နှစ်မှ ခရီးမထွက်ဖြစ်ပါ။

ဒီနှစ်တော့ . . .

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

သူမပြောဆိုခဲ့သမျှ ဒီနှစ်လောက် အားပါးတရ ပြောဆိုနိုင်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး၍ . . . ငါတော့ ဒီနှစ်အောင်ပြီဆိုသော စိတ်လက်ပေါ့ပါးမှုမျိုးက အတော်ပင် ကြည်နူးကျေနပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ထိုထက် ကျေနပ်စရာက ဆရာကိုမြင့်မိုးကို ရင်ခုန်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုပ်ချောသဘောကောင်းပြီး . . . သူမအပေါ်မှာလည်း အကောင်းဆုံးထက်ပိုပြီး ကောင်းခဲ့သူ။ ဆရာလိုလူရဲ့ဘေးမှာ ထာဝရနေခွင့်ရချင်နေသော စိတ်ကူးအိပ်မက်ကလေး တကယ်ဖြစ်ချင်လှတော့သည်။ သူမသာရှိလျှင် ဦးတင်ငွေကို လစာပေးပြီး ငှားနေစရာမလို။ သူမကိုယ်တိုင် ကျောင်းစာရေးလုပ်၊ ဆရာအတွက် လိုအပ်တာကူညီပေး၊ နေ့ခင်းလို အားလပ်တဲ့အချိန်လေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ

ထမင်းစားကြ၊ စကားတွေပြောကြနှင့် ပျော်စရာဘဝကလေးအား အတွေးနှင့်ပင် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လွန်းသည်။

ဒီနှစ် သူမ စာကြမ်းပိုးဖြစ်ပြီး ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာ ဆရာကြောင့်ဆိုတာ ငြင်းစရာမလို။ ဆရာလိုလူရဲ့ ဇနီးမယားက ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့သူ ဖြစ်သင့်သတဲ့လား။ ကျောင်းမပြီးဘူး ဆိုလျှင်တောင် အနည်းဆုံးတော့ ဆယ်တန်းအောင်သင့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း . . . ငါ အောင်ကိုအောင်ရမည် ဆိုသောစိတ်နှင့် ကြိုးစားပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဟဲ့! . . မိကြည်ပြာ”

“ရှင် . . အမေ”

မီးဖိုချောင်ထဲ ထမင်းချက်ရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သော အမေ့အသံကြောင့် သူမ အတွေးပြတ်ကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း၍လာခဲ့သည်။

“ဈာတ်!”

“အမေ့”

“ဪ . . ငါ့နယ် . . အဲ့ဒီလှေကားကို သတိထားပြီး ဆင်းလို့ ပြောနေတဲ့ဟာ”

“အမေ့ဝါးတန်းတွေက ဆွေးနေတဲ့ဟာ”

“ကဲ . . တော်တော် ဒီနားလာဦး”

“အင်း . . ပြောအမေ”

ကြည်ပြာ စကတ်ဂါဝန်လေး အောက်နားသိမ်းပြီး မိခင်

နောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၍.. မိခင်ဖြစ်သူက သူမဘက် ကိုယ်ကို လှည့်ထိုင်ကာ..

“ညည်းကိစ္စက ဘယ်လိုတုန်း.. ခုချိန်ထိလည်း ဘာသံမှ မကြားသေးပါလား”

“ဪ အမေကလည်း.. ဆရာခရီးသွားနေတဲ့ဟာကို”

“အေး.. သူများတွေအထဲမှာလဲ ဘယ်တော့လဲ မေးနေကြတော့.. ငါလည်း ပြောစရာစကားမရှိလို့ ခေါ်မေးရတာ၊ အဲ့ဒီကိစ္စ နှင့်အဖေသိလို့ မရဘူးနော် မိကြည်ပြာ”

“အင်းပါ အမေရဲ့၊ အဖေက အမေမပြောပဲ သိစရာလား”

“ငါက ဘာကိစ္စလျှာရှည်ရမှာတုန်းအော့၊ အေး.. တစ်ခုပဲ ဆရာတို့ဘက်က နားလာဖောက်တဲ့အချိန် တည့်တည့်တိုးရင်သာ ပြဿနာ”

“အဲ့ဒီအခါကျတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး အမေရယ်.. အဖေအကြောင်း ဆရာလည်း သိနေတာပဲ၊ သူနားလည်မှာပါ”

“ပြီးရောပြီးရော.. အဲ့ဒါထက် နင်တို့က ဘယ်အဆင့်ထိ ဖြစ်ကုန်ကြပလဲ!”

“ဟာ.. အမေရာ ဘယ်လိုကြီးမေးနေမှန်း မသိဘူး”

“ဟဲ့.. မေးရမှာပေါ့၊ အကြောင်းမညီလို့ အကြောင်းပေါ်လာရင် မခက်ကုန်ဘူးလား”

“စိတ်ချ၊ အမေ့သမီး အဲ့သလောက် မလွယ်ဘူးရှင့်”

“တကယ်နော် ဟဲ့ကောင်မ..”

“တကယ်ပါဆို အမေကလည်း”

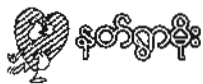
ရှက်ရွံ့နေသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲခုမှ ပေါ်သွားသလို သက်ပြင်းချပစ်သည်။ ကိုယ်က နိမ့်ပါးသူမို့လို့ မလွန်တာပဲ ကောင်းလှသည်။

“အမေ ထမင်းအိုး”

ကြည်ပြာ အလန့်တကြား သတိပေး၍ လှည့်ကြည့်တော့ ထမင်းအိုးက ပွက်ပြန်ကော့လန်နေချေ၏။

“ဟဲ့!.. လက်လက်နှီး.. ဪ.. ငါ့နှယ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဟဲ့... တင်ငွေ”

ကိုတင်ငွေတစ်ယောက် ဒီမနက် စာသင်ဆောင်အခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး လက်ထဲကသော့ပင် မချရသေး... နောက်က စူးစူး စွာစွာ ခေါ်သံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျုံ့ဝင်သွားကာ လှည့်ကြည့် သည်။

“အစ်... အစ်မ... အစောကြီးပါလား”

“ဘာကိုစောရမှာလဲ... နင်တို့သာ အချိန်နဲ့အချိန် လာရင် စောစရာလား ဘယ်မှာလဲနင့်ဆရာ...”

“တိုးတိုးပြောလည်း ရပါတယ်အစ်မရယ်၊ လာပါ ထိုင်ပါ”

ဆိုတော့ကာ ဒေါ်အေးတင် ခပ်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်ပြီး... လက်ပွေ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲချကာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်သည်။

ကျောင်းစာရေးအတွက် ထိုင်ခုံတစ်လုံး စားပွဲတစ်လုံးသာရှိသော ကိုတင်ငွေလည်း မတ်တတ်ကလေး ဆက်ပြီး ရပ်နေရလေသည်။ ရှိစေတော့... ဒေါ်အေးတင်ကိုတော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုမူဆက်ဆံရပေမည်။ သူတို့ ‘မိုးမြင့်ပညာရေးနည်းပြ’ လုပ်ငန်းတစ် ခုလုံး မြေကြီးပေါ် ပုံမသွားအောင် ဒေါ်အေးတင်၏ ဓနအင်အားက ထောက်ကန်ပေးထားသည်။ အလကားတော့ မဟုတ်။

“ကဲ... နင်တို့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ... ပေးရမှာပေါ့အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အား ကိုးစရာဆိုလို့ ဒီအစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ... ဟဲဟဲဟဲ”

“ကဲ... ပေး... သုံးလတိတိ အတိုးလည်းမသွင်း၊ လာလည်း မပြောဘဲ နင်တို့က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“အာ... မချိုးရဲပါဘူး အစ်မရာ... အခုလည်း ဆရာ ခရီးမ သွားခင် သေချာကို မှာသွားပါတယ်၊ ကျောင်းသားသစ်လက်ခံပြီး အစ်မအတွက် ပေးရမယ့်ငွေကို နံပါတ်တစ် ဦးစားပေးရှင်းပေးပါတဲ့”

“အေးလေ ဘယ်မှာလဲပိုက်ဆံ”

“အစ်မရယ် ခုမှကျောင်းသားသစ်လက်ခံတုန်း ရှိသေးတာ တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ပါဦးဗျာ၊ ဒီမှာ မယုံရင် ဘောက်ချာ ထဲကြည့်လိုက်... ခုမှ ငါးယောက်ပဲရသေးတယ်၊ အစ်မအတွက် ငွေ ပြည့်တာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြေးလာခဲ့မယ် စိတ်ချ”

“ဟင်း... ငါလေ... နင်တို့ကျောင်းဆရာတွေမို့လို့ ငါတွေ့ ပေးထားတယ်မှတ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့... ဒီမနက် အဆောင်ပါ ပွင့်

ထွက်သွားမယ်”

“သိ. . သိပါတယ် အစ်မရယ်”

“ကောင်းပြီ. . တစ်ပတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်အေးတင် ထွက်သွားမှပဲ ကိုတင်ငွေ အသက်ရှူနိုင်သလို
လေကိုအားပါးတရ ရှိုက်သွားပြီးသော့ကို စားပွဲပေါ်အချ. . .

“ကိုတင်ငွေ”

“ဗျာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ. . တွေ့မှတွေ့ပျံ့မလားလို့”

ကိုတင်ငွေ မထိတ်သာမလန့်သာ ဖြစ်သွားပြီးမှ ရေးကြီး
သုတ်ပြာဝင်လာတဲ့ သင်္ချာဆရာကို မေးဆတ်ပြပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆို. . ကိုယ့်ဆရာ”

“ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံတစ်သိန်းလောက် ခဏပေးစမ်းပါ”

“ဗျာ”

ကိုတင်ငွေ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်
သဖြင့်. . .

“ကျုပ်မိန်းမအခြေအနေက ခွဲမွေးရမယ့်အစီစဉ် ဖြစ်သွား
လို့ပါဗျာ၊ လုပ်ပါ. . ရိုးရိုးမွေးတာဆို ကျုပ်မလာပါဘူး”

“ဆရာသမား လောလောဆယ် ဘယ်လိုမွေးမွေး ကျွန်တော့်
ဆရာ ခရီးသွားနေတယ်လေဗျာ၊ ဆရာလည်း သိတာပဲ”

“သိတယ်. . ကိုမြင့်မိုးပြန်လာရင် ကျွန်တော်ရှင်းမယ်ဗျာ၊

သူ ကျွန်တော့်ကိုပေးဖို့ သုံးသောင်းကျန်သေးတယ်၊ အဲ့ဒါထား. .
လောလောဆယ်”

ထိုအခါ ကိုတင်ငွေ ခေါင်းတွေကုတ်ပစ်ပြီး. . .

“ခက်တာပဲဗျာ စောစောကလေးတင် ငွေတိုးပေးတဲ့ ဘွား
တော်ကြီး လာအော်သွားပြီးပြီ၊ ရက်ချိန်းလည်း ယူသွားပြီ၊ အခု
လောလောဆယ် သူ့အတွက် ဦးစားပေး ငွေစုနေရတာ၊ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရမလဲဗျာ”

“ဒုက္ခပဲ ကိုတင်ငွေရာ. . ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကျောင်းကို
အားကိုးမိတာ ငါးပါးမှောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် ကိုတင်ငွေနှင့် သင်္ချာဆရာတို့
လှည့်ကြည့်ကာ တစ်ချက်တော့ ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သင်္ချာဆရာ
ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်လာပြီး. . .

“ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးကိုမြင့်မိုးရာ. . ကျွန်တော့် မိန်းမ
လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်လို့. . အခု ခွဲမွေးမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ဗျာ. . အဲ့
အဲ့. . ဒါ”

ကျွန်တော် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပြီး ဆက်မေး
မနေတော့ပဲ. . .

“ကိုတင်ငွေ ကျောင်းသားဘယ်လောက် ရပြီလဲ”

“ငါးယောက်ပဲရသေးတယ် ဆရာ”

“အိုခေ. . အဲ့ဒီတစ်သိန်း ချွန်ကိုပေးလိုက်ဗျာ”

“ဆရာ စောစောကပဲ အစ်မလာသွားလို့ ကျွန်တော် တစ်ပတ်ချိန်းလိုက်တယ်”

“ရတယ် ကျွန်တော် ရှင်းမယ်ဗျာ . . သူကအရေးကြီးတယ်၊ သူ့ကိုပေးလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာ”

ထိုနောက် ကိုတင်ငွေထုတ်ပေးသော ပိုက်ဆံကို ယူကာ ထွက်ခွာသွားတော့မှ ကိုတင်ငွေက . . .

“ဆရာပြောတော့ ဆယ်ရက်လောက်ကြာမယ် ဆိုပြီးတော့”

“ဟုတ်တယ် သိပ်မထူးခြားလို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာခဲ့တာ . . .”

ထိုအခိုက် ကျောင်းအပ်ဖို့ ဖြစ်ပုံရသော ကျောင်းသားအချို့နှင့် ကျောင်းသားမိဘများ ဝင်လာကြ၍ ကျွန်တော်လည်း ကိုတင်ငွေကို အလုံးစုံတာဝန်လွှဲထားပြီး ဖြစ်ရကား . . . အပြင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်၍ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။ မနက်ခင်းတစ်ပိုင်းလုံး ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေ၍ . . . ကိုတင်ငွေ ဆိုင်ကိုရောက်လာတော့ နေ့လယ်(၁၂) နာရီပင် ရှိချေပြီ။

“ဗိုက်ဆာလို့ အူတောင်ရှုံ့နေပြီ ဆရာရေ . . . ဒီမနက်မှ ကျောင်းသားတွေ လိုမှဝင်လာတာ”

“ဘယ်လောက်တောင်မို့လို့လဲ!”

“နှစ်ဆယ်ဆရာရဲ့ . . . ကိုးတန်းငါးယောက်ပါနဲ့ဆို နှစ်ဆယ်

ခြောက်ယောက်ပေါ့၊ တစ်သုတ်ထွက်သွားလို့ ထမယ်ကြရင်း တစ်သုတ်ရောက်လာပြန်ရင်းနဲ့ . . . ခုမှပဲ ထွက်လာနိုင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်မနေနဲ့တော့ဗျာ၊ ဒီမှာပဲ ထမင်းကြော် မှာစားပြီး ဆက်ထိုင်ကြတာပေါ့”

ထိုနောက် ကိုတင်ငွေပဲထကာ လျှောက်သွားပြီး . . . စားသောက်စရာ မှာလေသည်။ ဒီဆိုင်မှာက လက်ဖက်ရည်အပြင် ထမင်းကြော် ဟင်းစုံနှင့် မုန့်ဟင်းခါးပါ တစ်နေကုန်ရသဖြင့် . . . ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ငွေ အလျဉ်းသင့်သလိုစားပြီး တစ်နေတာအစီအစဉ် ပြီးရသည်များ ရှိပါသည်။

ကိုတင်ငွေ အတော်ဆာနေပုံရပြီး ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန် ပြိုက်ခနဲကုန်သွားမှ လိုက်ပွဲမှာရင်း . . . ရေနွေးတစ်ခွက် အလှအယက် သောက်လိုက်သည်။ ထိုနောက်မှပင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသလို ဂစ်ခနဲ လေချဉ်တစ်ချက်တက်ပြီး . . .

“ဆရာကို မေးလည်းမေးချင်တယ် . . . အားလည်းနာတယ် ဆရာရယ်”

“ဘာကိုတုန်းဗျ . . . မေးပါ ရပါတယ်”

“ဟို . . . ကြည်ပြာလေ ကြည်ပြာကိစ္စပါ”

“အင်း . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဒီနေ့လာအပ်တဲ့အထဲမှာ ကြည်ပြာတို့လမ်းထဲက ကျောင်းသားတွေလည်းပါတော့ . . . ကလေးတွေရဲ့ မိဘတွေထဲက မေးတဲ့သူကလည်း မေးတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ဘာမေးလို့လဲ!”

ကျွန်တော် အစားမပျက် ဟန်မပျက် ပြန်မေးနေရသော်လည်း ရင်ကတော့ ခပ်တုန်တုန်... .

“ဆရာတို့ ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့မယ်ဆိုတာ... . တကယ်လားတဲ့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ-စိတ်အနှံ့မြည်သွားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ခံတိုက်နေသော စစ်သူကြီးလို ဘဝခပ်မြင့်မြင့် ဂိုက်မျိုးဖမ်းကာ... .

“အဲ့ဒီတော့... . ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်လဲ!”

“မသိဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်ဆရာ”

“အေးပေါ့ဗျာ... . ပြီးတာပဲဟာ”

“ဒါ... . ဒါနဲ့ ဆရာတို့က တကယ်မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဟင်းဟင်း... . ကိုတင်ငွေ ကျွန်တော့်ကို မယုံသေးဘူးပဲ ကိုး”

“ဟာ... . ယုံပြီးသား ဆရာရယ်၊ အခုဟာက ဟိုကပြော ဒီကပြော ဆိုတော့”

ကျွန်တော် စားလက်စပန်းကန်ကို ရှေ့အနည်းငယ် တွန်းရွှေ့ပြီး... .

“သူ့ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်းရိုက်ထားပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘက်က ဂါတ်တိုင်တာမျိုးတော့ မလုပ်ပါဘူး ကိုတင်ငွေရယ်”

“ခင်... . ခင်ဗျာ”

“ရှင်းအောင်ပြောရရင်... . ဒီကိစ္စက ကောင်မလေးဘက်က စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ပါ။ ဒါကို စသိကတည်းက ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်ဖြတ်လိုက်ရင် ဒီလောက်ခေါင်းကိုက်စရာ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရပေမယ့် ကြည်ပြာအတွက်တော့ ဒီနှစ် လုံးဝမျှော်လင့်စရာမရှိဘူး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သေချာဖြေရင် ဂုဏ်ထူးတောင်ထွက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိနေလို့ အဲ့ဒီအခြေအနေကို လုံးဝမထိခိုက်အောင် ကျွန်တော် မသိချင်ဟန် ဆောင်ထားတာပဲလေ”

“အဲ့ဒီတော့... . ဆရာသိက္ခာ မထိခိုက်ဘူးလား!”

“ဆရာဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ ကိုတင်ငွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ့်တပည့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုအနာဂတ်ဘဝကို အလဲအကပ် လုပ်ရတာမျိုး ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အဲ့သလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဆရာက ဘာကိုရွေးချယ်မလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စဉ်းစားပြီးမှ ရွေးချယ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့အတွက် ဆရာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်လား... . ကျွန်တော့်တပည့်တွေအတွက်လား၊ အဖေကတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး အကျိုးအပဲ့ခံပြီး သူ့တပည့်တွေအတွက် ဆရာဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ဆရာ”

“အဲ့ဒီတော့ ကြည်ပြာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိက္ခာကျရကျိုး နပ်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ငါ့... . ကိုတင်ငွေပဲ ကျောင်းအပ်လက်ခံတဲ့ကိစ္စ ဆက်ထိုင်လိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော်အဖေအတွက်

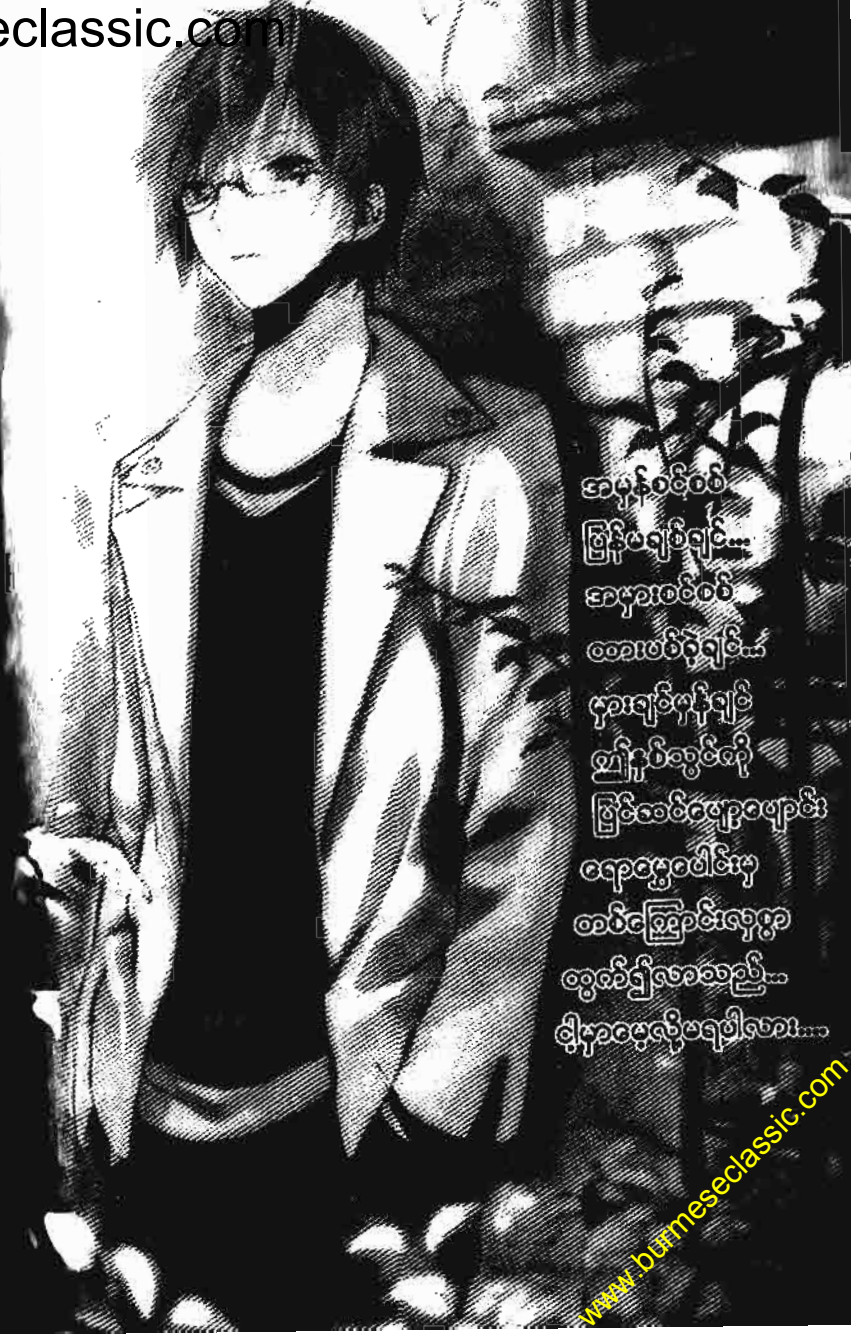
၁၀၂ နတ်ရွာစိုး

စီစဉ်စရာရှိတာလေး ပြန်လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ စိတ်ချသာသွားပါ”

ကိုတင်ငွေတော့ ဘာတွေတွေးပြီး ကျန်နေခဲ့မည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာတော့ ဆရာတစ်ယောက် ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ နည်းနည်းကျနေလို့ လမ်းလျှောက်ရတာ ခန္ဓာကိုယ် နည်းနည်းကျွံထားသလို ~~ခံစားရတာ~~ ကလွဲပြီး ကျေနပ်မိပါသည်။

နောက်တစ်ခုက ဒီမနက် ကျောင်းသားသစ် တော်တော် ရလိုက်သည့်အတွက် ပုံမှန်တန်းခွဲ (A) ကို စတင် အသက်သွင်းနိုင်ဖို့ သေချာသွားသလို . . ဒေါ်အေးတင်ကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အတိုး သွင်းဖို့ သေချာသွားပါသည်။

အမှန်တရား
မြန်မာ့ရပ်ချင်...
အမှားတစ်စုံ
စားဖက်ရင်...
ငှားချင်ကုန်ချင်
အကြောင်းအရာ
ခြင်ဆင်ပျော့ပျောင်း
ရောငွေဝါးမှ
တင်ကြောင်းလှစွာ
ထွက်၍လာသည်...
ဗိုလ်တစ်ယောက်...

အခန်းခြောက်

ထကယ်ပြန်ရောက်လာမှ ရင်ထဲ ဒေါက်ထောက်ခံထားရသလို မောက်ကြွလွင့်ဟာနေသောစိတ်က ခံရခက်လှသည်။ ဟိုမှာ နေနေတုန်းကာလကမှ . . . ဪ . . . ဝေးနေတာပဲ ဆိုသည့်စိတ်နှင့် ကျိတ်ကာဖြေလိုရသေးသည်။ ခုတော့ နီးနေပြီ။ အိမ်ကနေ ထွက်လျှောက်သွားပြီ ဆယ့်ငါးမိနစ်စွန်းစွန်းဆိုလျှင် သူမလွမ်းမက်လှသော ချစ်သူမျက်နှာကို ရင်ခုန်စွာ ချစ်မြင်နိုင်ပါပြီ။ ဟင့်အင်း . . . ငါဘယ်တော့မှ အဲသလိုမလုပ်ဘူးဟု လေ့ယာဉ်ပေါ်မှာကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချပြီးသား။ ငါပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို

သူဘာသာပဲ သိပစေ။ သူဘာသာပဲ အိမ်ရှေ့ကို အသည်းအသန် မျက်နှာမျိုးနဲ့ ရောက်လာပစေ။ အိမ်သားတွေက 'ဟဲ့. . ဟိုမှာ မြင့်မိုး ရောက်နေတယ် ထွက်တွေ့လိုက်ဦးလေ' လို့ မပြောမချင်း မတွေ့ရေ ချ မတွေ့. . ။

ဒါက လေယာဉ်ပေါ်မှာ. . မြန်မာပြည်အပြန်ခရီး တစ် လျှောက်လုံး တွေးလာတဲ့ အထွေး. . ။ ယခု သူမ အိမ်ပြန်ရောက်နေ တာ သုံးရက်စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးသည် နေလို့မရအောင် တရွရွဖြစ်နေ သောခံစားမှုက ဒုက္ခပေးနေပါချေပြီ။

ပြည်ပကို မထွက်ခင်ကတည်းက အဖေနှင့်အမေက မေးပါ သည်။ မြင့်မိုးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ. . သမီးတကယ်ရော ပြတ် နိုင်လို့လား ဆိုတော့ သူမခေါင်းလေးမော့ကာ ဖြေခဲ့သည်။ သမီးက ပြတ်ရင် သူများထက်ပြတ်တယ် ဆိုတာမျိုး။ ထိုစဉ်အခါကတော့ ဒေါသစိတ်ကလေး ခံနေလို့ပဲလား၊ တကယ်ကို ရင်ထဲရှင်းနေအောင် ပြတ်သားနိုင်ခဲ့သည်။

အမေက စဉ်းစားပါဦးသမီးရယ် ဟု နားလည်နိုင်ခွင့်ပေးခဲ့ တာတောင် နားမလည်။ သူမဘက်က ရတီပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းမအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ အမေ မျက်ရည်လည်သေးသည်။ သူမနှင့် မြင့်မိုးတို့ ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်မှာလည်း. . အမေများ၏ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ် ကြောင့် ဟုပြောလျှင် မှန်သင့်သလောက်မှန်ပါသည်။

အမေနှင့် မြင့်မိုးမိခင်က တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူကြီးပြင်း

ခဲ့ကြပြီး အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတာတောင် အတွဲမပျက်ခဲ့။ မချွင်းမချန်ပြောရလျှင် မြင့်မိုး၏ဖခင်နှင့် လမ်းခွဲဖို့ကိစ္စကိုတောင် အိမ်မှာ အမေနှင့်တိုင်ပင်ပြီးမှ ခွဲခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နောက်ပိုင်း မြင့်မိုး၏မိခင်က မြင့်မိုးကိုတွေ့ဖို့လာတိုင်း သူမတို့အိမ်မှာ ထိုင်စောင့် ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်း၍တွေ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပေးရသည်များလည်း ရှိခဲ့သည်။ သူမနှင့် မြင့်မိုးလည်း ထိုအခြေအနေကိုအကြောင်းပြု၍ ထိုစဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

သားယောက်ျားလေး လိုချင်လှသောအဖေနှင့် အမေသည် လည်း သမီးတွေအများကြီး မွေးထားသည့်ကြားက မြင့်မိုးကို ချစ်ကြ လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမတို့ တက္ကသိုလ်တက်နေချိန် ချစ်သူ ဖြစ်နေကြခြင်းအား နားလည်ခွင့်ပြုပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် ပြည်ပ ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ကြမည်ဆိုလျှင် လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သူမတို့ လက်ထပ်ဖို့အရေးကိစ္စအား သူမတို့ ကာယကံရှင်တွေထက် အမေနှစ်ယောက်က ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြ သည်။

သို့သော် မြင့်မိုး၏မိခင်က သူမတို့ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေချိန်မှာပင် သူ၏ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် ခရီးသွားရင်း ကွယ် လွန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးကြောင့်လည်း အမေက မြင့်မိုး အပေါ် ကရုဏာပိုကာ သူမနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့အရေး ပို၍ ဆန္ဒရှိ

နေခြင်းလားမဆိုနိုင်။ ဒီနေရာမှာ အဖေကဖြင့် အမေနှင့်မတူ၊ မြင့်မိုးကို သူလည်းချစ်သည်မှန်သော်လည်း စီးပွားရေးသမားပီပီ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မှာ နောင်တမရှိ။ သမီးဆန္ဒနှင့်အညီ အဖေလည်း သမီးဘက်မှရပ်တည်ကာ စဉ်းစားသည်။ မြင့်မိုး၏မိခင်ကဲ့သို့ သူ့သမီးကိုလည်း အိမ်ထောင်ရေးခရီးတစ်ဝက်မှာ ပြီးပျက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးမရောက်စေချင်ဟု သုံးသပ်ပြီး မြင့်မိုးကို ဆံယောဇဉ်ဖြတ်လေသည်။

ခုတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး လမ်းခွဲထားသည့် ကာလက (၆)လနီးပါး ကြာမြင့်လာခဲ့သည်။ သူမပြည်ပထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်သည့် ကိစ္စက ကုန်ကျစရိတ်တစ်ဝက်ပင် မကျေသေး။ နေမပျော်မှုအား ကျန်းမာရေးမကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အပြီးပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ အလုပ်သဘောမဆန်၊ ကုန်ရကျိုးမနပ်မှုအတွက် အဖေသိပ်ပြီး စိတ်မကြည်လင်သော်လည်း အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်၍ စိတ်လျှော့ကာ မသိဟန်ဆောင်နေပေးရှာသည်။ အမေကတော့ အလုံးစုံ နားလည်နေပါသည်။ သူ့သမီး ကျန်းမာရေးက 'စိတ်'ဆိုတာ အမေသိသည်။

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း အကြားချင်ဆုံး သတင်းစကားမှာ မြင့်မိုးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောကြပါ။ အိမ်မှာ အဖေနှင့်အမေပြီးလျှင် ဆုံးသွားသော မမကြီး၏သမီး ခင်ကြေးမုံ၊ အိမ်အကူ ဒေါ်ထွေးနှင့် အဖေတပည့် ဒရိုင်ဘာဦးကြွယ်တို့ ရှိကြသည်။ သူတို့လည်း မြင့်မိုးကို သိကြခင်ကြသည်။ ခင်ကြေးမုံဆိုလျှင် မြင့်မိုးအား 'ဦးလေးအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး' ဟုပင် နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ ဒီကလေး

မလည်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေထားသည်။

မမကြီးဆုံးသွား၍ ခင်ကြေးမုံကို အမေခေါ်လာတော့. . ခုနစ်တန်း ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည်။ ပထမတော့ ဆယ်တန်းနှစ်ကို မြင့်မိုးဆီမှာ ကျူရှင်ထားဖို့ပင်. . ။

ခင်ကြေးမုံက ဂုဏ်ထူးများများပါအောင် 'ဘော်ဒါ'နေချင်သည်ဟု ပူဆာ၍. . . အဖေကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကအကောင်းဆုံး ဘော်ဒါဆောင်မှာ ထားပေးပါသည်။ ယခုတော့ စာမေးပွဲဖြေပြီးသွား၍ အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့်မိုးအကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပြောသင့်သည် မဟုတ်လား။

သူမကိုယ်တိုင် ထုတ်မေးထုတ်ပြောရလောက်အောင် ဖြစ်သင့်သလား။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်မှာချည်း မှုန်ကုပ်မနေတော့ပဲ အိမ်သားများနှင့် ပုံမှန်လေးနေပေးကာ မြင့်မိုးသတင်းလေး ကြားနာဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီး ဘာချက်လဲ!”

“အမလေး မြန်မာအစားအစာတွေ မေ့သွားမှာစိုးလို့ မြန်မာမလေး မေသန့်ရှင်းအကြိုက် ငါးနဲ့ချဉ်ပေါင်ချက်တယ်၊ ငါးဖယ် ငါးဆုတ် ဆီပြန်ဟင်းကတစ်ခွက်၊ ကန်စွန်းရွက် ကြက်သွန်ဖြူဆီမွှေးကြော်၊ ငပိရည်ကို ငါးမီးဖုတ်ငရုတ်စပ်စပ်နဲ့ ဖျော်ထားတာ၊ ခရမ်းပြုတ်သီးတို့စရာ၊ အစပ်ပြေ သခွားသီး. . ကဲ. . နောက်ထပ် ဘာဟင်း စီစဉ်ပေးရဦးမလဲ”

“ကျွတ်. . ဒေါ်ကြီးပြောတာနဲ့ပဲ သွားရည်တောင် သိုလာပြီ

ကဲ. . မြန်မြန်ကျက်အောင် သန့်ရှင်း ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါပြီတော် တစ်မြေခြား တစ်ရေခြားကနေ ပြန်ရောက် လာရတာ နားပါကွယ်”

သို့နှင့် မီးဖိုခန်းထဲ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ် ရင်း အတန်ကြာအောင် ရှိနေသော်လည်း အခြေအနေက မထူး ခြား။ ထိုစဉ် မီးဖိုဆောင်သို့ ~~မကြားမိပင်~~လာပြီး။

“အဒေါ်ကြီး မကျက်သေးဘူးလားဗျ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟယ်. . ကလေးမရယ် အခုမှ ဘယ်ချိန် ရှိသေးလို့လဲ”

“ဟာ. . မသိဘူးဗျာ ဗိုက်ဆာတယ်”

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့်နဲ့ သောက်လိုက်ပါလား ကြေးမုံရယ်၊ ဒေါ် လေး ဖျော်ပေးမယ်လေ”

သူမအခြေအနေပေးသလို ဝင်ရောလိုက်သဖြင့် ကြေးမုံ လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“အာ ဟုတ်တယ်၊ စင်ကာပူက ပြန်လာပြီး ကိုယ့် တူမလေး အတွက် ဘာလက်ဆောင်မှမပါတဲ့ ဒေါ်လေးကို ညှင်းရမယ်၊ အိမ်က ကော်ဖီတော့ မသောက်ချင်ဘူး နယူးဝေါ့လ်မှာ သွားသောက်မယ်၊ ဒေါ်လေးလိုက်တိုက်. . . အဲ့ဒီမှာ ချောကလက်မုန့်တွေလည်း ကောင်း တယ်”

“အိုခေ သွားစို့”

သူမအတွက် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျတယ်ပဲ ပြောရ မလား၊ အိမ်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေမှုအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရခဲ့

သလို ခင်ကြေးမုံဆီကလည်း တစ်စုံတစ်ခု ကြားရနိုင်သည်ပဲ။

နယူးဝေါ့လ် ကော်ဖီဘားက မြို့ထဲက ရှော့ပင်းစင်တာပေါ် မှာ ဖွင့်ထားသဖြင့် သူမတို့ တူဝရီး ဈေးပတ်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။ အမှန်တကယ်လည်း စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် မကပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး အပြန်လက်ဆောင် ဘာတစ်ခုမှ ပါမလာ၍ ဒီနေ့တော့ ခင် ကြေးမုံစိတ်ကျေနပ်အောင် ဒီကလေးမ လက်ညှိုးထိုးသမျှ ဝယ်ပေး လိုက်ရသည်။

“ကဲ. . ကျေနပ်ပလား မိကြေးလေး”

သူမ ချစ်စနိုးခေါ်သံနှင့် ငေါ့တော့တော့လေး မေးလိုက်၍ ကြေးမုံ၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ လွင့်တက်လာပြီး. . .

“ဟင်. . ဒေါ်လေးက ဦးလေးအစစ်ကြီးကို သတိရနေတာ လားဟင်”

သို့မှပင် သူမရင်ထဲ ဒီတခနဲဖြစ်ကာ သတိရသွားမိသည်။ မိကြေးလေးဆိုသော အခေါ်အဝေါ်မျိုးက မြင့်မိုး တစ်ယောက်တည်း သာ ခင်ကြေးမုံကို ချစ်စနိုး ခေါ်ပြောတတ်သော နာမည်ဖြစ်၍သူမ အတွက် နားယဉ်နေကာ အမှတ်တမဲ့ ယူသုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါတော့ သူမ တမင်ဖန်တီးတာမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံရ တော့မည်။

“သတိရစရာလားဟဲ့. . . လမ်းခွဲထားပါတယ်ဆိုမှ”

“ဘာလို့ လမ်းခွဲပစ်တာလဲလို့ သူများရဲ့ ဦးလေးအစစ်ကြီး ကို”

“ဪကွယ်... စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ပေါ့”

“အဲဒါကို ဒေါ်လေးက အခုမှသိတာလား.. အချိန်တွေ ဒီ လောက်ကြာပြီးတော့များ”

မည်သို့ဆိုစေ သူမရင်ထဲ ကျေနပ်သွားပါသည်။ မြင့်မိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကြားရုံနဲ့ပဲ ဆန္ဒအတွက် တူမဆီက ချင့်ရဲကြလေး ကြားလိုက်ရသည့်အပြင် လမ်းခွဲလိုက်၍.. မြင့်မိုး ဘက်က မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလေးကိုပါ ကြည့်မြင်ပြီး ဒီမနက် ငါးသောင်းလောက် လျှောခနဲ ထွက်သွားခြင်းအား နှမြောတသစရာ မရှိတော့ပေ။

“ဒါတွေ ကြေးမုံနားမလည်သေးပါဘူးကွယ်”

သူမစကားကို ကြေးမုံချေပချင်စိတ်နှင့် စားလက်စ ချော့က လက်မုန့်ကို အတင်ထိုးသိပ်မျိုချပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ချသည်။
ပြီးမှ..

“ကျောင်းမှာတုန်းက ကြေးမုံကို ပီတာဆိုတဲ့ ကောင်လားပြီး အိမ်ကလီလုပ်နေတာ သိသားပဲ၊ သူငယ်ချင်းလိုခင်နေကတည်းက သူ့စိတ်ကိုမကြိုက်လို့ ကြေးမုံ လုံးဝမစဉ်းစားဘူးလေ”

ဘုရားရေး.. ကြိုက်များကြိုက်ရင် လက်ခံမယ်ဆိုတာလား။ သူမ တကယ်ကို လန့်သွားသည်။ သူမမျက်လုံးထဲ ကလေးတစ် ယောက်ထက်ပိုပြီး မမြင်နိုင်သေးသော ကြေးမုံက ရှိလှမှ ဆယ် ခြောက်နှစ်ပေါ့၊ ဒီအရွယ်က ဒီလိုအတွေးမျိုး တွေးရဲသလား ဆို

သည့်အကြည့်နှင့် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိ၍ ကြေးမုံက ရုတ်စနိုး မျက်နှာလေးနှင့်..

“ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်.. ကြေးမုံ စိတ်ဝင်စား.. သိ လား၊ ဒါ.. ကိုယ့်ဒေါ်လေးမို့လို့ ပြောပြတာ၊ ကြေးမုံတို့ရဲ့ ဂိုက်ဆရာ လေ၊ အရမ်းချောတာ.. ကိုယ့်ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးလို့သာ ပေါ့၊ ဟင်း.. နို့မို့ဆို..”

“ဟဲ့.. ကြေးမုံ”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ အမှန်ကို ပြောတာပဲဥစ္စာ”

“ညည်း စာသင်သွားတာလား.. ရည်းစား သွားရှာတာ လား၊ ဘုရားရေး.. ငါ့နှယ်”

“ဟာ.. ဘာထူးဆန်းလို့လဲ ဒေါ်လေးရာ၊ အဆောင်မှာ ကြေးမုံသူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အတွဲတွေနဲ့ချည်းပဲ၊ ကြေးမုံပဲ ချေး များလို့ မရတာနော်.. ဟွန်း၊ ဂိုက်ဆရာဆိုရင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် လက်ခံလိုက်မှာပဲ”

“ကြေးမုံ”

“အခုတော့ သမီးအရမ်းမုန်းသွားတယ်၊ ရုပ်ချောသလောက် အရမ်းစိတ်ပုပ်တယ်”

သူမမှာ ကြေးမုံ၏စကားကို နားထောင်ရင်း.. မျိုချရမလို အန်ထုတ်ရမလို ဖြစ်နေသော ခံစားမှုမျိုး ရှိနေခိုက်..

“သိတာတို့ ချိုမိတို့က သွားချွန်တယ်လေ.. ကြေးမုံက ဆရာကို ကြိုက်နေတာလို့လည်း ပြောလိုက်ရော.. ဆရာက ကြေးမုံ

ကိုခေါ်ပြီး ဆူတယ်လေ၊ နင့်အရွယ်နဲ့ ငါ့ကို ကြိုက်စရာလားတဲ့၊
ငါကရော နင့်ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းလောက်လေးကို ရင်ခုန်မယ်
များ ထင်နေလားတဲ့၊ ကြေးမုံနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်ပြောလို့ပေါ့၊
ဟိုဟာမတွေ့ရေ့မှာသာ အပြောခံရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ
မိမလားပဲ”

သူမအတွက် ~~နားထောင်ရင်း~~ ဘုရားတနေမိရုံကလွဲ၍ ဘာ
မှမတတ်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေရတော့သည်။ ထိုထက် အရေးကြီး
သော ပူပန်စရာအား စိတ်ထဲဝင်လာသဖြင့်...

“ကြေးမုံ... စာမေးပွဲရော ဖြေနိုင်ရဲ့လားဟင်”

“မသိဘူး ဒေါ်လေးရာ၊ အောင်စာရင်းထွက်မှပဲ ကြည့်
တော့... ပြန်တော့မယ်”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်တော့ ကြေးမုံထံမှ မြင့်မိုးနှင့်
ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုမေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ
တိုက်ဆိုင်တာမျိုး ဖြစ်လာ၍ မေးဖို့ ပို၍လမ်းစကောင်းခဲ့သည်။

သို့သော် ကြေးမုံထံမှ အရွယ်နှင့်မထိုက်တန်သော အသိနှင့်
အတွေ့အကြုံကို သူမ ကြားသိလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်ကာ မြင့်မိုးကိစ္စ
ပါ မေ့သွားသည်။ ဈေးပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတဲ့အထိ သူမအတွေးထဲ
တစ်ခုသာ စွဲမြဲစွာ ကပ်ငြိပါလာခဲ့တော့သည်။

(ကြေးမုံလေး ဒီနှစ် အောင်ပါ့မလား)

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ကိုး၊ တစ်ဆယ် တန်းခွဲသစ်များ ပြန်စနိုင်းသော အရေ
အတွက် ရနေပြီဖြစ်၍ ဧပြီ(၅)ရက်မှာ တန်းခွဲ(A)သတ်မှတ်ကာ ပုံမှန်
ဆက်ရှင် စတင်လိုက်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပင်ပန်းစွာဖြင့် စတင်ရ
ကာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပို၍ပင်ပန်းလာမှုကြောင့် အချိန်ပိုင်း ဘာ
သာရပ်ဆရာတွေပင် ညည်းညူသံ ထွက်လာပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာ၊ ကလေးတွေက တစ်နှစ်ထက်
တစ်နှစ် ပိုပိုသေးညက်လာပြီး ပိုပြီးဉာဏ်ရည်ကိန်းတွေ ကျလာတာ၊
ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ ပြီးနေ၍ သင်္ချာဆရာက မြန်မာ
စာဆရာမ စကားကို ထောက်ပံ့သည့်သဘောနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာမရေ၊ ကျွန်တော်လည်း မနက်က ဆယ်
တန်းကျောင်းသားတွေကို ကိုးတန်းစာပြန်သင်ပေးပြီးမှ ဆယ်တန်း

စာသင်ပေးရင်တောင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျောင်းပိတ်တာမှ တစ်လမပြည့်သေးဘူး ဘာတစ်ခုခုကို ပြန်မေးလို့ မရတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်သွားချင်တဲ့သီအိုရီအတွက် အခြေခံပြန်ဆင်း ပြန်ခေါ်ပြီး သွားနေရတယ်... သေချင်တာပဲ”

“ကျုပ်တော့ လာမယ့်နှစ်ကစပြီး ကျူရှင်ဆရာ လုပ်မစားတော့ဘူးဗျို့... ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ကျွန်မလည်း အဲသလိုတောင် တွေးမိလာတယ်၊ တကယ်ပါပဲ”

ဆိုတော့ကား... ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတာကို ပြန်ပြင်ပြီး ပြောရပါလေသည်။

“အေးဗျာ... ဆရာတို့ ဆရာမတို့ မသင်တော့ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ ဆက်သင်ရမှာပေါ့”

“ဟင်... ဆရာတစ်ယောက်တည်းလား!”

“အင်းပေါ့ဗျာ... လာမယ့်စာသင်နှစ် ခြောက်ဘာသာလုံး တစ်ယောက်တည်း သင်နိုင်အောင် ဒီနှစ်ထဲက ကြိုပြီးပြင်ဆင်ရတော့မှာပေါ့၊ ဆရာတို့မှ မသင်နိုင်တော့တာပဲဟာ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ... ဒါတော့ ဆရာ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲဗျ”

“မှန်တယ် ဆရာ၊ လူ့ဘောင်လောက တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတာဟာလည်း အဲဒီစိတ်ကူးယဉ်မှုအပေါ်မှာ အခြေခံခဲ့ရတာပဲလေ၊ ထုဂိုက်သင်္ဂဗုတ်ပြီး အစိမ်းစားတဲ့အရိုင်းခေတ်... လူ့ယဉ်ကျေးမှုကနေ ငြိမ်းချမ်းစွာဆွေးနွေးခြင်းနဲ့ အရသာရှိရှိ ချက်ပြုတ်

စားသောက်တတ်တဲ့ အယဉ်ခေတ်ဆီ ရောက်အောင် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီးမှတော့... မတတ်တာကို တတ်အောင်သင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မခက်ခဲတော့ပါဘူးဗျာ၊

အခုဆိုရင် သာမန်သိတတ်တာထက်ပိုပြီး ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့သူတွေဖြစ်အောင် သင်ကြားတဲ့စနစ်တွေ အများကြီးပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ၊ ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးတစ်ရွာလောက်ပဲ ဖြစ်လာအောင် သတင်းဆက်သွယ်ရေး နည်းပညာတွေ တိုးတက်ထွန်းကားလာတာနဲ့အမျှ ဘာသာရေး စီးဆင်းမှု၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ အနုပညာ၊ စီးပွားရေး စီးဆင်းမှု၊ လူမှုဆက်ဆံရေး၊ လူနေမှုဘဝပုံစံ စီးဆင်းမှုတွေဟာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပြီးမြန်ဆန်လာတယ်၊ ဒီနေ့ လူတွေပြောနေတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ လက်လှမ်းမီတဲ့သူတိုင်း အလှအယက်ကို ခုန်ချစီးမျောနေကြတယ်၊

တောင်ရှည်ပုဆိုး၊ ပိုးလုံချည်နဲ့ မြန်မာတွေ ဘောင်းဘီ ဖင်ပြုတ်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်ထားတဲ့ထဘီတွေ အိမ်ထဲ ချွတ်ပုံထားခဲ့ပြီး ပေါင်တံအဖွေးသားနဲ့ လမ်းသလားကုန်ကြတယ်၊ ငြိမ့်ညောင်းသာယာတဲ့ မြန်မာသံစဉ်တွေနေရာမှာ မြန်ဆန်ဆူပွက်တဲ့ အနောက်တိုင်းဂီတတွေ ဝင်ပြီးခုန်ပေါက်လာကြတယ်၊ ပြည်ပထွက်မှ ဝယ်စားလို့ရတဲ့ အနောက်ရိုးရာပီဇာမုန့်ကို ဒီမှာ ဝယ်စားလို့ရနေတယ်၊ ရွှေတိဂုံသုရားဖူးဖို့ ဂျပန်ဘီးလှည်းကြီးတွေနဲ့ လေးညီအိပ် ဝါးရက်ခရီး တောကြီးမျက်မည်းထဲကနေ ဖြတ်သွားရတဲ့ခရီးကနေ တစ်နာရီအတွင်း စိတ်ကူးပေါ်တိုင်း ဖူးမျှော်နိုင်တဲ့ အမြန်

ယာဉ်ခေတ်ကို ရောက်လာတယ်။

ဒီနေ့ဆို လူတွေ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာပဲ မြို့ကုပ်မနေဘဲ ကမ္ဘာ့ အပြင်ဘက်မှာ ဘာရှိမလဲဆိုတာ ထွက်ကြည့်နေကြတယ်။ အဲသ လောက် တိုးတက်ပြောင်းလဲပြီး စီးဆင်းမှု မြန်ဆန်တဲ့ခေတ်ကြီးမှာ လူတွေ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ အတတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးမှု ပိုပိုပြီး နိမ့်ကျ လာတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလားဗျာ.. . စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး။ နိမ့် တယ်ပဲထား။ ဒါဟာ ပျောက်ဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ယာယီလွဲချော် နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တစ်ကမ္ဘာလုံး အတိုင်းအတာနဲ့ တစ်ရက်ကို နည်းပညာနဲ့ ပစ္စည်းအသစ် အမျိုးပေါင်းငါးရာလောက် ထွက်ပေါ်နေတဲ့ခေတ်ကြီး ထဲ.. . အဟောင်းနေရာ အသစ်အစားထိုးတာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ် တစ်ပြက်စာပဲ ကြာတယ်။ ကဲ.. . ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိပညာရေး စနစ်ကော ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေနိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်တော်တို့ အဘိုး အဖေခေတ် ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ လည်း ဒီလိုပဲ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး အဟောင်းကနေ အသစ်ဆီ ပြောင်း လဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ စိတ်မညစ် ဘူး.. . စိတ်ဓါတ်မကျဘူးဗျာ၊ သေချာပေါက် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ရေစီး ကြောင်းထဲ နောက်ထပ် ဒီထက်ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ပညာရေးစနစ် တွေ အသစ်တွေ ရောက်လာမှာပဲ။

ဒီနေ့ ကလေးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် အိုင်ကု မြင့်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ငါးတန်းရောက်မှ အေဘီစီ

သင်ရတယ်။ အခု ကလေးတွေ မူကြိုမှာတင် ဗျည်းတွေအားလုံး အလွတ်ရနေပြီ။ သင်္ချာအပေါင်းအနှုတ် တတ်နေပြီ။ ကဗျာတွေ ရွတ်ဆိုနိုင်နေပြီ။ ဘယ်လောက်ကွာသွားသလဲ.. . တစ်ခုပဲဗျာ၊ ကျွန် တော်ကိုယ်ပိုင်အတွေးပါ။

ကလေးတွေဟာ အသိစောပြီး ဉာဏ်ရည်တက်လာတာနဲ့ အမျှ လေ့လာသိမှတ်ချင်စိတ်က ပိုမြင့်ပြီး ပိုများလာတယ်။ စာတွေနဲ့ တွေ့နေရတဲ့ အသိဉာဏ်ကို လက်တွေ့နဲ့ ပေါင်းစပ်တဲ့ ပြည့်စုံမှုကို တောင့်တလာကြတယ်။ ကလေးတွေအတွက် ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေ ဖွင့်ပေးချင်တယ်။ လက်တွေ့ခန်းတွေ အလုပ်ရုံ တွေ အတန်းစဉ်အလိုက် ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်။ ထိစပ် ညီညွတ်တဲ့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခိုင်းချင်တယ်။ လွတ်လပ်ပွင့်လင်း တဲ့ သင်ကြားမှုနဲ့ ဖြေဆိုမှုပုံသဏ္ဌာန်ထဲကနေ သူတို့ရဲ့ အတွေးအမြင် အသစ်တွေ ထွက်ပေါ်စေချင်တယ်။

အဲသလို စေတနာမျိုးနဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြည့်ဆည်း နေရတယ်။ အဲသလောက် ဆန္ဒတွေ ရှိနေမှတော့ ကျွန်တော်တစ် ယောက်တည်း ခြောက်ဘာသာလုံး သင်ရမယ့်ကိစ္စ ဘယ်လောက် များ ပင်ပန်းမှာမို့လို့လဲ။ လိုအပ်တာလေး နည်းနည်းဖြည့်ပြီး ကြိုးစား လိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဆရာပြောတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ပြောပြရုံသက်သက် ကတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောနိုင်တာပဲလေ။ လက်တွေ့အခြေ

အနေ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိုမင်းသွားမှလား၊ အဲကာလကြီးကို ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘယ်လိုတောင့်ခံပေးရမလဲ၊ အားမနာတမ်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ အားစိုက်ပင်ပန်းမှုက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုလာတာပဲ ရှိတာ၊ ကျွန်တော့်ခံစားခွင့်က မနှစ်ကအတိုင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်ပြုံးပါသည်။ “နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒီဘူတာပဲ ဆိုသည့်စကားလို အချိန်ပိုင်းလစာ တိုးမြှင့်ပေးစေချင်တာဘက်ကို ရောက်သွားသည်။ ကလေးတွေကို မတတ်တတ်အောင် သင်ဖို့ ထက် ကိုယ်က မဝ၊ဝအောင် စားနိုင်ဖို့ အဓိကကျနေသည်တဲ့လား။

“အေးဗျာ . . . ဆရာတို့ ခံစားခွင့် တိုးမြှင့်ပေးဖို့ကိစ္စ ကျွန်တော်မေ့နေတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီနှစ်က မနှစ်ကထက် ပိုအပင်ပန်းခံပြီး သင်ရမှာဆိုတော့ ဆရာတို့ ပင်ပန်းမှုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ခံစားခွင့်ကို ဆရာတို့ကိုယ်တိုင် မျှော်မှန်းသင့်ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တောင်းခံပါ။ အဲဒီအပေါ်မှ ကျွန်တော် လုံးဝမငြင်းဘဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဆရာ တကယ်ပြောနေတာလား!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာတို့ချင်း ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် အိတ်ပိတ်စနစ်နဲ့ ဆန္ဒပြုတာတောင် ကျွန်တော်က လက်ခံမှာပါ”

“ဟိုကေဗျာ . . . ဒီနေ့ကတော့ တကယ်မင်္ဂလာရှိတာပါပဲ အဟဲဟဲဟဲ”

“ကဲ . . . ကိုယ့်ဆရာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နမအို(နွားမအို)

နောက်သားဆိုဗျ၊ ဗေဒင်က လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်တဲ့ ကျုပ်သားက ရွှေအိုးထမ်းပြီးလာတဲ့သားလို့ ဟောတာ မမှန်ပေဘူးလား . . . အဟက်ဟက်ဟက်၊ ကျေးဇူးပဲ ဆရာမြင့်မိုးရေ . . . အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော့်မှာလည်း အမျိုးသမီးက အသက်အရွယ်ကြောင့် မိခင်နဲ့ မကောင်းလေတော့ ကလေးအတွက် နို့ဘူးနဲ့ ဖြည့်စွက်စာ စီစဉ်ပေးရမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူးဖြစ်နေတာ၊ ခုလိုအခြေအနေဆိုတော့ အဆင်ပြေပြီဗျို့ . . . အဟက်ဟက်၊ ကဲ . . . နောက်တစ်ချိန် ပြန်မဝင်ခင်လေး အိမ်က ရွှေအိုးလေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အဆင်ပြေစေရမှာပါ၊ ဪ . . . ဒီက ဆရာနဲ့ဆရာမလည်း နားလိုက်ကြပါဦး”

သို့နှင့် စာသင်ဆောင်ထဲ ကျွန်တော်နှင့်ကိုတင်ငွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်မှုလေးထဲ ကျွန်တော့်အတွေးနှင့်ကျွန်တော်မချင့်မရဲ ပြုံးကာ နေမိ၍ . . .

“ကိုယ့်ဆရာ ပြုံးနိုင်သေးတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ ကိုတင်ငွေ”

“ငွေပိုငွေလျှံရယ်လို့လည်း ရှိမလာဘဲနဲ့ ဆရာတွေ လစာတိုးတောင်းတဲ့ကိစ္စ ဆရာသမားက ရေတ်ခါးဖွင့်သလို ဖွင့်ချပေးလိုက်ပြီး ပြုံးနေနိုင်တာကို ပြောတာပါ”

“ဒါလား . . . လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ရမယ့် ခံစားခွင့်အားလုံး ခွဲဝေပေးဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားလည်း မလောက်ဘူး

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

ဘူးထင်ရင် ကိုယ့်မျှော်မှန်းလစာ ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်
ဆီ တောင်းပါ။ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်”

ကိုတင်ငွေထဲမှ စကားသံပျောက်ကာ ပင့်သက်ချသံ ကြား
လိုက်ရပါသည်။ ကျောင်း၏ဝင်ငွေနှင့် အခက်အခဲအား သူအသိဆုံး
ဆိုတော့လည်း တိုးပြီးတောင်းခံဖို့ဆိုတာ ခက်ချင်ခက်နေမပေါ့။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်ထိုင်တည်း စကားနှင့် ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်
ပြောဆိုမှုများက အနည်းငယ် ရူးနှမ်းလွန်းတာမျိုး ရှိနိုင်ပါသည်။
သို့သော် ကျွန်တော်လိုအပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ တတ်
အောင်သင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်ချင်လှသည်။

အနာဂတ်ကမ္ဘာအထိ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်မှုက အရမ်းကို
အလွမ်းကွာ ကြီးမားလွန်းနေလျှင်လည်း ကိုးတန်းဆယ်တန်းလေး
တော့ အောင်စေ့ချင်ပါသည်။ အရောင်းစာရေးဝန်ထမ်း ခေါ်တာ
တောင် (ဘွဲ့တစ်ခုခု ရရှိရမည်)ဟူသော ပညာတတ် ပေါပေါလော
လော သုံးသည့်ခေတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ပညာတတ်မှ
ဖြစ်တော့မည်။ မတတ်တတ်အောင် သင်ရမည်။ တကယ်သာ တတ်
မြောက်သွားကြလျှင် ကျွန်တော် ရူးနှမ်းရကျိုး နပ်လေ၏။

အဖေက သားကိုဆုံးမတယ်။

“အငန့်လျှော့စားကွဲ့”

“သွေးတိုးမှာ စိုးလိုလားအဖေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အချို့မှန်လျှော့စားကွဲ့”

“အရိုးပွမှာ စိုးလိုလားအဖေ”

“ဟုတ်တယ်”

“အချစ်ကိုလည်း လျှော့ကွာ”

“ဗျာ..ဘာဖြစ်လို့လဲအဖေ”

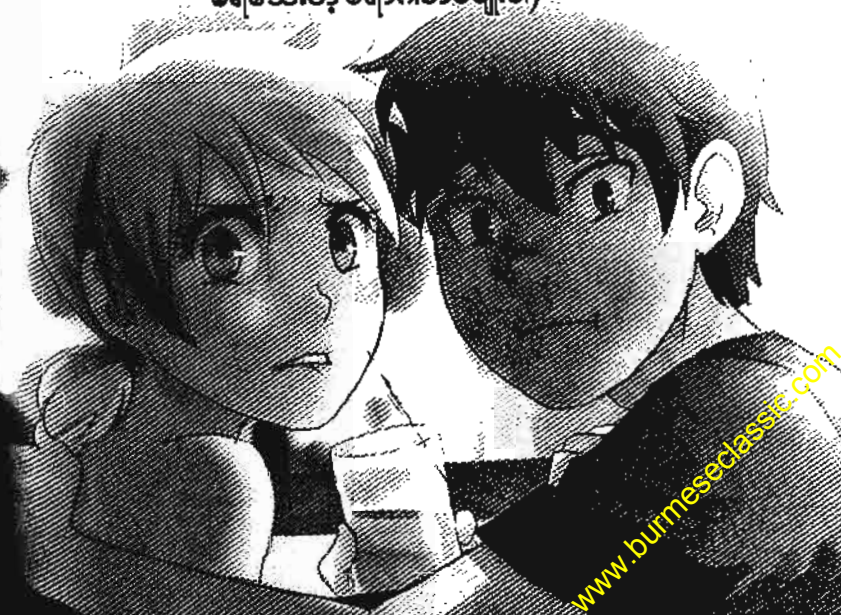
အဖေမဖြေဘူး...

သားလည်း အူတူတူနဲ့ စဉ်းစားတယ်...

ဘာရောဂါ ဖြစ်နိုင်သလဲပေါ့။

(အမှန်တော့ အခုချိန်ထိ အမည်ဖော်လို့

မရသေးတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပါ)

အခင်းရပ်

သင်္ကြန်ပွဲတော်အတွက် ပုံမှန်အတိုင်း ကျောင်းပိတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း နားရက်(၄)ရက်ရကာ အိမ်မြဲနေမိသည်။ ထိုရက်အတွင်း ဘာသာရပ်များအလိုက် ကြိုတင်စီစဉ်ရမည့် ကိစ္စရပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေသော ကျွန်တော့်အား တစ်ရက်မှာ အဖေခေါ်ယူ၍ ပြောဆိုပါသည်။

ထိုနေ့က နှစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့ ဖြစ်ပြီး အဖေရယ်. . ရပ်ကွက်တွင်း သက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှ အပူဇော်ခံပြီး ပြန်ရောက်လာချိန်ဖြစ်သည်။

“လူလေးရေ”

“ဗျာအဖေ”

“မင်းစာရွက်စာတမ်းတွေ ခဏသိမ်းထားပါဦးကွာ. . တို့ သားအဖ စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထိုနောက် ဧည့်ခန်းခွက်တံတားပွဲပေါ် ဖွာလန်ကြနေသော ကျွန်တော့်စာအုပ် စာတမ်းများအား ယာယီသိမ်းစုကာ ထပ်ထား လိုက်သဖြင့် အဖေသည် ကန်တော့ခံ၍ ရလာသော ပစ္စည်းအထပ် အား ရှင်းလင်းသွားသော စားပွဲပေါ်တင်ရင်း. . .

“မင်းကို ထိုင်ကြည့်ရင်းနဲ့ အဖေတောင်ပင်ပန်းပြီ လူလေး ရာ ဘာတွေ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသလဲ အဖေ့ကိုလည်း ပြောဦးကွ”

“ခင်ဗျာ. . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအဖေ”

ကျွန်တော့်အဖြေကို အဖေဘဝင်မကျပါ။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း. . .

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်းမဟုတ်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

အဖေ့ မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော့ကိုယ်ကျွန်တော် သနား စရာ သတ္တဝါကောင်တစ်ကောင်လို မြင်နေရတော့ ရယ်ချင်သွားပါ သည်။ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်တဲ့ကောင် ဆိုတော့လေ။

“လူလေး စဉ်းစားစမ်းပါကွာ. . သတ္တဝါတွေထဲမှာ ‘လူ’ဟာ အင်မတန်မှ အဖော်မင်တယ်၊ အပျော်မက်တယ်၊ အထိုင်းအဝိုင်း

အသင်းအဖွဲ့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေရမှနေပျော်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးကွ၊ အုပ်စုနဲ့ ဂန်ကျယ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါကောင်တွေပေါ့ ကွာ. . အဲ့သလို သဘာဝကျတဲ့ အခြေအနေထဲကနေ ရှောင်ဖယ်ခွဲ ထွက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဒီလူကို အခြေအနေနှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုး သတ်မှတ်လို့ရတယ်။

အဲ့ဒါက ဘဝတဏှာကို အရသာလို့ မထင်တော့တဲ့ သူ တော်ကောင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကောင်မှန်း မသိတော့တဲ့ အရူး ပဲကွ လူလေးရ၊ အဲဒီတော့ အဖေမေးရတော့မယ် မင်းကအရူးလား သူတော်ကောင်းလား”

“ဗျာ!”

“ဗျာမနေနဲ့ ငါထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်တော့. . မင်း ရှုနေ ပြီကွ မြင့်မိုးရ”

“ဗျာ!”

အဖေ စကားဖြတ်ကာ သက်ပြင်းမောကြီး လွှတ်ကာချပစ် သည်။ အကြည့်တွေကိုလည်း ဧည့်ခန်းအပြင်ဖက်ဆီ ဝေဝေဝါးဝါး လှမ်းကြည့်ပါသေးသည်။

ထို့နောက်မှ. . .

“သက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှာ မေသန်ရှင်းကို အဖေ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟင်!”

ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေသော ကျွန်တော်သည်. . ဖက်ရှက် ကလေးတစ်ရွက်လို လှုပ်ခါသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ခံစားမှု

ထဲမှာ အတန်ကြာအောင် ပျောက်ဆုံးနေသော မေသန့်ရှင်းသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ပေါ်လာခြင်းမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းတတ်သော ကားတစ်စီးနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲ၌ . . ဘရိတ်အုပ်နှင့် ဆူညံနေချေပြီ။

“ဒီပွဲကို မေသန့်ရှင်းကဗျာစီဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပုံ ရတယ်ကွ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အရမ်းကို စိတ်ဓါတ်တက်ကြွစရာ ကောင်းတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်လေးတွေ တစ်အုပ်တစ်မနဲ့ အဘိုးအဘွားတွေ လိုက်ပြီးပင့်ဆောင်ကြ၊ ခေါင်းလျှော်ပေးတာတွေ၊ ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေးတာတွေလုပ်ကြ၊ ကျွေးမွေးကြ၊ ပြီးတော့ . . ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ ပင့်ဆောင်ပေးပြီး မဏ္ဍပ်မှာလည်း အတူတကွ တရားနာကြ၊ ဆွမ်းကပ်ကြ၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြနဲ့ . . ကြည့်ပြီး . . ငါ့သားငါ့ ပြန်ကြည့်တော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်၊ ဘယ်သူ့မှလည်း အဖော်မလုပ်၊ ဘယ်မှလည်း မထွက်၊ တစ်ဖက်တည်း ကပ်ပြီး စိတ်နဲ့လူနဲ့ ညပ်နေတဲ့ပုံကို မြင်ရတာ အဖေ စိတ်မချမ်းသာဘူး လူလေးရာ”

အဖေ စကားဖြတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်လည်း အဖေကိုမကြည့်ရဲ၍ ခေါင်းငုံ့ထားပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တစ်ချို့ ရှိနေလေသည်။ ထွက်မကျဘဲ ရစ်ဝဲနေခြင်းကို ကျွန်တော်ရှက်မိ

သည်။ ထိုမျက်ရည်၏ ခံစားမှုက ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်လည်းဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိခြင်းမှာလည်း ရှက်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဖေစကားသံ ကျွန်တော်ပြန်ကြားရပါသည်။

“ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တာကို အဖေကြိုက်ပါတယ်၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ပန်းတိုင် အခိုင်အမာ စိုက်ထူတာမျိုးကိုလည်း သဘောကျတယ် . . လိုအပ်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် . . ဖြစ်ချင်လိုချင်ရချင်တဲ့စိတ် အရမ်းအားကြီးသွားရင် မရဘဲ လွဲသွားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်ဟ လူလေးရ၊ အရှိန်လွန်သွားတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး၊

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်နင်းနေလို့ ‘ဟိုးထားဆရာ’ လို့ အော်မယ့်သူလည်း မရှိနဲ့ . . တကယ်တော့ ‘တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်’ ဆိုတာ လူမိုက်တွေလုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ . . သား၊ ဘာမဆို ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ မယှဉ်တွဲသ၍ မွန်မြတ်တဲ့အောင်မြင်မှု၊ မရနိုင်ဘူးတဲ့၊ အဆိုးဆုံးက . . ဘဝကို ရှေ့ရောက်အောင်ပို့တဲ့ကားမှာ ဘက်ဂီယာမလိုဘူးလို့ ယောင်ယောင်ပြီးအော်တတ်တဲ့ ဒဿနဆရာတွေပဲ၊ တကယ့်အကျော်အမော် စစ်သူရဲကောင်းတွေဟာ ဆုတ်လမ်းတက်လမ်းရွေးပြီးမှ တိုက်ပွဲဝင်လေ့ ရှိကြတယ် . . တကယ် မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပညာရှိတွေဟာ အသိဉာဏ်ရဲ့ အဆုံးအစကို တွက်ချက်ပြီးမှ အလယ်အလတ်အတိုင်း တွေးတောကြံဆကြတယ်၊

တင်းလွန်းတော့လည်း ပြတ်သကဲ့၊ လျော့လွန်းတော့လည်း ပတ်တယ်ဟဲ့ လူလေးရဲ့၊ မင်းဆီမှာ ဆဲရာစိတ်ဝင်သွားကတည်းက

အဖေ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မိသား.. ၊ ဒီလမ်းကို ဒီစိတ်နဲ့ အဖေ
လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီကွာ၊ ရှင်ကြီးဝမ်းလည်းဝင်ခဲ့ပြီ.. ၊ ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်း
ဝင်ခဲ့ပြီ.. ၊ ချေးစော်နံလို့ ပြန်ခဲ့ပြီလို့ပဲ ပြောရမလား၊ အဖေစကားက
မင်းရဲ့ စိတ်ခွန်အားကို ချေဖျက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခွန်အားတွေ
အလေအလွင့် မဖြစ်အောင် သတိပေးနေတာ မင်းအရမ်းပင်ပန်းနေ
ပြီ၊

ငါတစ်သက်လုံးပြေးလာတဲ့ခရီးကို မင်းခဏလေးနဲ့ ရောက်
အောင်ပြေးလာတဲ့ မောပန်းမှုကို ငါကိုယ်ချင်းစားမိနေပြီ၊ သန့်ရှင်း
ကတော့ အဖေကိုမေးပါတယ် မင်းနေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်ပြေရဲ့
လားဆိုတာပါ၊ အဲ့ဒီအပြင် ဒီနွေမှာ မင်းတို့လက်ထပ်ကြတော့မယ်
ဆိုလို့ သူဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ဖိတ်စာရောက်အောင် မပို့လည်း
သူ ရောက်အောင်လာပြီး ချီးမြှင့်မှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေရောပေါ့
ကွာ”

ဘုရား.. ဘုရား.. ကျွန်တော် အသံထွက်ပြီး ဘုရားမတ
မိယုံတစ်မည် လန့်ပြီး မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ အဖေ
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်ရှာဖွေနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှမတွေ့သော်လည်း အားလုံးကိုတွေ့ခဲ့ပြီ၊
သော အဖေက...

“အဖေလည်း တွေးမိလိုက်တယ်လေ၊ သန့်ရှင်းတို့ ကုသိုလ်
ပြု လူငယ်လေးတွေထဲမှာ ကြည်ပြာတို့လို မင်းတပည့်လေးတွေ
လည်း ပါတယ်ဆိုတော့”

“အဖေ.. အဖေ.. အဲ့ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ
ဟင်”

“သန့်ရှင်းရဲ့ဘေးမှာ ကြည်ပြာလည်းရှိနေတော့ အဖေ
ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူးကွယ် နားထောင်ခေါင်းညိတ်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီ
ကိစ္စကို အဖေနေရာမှာ အဖေနေပြီး ပြန်ခဲ့ပေမယ့်.. မီးတွေဘယ်
လောက်ပဲလောင်လောင် ရေရှိဖို့ပဲလိုတယ်သား၊ အဖေမှာ ရေရှိနေ
တာပဲ မင်းငြိမ်းနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်၊

မင်း ထိုင်ကြည့်နေရင် ဆက်ပြီးလောင်လိမ့်မယ် ပြာကျသွား
တဲ့အထိပေါ့.. အဲ့ဒီတော့ မင်းစိတ်ထဲက မင်းကိုယ်မင်း တစ်ခါ
လောက် ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်ပါဦးလား၊

ဆရာဆိုတာ အမြဲတမ်း အနစ်နာခံတတ်တဲ့ လူတန်းစားပါ
ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေဘဝနဲ့ သိတဲ့အသိကို ပြောရရင် အနာပဲခံပါ..
အနစ်မခံပါနဲ့၊ ဆရာလုပ်တဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် နစ်သွားရင် မင်းတပည့်
တွေရော ခေါင်းဖော်နိုင်ပါဦးမလား၊ ခုတော့.. မင်းကို အဖေကြည့်ရ
တာ ကွဲပြားယောင်ပြီး မျက်လုံးပေါက်တောင် နှီးတစ်ပြားစာလောက်
ပဲပွင့်တော့တဲ့ လက်ဝှေ့သမားလို နိုင်ခြေကို ဘယ်လိုဖော်ရဲပါ ဖြစ်နေ
ပြီကွာ၊ ငါးချီပြည့်လို့ ဝိုင်ကသရေပွဲ သတ်မှတ်ပေးရင်တောင် အကွဲ
အပြဲတွေက ရှုံးနေပြီ”

ထို့နောက် အဖေစကားဖြတ်ကာ ဆက်တီစားပွဲအောက်က
အံ့ဆွဲတို ဖွင့်ပါသည်။ အံ့ဆွဲထဲက ဖိုင်ကဒ်အိတ်ကိုထုတ်ယူ၍..

“ရော့.. မင်းတင်နေတဲ့အကြွေးတွေ ဒါနဲ့ ရှင်းလိုက်ကွာ”

“အဲဒါဘာလဲအဖေ”

“အိမ်ဂရန်”

ပြောပြီး အဖေထွက်သွား၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လွင့်ဟာချောက်ပျာစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် အိမ်ဂရန်ပေါင်သည်ကိစ္စနှင့်ပင် အဖေနှင့်အမေကြား အက်ကြောင်းထင်ကာ လမ်းခွဲသွားကြသည်။ ထိုစဉ်ကာလက အဖေဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသည်ကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ . ခုတော့ ကျွန်တော်သိလေပြီ။ ထို့အပြင် စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် ညှပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ဆွဲထုတ်ကြည့်မိသွားပါသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ငါတော်တော်ရူးတာပဲ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်အတိုင်း မြင်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ကိုလျှော်ဖွပ်နိုင်ဖို့ အတော်ခက်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီး၊ တပည့်ဆိုးဆိုးများအား ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့် စာသင်နှစ်တစ်လျှောက် အလွန်ဆိုးသွမ်းသော တပည့်များနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ တချို့ဆို ယခုအထိ ဆိုးတုန်းမိုက်တုန်းပင်။

‘ဒါမှကွ ဒါအမှန်ကွ’ဟု ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်အောင် ဆိုဆုံးမသဖြင့်. . သူတို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းညိတ်ကာ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှားမိပါတယ်. . စသဖြင့် ထုပ်ဖော်ဝန်ခံကာ ကတိပေးကြသည်။ သို့သော် မှားကား မှားမြဲပင်. . ။

ဆိုးမိုက်မြဲပင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရ

၁၃၄ နတ်ရွာစိုး

သည်။ ငတုံးတွေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနှမြောတဲ့ကောင်တွေဟု ပြစ်တင် ရှုံ့ချခဲ့မိသည်။

တစ်ခါများ ရပ်ကွက်အစွန်အဖျားလောက်တွင် နေသော အောင်မိုးကို မြို့လယ်ခေါင်မှာနေသည့် ဇော်မင်းက ‘ဟေ့ကောင် ဇနပုဒ်သား’ဟု ခေါ်သဖြင့် အောင်မိုး ဒေါသတစ်ကြီး ထထိုးကြိတ် ပစ်လေသည်။ သို့နှင့် အထိုးခံရသော ဇော်မင်းက လာတိုင်၍ ရှင်းရ သည်။

“အောင်မိုးရ မင်းကို ဇနပုဒ်သားလို့ခေါ်တာ နာစရာလား ကွ၊ ဇနပုဒ်ဆိုတာ ဇနပဒ်လို့ခေါ်တဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးကို ပြောတာ၊ ကြီးတာမှ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ် လူ့အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် တွေနေကြတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးကိုမှ ဇနပဒ်၊ ဇနပုဒ်လို့ခေါ်တာ မင်းက ဇနပုဒ်သားဆိုတော့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသားပေါ့ကွ၊ ဘာတွေ နာစရာရှိလို့လဲ... နောက်ကို အဲ့သလိုမလုပ်နဲ့ ကြားလား”

ဆိုတော့ကား ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောပြီး ပြန်သွားသည်။ သို့နှင့်... ဇော်မင်းလည်း အထိုးခံရသည့် အနာပျောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ အောင် မိုးကို ဇနပုဒ်သားဟု စနောက်ပြန်ပါသည်။ အောင်မိုးကလည်း ဒေါ သဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ်ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော် ရှင်းရသည်။

ဘာကြောင့်လဲ... မှားတာကိုမှားမှန်းသိပြီး၊ မှန်တာကို မှန် မှန်းသိလျက်နှင့် ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်မပြန် ဆင်နိုင်တာလဲ... ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်နေရာက ‘ဆရာ’နေရာမှာ ဖြစ်နေ၍ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သော အောင်မိုးတို့အား ကျွန်

ဆရာဟူ၏ ၁၃၅

တော် ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။ လူလိုနားမလည်တဲ့ ကောင်တွေပေါ့။

ခုတော့ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အောင်မိုး(သို့မဟုတ်)ဇော်မင်း နေရာမှာရှိနေခဲ့ချေပြီ။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အဖေထောက်ပြ၍ ကျွန်တော်သိရပါလေပြီ။

“ကျွန်တော်ကား...”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ခါးစွင့်လစာနှုန်းအား မျှော်မှန်းလစာ အိတ်ပိတ်ဆန့်ပြု
သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ခွင့်ပြုစီစဉ်ပေးလိုက်၍ ကျွန်တော်ဆရာများ
ကြွတက်ပြီး အသက်တောင်မရှူဘဲ သင်ကြသည်။

ကောင်းလေစွ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ တန်းခွဲနှစ်ခုလောက် စဖွင့်နိုင်၍
အကြွေးအမြီကိစ္စ နားအေးပါအေး ခဏတာ ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းလေစွ။

“ဆရာ”

ကိုတင်ငွေခေါ်၍ ကျွန်တော်အတွေးဖြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်
တော့...။

“ကြည့်ရတာ ဒီနှစ်တော့ ဒီလောက်ပဲလား မသိဘူး ဆရာ၊

နောက်ထပ်မဝင်တော့ဘူး”

“အင်း”

“ဟိုဘက်က တခြားကျူရှင်တွေ တန်းခွဲလေးငါးခုလောက်
နဲ့ အနည်းဆုံးစနိုင်တယ်၊ ‘အောင်နည်းပြ’ ဆိုရင် ဒီနှစ် လူများလို့
အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး စာသင်ဆောင် ထပ်လုပ်ရတယ်တဲ့
ဆရာ”

“အင်း... အဲဒီတော့”

ကျွန်တော် အင်းအဲတွေချည်း လုပ်လွှတ်နေ၍ ကိုတင်ငွေ
ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ခေါင်းကုတ်လိုက် နှာခေါင်းပွတ်
လိုက်နှင့် လုပ်ပြီးမှ...

“ဆရာ အဆင်ပြေပါ့မလားလို့ပါ”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားရဲ့ မျှော်မှန်းလစာအသစ် ကျွန်တော်မရသေး
ဘူးနော်”

“ကျွန်တော့်ကို ရင်ကွဲနာကျအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ အခု
တောင် အသက်ဘယ်လိုရှုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ဟာ”

“ကိုတင်ငွေ”

ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်ပြီး
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မနှစ်က ဆယ်တန်းဆက်ရှင်(B)က ကျော်ဇေ
ယျ။ ကိုတင်ငွေဆီလာတာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်၍။

“ဆရာ နေကောင်းလား”

“မင်း မမြင်ဘူးလား!”

“မြင်တယ်လေဆရာ”

“မြင်ရင်ပြီးရော အခုဘာကိစ္စလဲ!”

“ကိုတင်ငွေဆီလာတာ”

“ဘာလဲ မနုစိက ဘောင်ချာလက်ကျန်တွေ ရှိသေးလားလို့ လာမေးတာလား”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူးဆရာကလည်း.. အဟဲဟဲဟဲ”

ကိုတင်ငွေ ကျွန်တော့်ကို ခဏဟု ခွင့်တောင်း၍ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုတင်ငွေ၏ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ကျော်ဇေယျ လူဆိုးကောင် မင်းမြေနိုင်လားလို့တောင် မမေးလိုက်ရ။ မနုစိက ဘောင်ချာအဟောင်းနှင့် အိမ်ကို ကျောင်းလခပေးသွင်းပြီး ရှစ်လလုံးလုံး သူသုံးပစ်ပြီး ကျောင်းပျက်ရက်တစ်ရက်မှ မရှိအောင် ခတ်ပြောင်ပြောင် ကြိုးစားသွားသောကောင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ဖက်နမ်းကာ ထိုးကြိတ်ပစ်ချင်မိသည်။ အတန်းထဲစစ်သော လစဉ်စာမေးပွဲတိုင်း အောင်မှတ်လေးလောက်သာရ၍ ဒီကောင် အောင်ပါမလားဟု စိုးရိမ်ရပါသည်။ ခွေးကောင် မအောင်ရင် အသိပဲ။

ခဏကြာတော့ ကိုတင်ငွေပြီးပြီး ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ဟူး.. အခုမှပဲ အသက်၀၀ ရှူနိုင်တော့တယ် ဆရာရေ”

“ဘာကိုတုန်းဗျ”

“နောက်တော့ ဆရာသိမှာပါ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ သူများ ပြောပြတာ နားထောင်ပြီးမှ ကြည့်ရတာ အရသာမရှိဘူးဆရာရဲ့”

“ဘာကားမို့လို့တုန်း”

“အချစ်ကားပေါ့ဆရာရဲ့.. အဟဲဟဲဟဲ.. ဒါနဲ့ ဆရာ သိပြီး ပြီ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဟာက.. ပဟေဠိတွေများနေပြီ”

“သန့်ရှင်းပြန်ရောက်နေပြီလေ”

“သိတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဆရာမသွားဘူးလား”

“ဟာ.. ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲလိုက်

ကြပြီ”

“ကျွတ်.. ကိုယ့်ဆရာ အဲ့ဒါခက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ညာမိလို့ရတဲ့ နောင်တက ခြေဖဝါးမှာ ငါးမျက်စိ ပေါက်နေသလိုပဲ ခဲလုံးမာမာလေး တက်နင်းမိတိုင်း အံ့ကြိတ်ခံနေရတာ”

ကိုတင်ငွေလည်း မလွယ်၊ သူများရင်ဘတ်ကို စကားလုံးနှင့် မှန်အောင် ပစ်နိုင်သော ပါးစပ်ဖြောင့်တပ်သားထဲမှာ တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်နေ၍.. ကျွန်တော် နောက်တစ်ချက် ထပ်မမှန်အောင် ပုန်းစရာရှာလိုက်သည်။

“တော်ပါဗျာ.. ကျွန်တော့်ကို လမ်းခွဲမယ်လို့ပြောတာ သူက စပြောတာဗျ၊ အဲ့ဒီတော့ သူ့ဘာသာလမ်းပြန်ဆုံချင်ဆုံ ဒါပဲ”

“အဟတ်ဟတ်ဟတ်.. ရေငတ်တုန်း ကိတ်မုန့်စားရတာ အတော်နပ်တယ် ဆရာရဲ့၊ ရေပဲ အရင်သောက်လိုက်ပါဗျာ.. နော်”

“ဟာ.. ဒီလူတော့..”

“အဟိဟိ. . တစ်သက်လုံး စမန်တုံးပြီး မှတ်တာ. . ဒီနေ့ တော့ ပျော်ရသား. .”

“တော်ဗျာ. . . ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး”

ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သလိုလို ပုံဖမ်းပြီး ဟန်လုပ် ထွက်လာရသော်လည်း ကိုတင်ငွေဆော်လွှတ်လိုက်သည့် နှစ်ချက် သုံးချက်က ချက်ကျောင်းတွေချည်း ပိတ်မှန်ကာ လန်ထွက်လာပါ သည်။

အတော်ဆိုးတဲ့လူ၊ ဒီနေ့မှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဘာထ ကြောင်တယ်တော့မသိ၊ ကျော်ဇေယျနဲ့ရော ဘာကိစ္စ. . ဟာ ဒီလူ ကျောင်းသားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အုပ်ရောရော ကျောက်ရောရော ပေါ တောတောနေတာ သူ့စတိုင်လ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ဘာသာ အဲသလိုရှုံးမည်းမည်းကာ ညစ်ကျယ် ကျယ် တွေးရင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်း ဖွင့်ရက်မို့ အဖြူနှင့်အစိမ်းတွေ တစ်လမ်းလုံးပြည့်ကာ သွားလာနေ ကြတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်နည်းနည်း အေးသွားသည်။

ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ကလေးတွေအဲသလို အုပ်အုပ်ထွေးထွေး သွားလာနေကြတာကိုမြင်လျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘာမှန်းမသိ လွမ်း ဆွတ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှန်းမသိ ပျော်ရွှင်သည်။ ကျွန်တော့် စာစသင်တန်းက အဖြူအစိမ်းဝတ်ပြီး သင်သေးသည်။

သို့သော် အဖေကန်ကွက်၍ မဝတ်ဖြစ်တော့ပါ။ မည်သို့ ဆိုစေ ကြည်လွင်တောက်ပပြီး ရွယ်ဖူးနုသစ်သော အဖြူရောင်နှင့်

အစိမ်းရောင်ကို ကျွန်တော်ချစ်ပါသည်။

ထိုအရောင်များသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ မူလအရင်းခံ အရောင်ဟုပြောလျှင် မှားမည်မထင်။

အချစ်ကတစ်ဆုပ်
 အမုန်းကတစ်အုပ်
 ဝရန်းသုန်းကားဝိုင်းကာဖွဲ့တယ်
 ပြုံးပြုံးကိုပြုတ်
 ခြောက်...ကိုယ့်မှာတော့ ငုတ်တုတ်

ဝေရာဟူ...
 မှတ်တမ်း

အခန်းရှစ်

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သောနေ့ဖြစ်၍ လူတွေ
 ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပွဲခံနေကြသည်။ သူ့အောင်သည်၊ ငါအောင်သည်၊
 ဘယ်သူကျသည်၊ ဘယ်သူက ဘယ်နှစ်ဘာသာပါသည် စသဖြင့်
 ပွက်လောညံ့ကာ အလွန်ပဲရင်ခုန်ဖွယ်ရာ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။
 အောင်စာရင်းကပ်ထားရာ ဖာစစ်ဌာနတွေဆီ လူတွေ၊ ကားတွေ၊
 စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ လူးလာပြန်ကာ ခြေရှုပ်နေကြစဉ်
 ကျွန်တော့်ကျောင်းစာရေး ကိုတင်ငွေလည်း သူ၏လုပ်ငန်းလုပ်စဉ်

အတိုင်း အလုပ်ရှုပ်ပါသည်။

သူကူးယူလာသော အောင်စာရင်းအား ချက်ချင်း ဘလက် ဘုတ်ပေါ် ချရေးကာ ဂုဏ်ထူးပါသူများမှ ရိုးရိုးအောင်သည်အထိ အစဉ်လိုက်ချရေးပြီး စာသင်ဆောင်ရှေ့လမ်းမပေါ် လူမြင်ကွင်းမှာ ထွက်၍ ထောင်ပါသည်။

သူ့အလုပ်ကလည်းမလွယ် ~~ညဉ့်ဦးကတည်းက~~ အောင်စာ ရင်းကပ်ချိန် ဦးဦးဖျားဖျား မိအောင်သွားစောင့် စာရင်းကပ်တာနဲ့ သူ့ဆီပါသွားတဲ့ ကျောင်းသားအမည်စာရင်းနဲ့ တိုက်စစ် အောင်လျှင် အမှတ်အသားလုပ်၊ ဂုဏ်ထူးပါလျှင် ဘေးကချရေး၊ လူစုံပြီ ဆိုတာနဲ့ စာသင်ဆောင်ကိုပြန်ပြေး၊ ဘလက်ဘုတ်မှာရေးပြီး မိုးမလင်းခင် စာသင်ဆောင်ရှေ့ အခန့်သားထောင်ထားနိုင်ဖို့ ဖြစ်လေသည်။

ဒါကလည်း အဖေလက်ထက်ကတည်းက 'မိုးမြင့်ပညာ ရေးနည်းပြ'မှာတက်သော ကျောင်းသားများအားလုံး စာစစ်ဌာနမှာ ဒုက္ခခံတိုးဝေ့ကြည်နေစရာမလိုဘဲ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပြီး ကိုယ့် အောင်စာရင်းကိုယ် သက်တောင့်သက်သာ လာကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးသည်မှာ အစဉ်အလာလို ဖြစ်နေပါချေပြီ။

ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အောင်စာရင်း လာကြည့်ကြ သောကျောင်းသားဟောင်းတွေ အတော့်ကိုစုံလင်နေလေ၏။ ဒီနှစ် တော့ ဘလက်ဘုတ်နှစ်ချပ် ထွက်၍ထောင်ထားသဖြင့် ကိုတင်ငွေ ၏ လက်ဝဲစာလုံးလှလှကြီး... ကာလာချော(ပ်)နှင့် ခန်းညားစွာ ရေးထား၍ ကျွန်တော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မိုးမြင့်ပညာရေးနည်းပြမှ ဂုဏ်ထူးရှင်များနှင့် ကိုးဆယ် ရာခိုင်နှုန်း အောင်ချက်ကို ဆွတ်ခူးပေးလိုက်ပါပြီခင်ဗျား... ”

ဟု အားပါးတရရေးထားရာ လစဉ်ကံထူးရှင် ကြေညာတတ် သော မိုးယံတို့ ရွှေမြန်မာတို့ပင် သတိရသေးတော့သည်။

“တို့ဆရာလာပြီကွ... ဟေးဝေး”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ကျောင်းသူတွေရော ကျောင်း သားတွေပါ ပြေးလာကြပြီး ဆီးကြိုတွဲကာဆွဲကြသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ အောင်စာရင်းထိပ်ဆုံးနေရာ ယူထားတာက... ကြည်ပြာ... ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်၊ သူ့အောက်က ကျော်ဇေယျ ခွေးကောင်... ဒီကောင်က လေးဘာသာ၊ ပြီးတော့ အောင်မြတ်ဇော် တို့ လေးယောက်က နှစ်ဘာသာ တစ်ဘာသာနှင့် အစဉ်လိုက်တွေ ထွက်၍လာသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှိုက်ဆို့ကာသွားသည်။

ဘုရား... ဘုရား... လူဆိုးတွေ ငပေကောင်တွေ ဂုဏ်ရှိ နေလိုက်ကြပုံများ၊ ကျွန်တော်ဆက်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ကျဆက်ရှင် တစ်ခုလုံး အောင်ပြီး... နှစ်တက်တွေထဲကပါ အားရသောအောင် ချက်များ တွေ့မြင်ရကာ မျက်ရည်မထိန်းနိုင်အောင် ပျော်ရွှင်မိလေ သည်။ ကျွန်တော်မျက်ရည်သုတ်ပြီး မျက်ရည်ကျသော ကျောင်း သားတွေကို နားရင်းလိုက်အုပ်ပစ်ရင်း...

“မင်းတို့က ဘာဆိုင်လို့ငိုတာလဲကွ”

“ပျော်လို့ပါဆရာ”

“အေး... ငါလည်း ပျော်လို့ကွ”

ပြောရင်း ကျွန်တော်မျက်ရည်ကျ၍ ဒီကောင်တွေလည်း ကျကြသည်။ ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်လွတ်ကာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ သူတို့တွေ မျက်ရည်သုတ်ကာ ရယ်မောနိုင်မှ ကျွန်တော် စာသင်ဆောင်ဖက် ဝင်လာခဲ့တော့၏။

ဪ... ဝိတ်ကိုစား အားရှိပါ၏ ဆိုသော ခံစားမှုတုလား။ ကျွန်တော်ခုမှ မြန်မြန်ကြိုးစားလိုက်ရပါသည်။ ကောင်းလိုက်တာ တစ်နှစ်လုံးစာသင်ပြီး အကြွေးတွေသိန်းနဲ့ချီပြီး တက်သွားတာကိုပင် မေ့သွားသည်။

အဖေသာသိလျှင် အဖေလည်းပျော်မှာ သေချာပါသည်။ အဖေအနားယူပြီးကတည်းက 'မိုးမြင့်'မှာ ဂုဏ်ထူးမထွက်တာ ဘယ်လောက်ကြပြီလဲ၊ ထွက်မယ့်ထွက်တော့ လေးငါးနှစ်စာပေါင်းပြီး... ဘောဂပုံထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုတင်ငွေ မျက်တွင်းဟောက်ပျက်လေးနှင့် ပြီးရယ်ကာ ဝင်လာပြီး...

“ဆရာရေ ဒီနှစ်တော့... ကျွန်တော်တို့မိုးမြင့်က Top ပဲဗျ ကျွန်တော်အခုပဲ အကုန်ပတ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ... ဘယ်ကျူရှင်မှ ကျွန်တော်တို့လောက် ဂုဏ်ထူးမများဘူး အောင်ချက်မကောင်းဘူး”

“အဲဒါ ဝမ်းမသာပါနဲ့ဗျာ၊ မအောင်တဲ့ကလေးတွေနဲ့ မိဘတွေအတွက် တစ်နှစ်စာနှစ်နာသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာပါ။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဗျာ... ကဲ... ခင်ဗျားလည်း အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ပင်ပန်းနေပြီ... နားတော့လေ ကိုတင်ငွေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ထိုင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ပျော်ပျော်ကြီးကို အိပ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဪ... ဟိုကလေးနှစ်ယောက်က ဆရာကို မတွေ့ရဲလို့ ဖိတ်စာလူကြို ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာဖိတ်စာလဲဗျ”

ကျွန်တော်ယူကြည့်လိုက်တော့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ဖြစ်၍ အံ့အားသင့်ကာ ဆက်ကြည့်သည်။

မောင်ကျော်ဇေယျ နှင့် မကြည်ပြာ။ ဟာ... ဒါက။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပါပဲ... ကျွန်တော်လျှော်ပေးလိုက်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဘာ... ကိုတင်ငွေ၊ ခုမှဆယ်တန်းအောင်ရုံနဲ့ အိမ်ရာထူထောင်ပြီး ဘယ်လိုရုန်းကန်ကြမလဲ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလားဗျာ”

“ဆရာ အပြစ်ပြောလည်း ကျွန်တော်ခံရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ဖြစ်နေကြပါပြီ၊ ဆယ်တန်းမအောင်ပေမယ့် လူမှုရေးကတော့ အတော်အောင်ထားတဲ့သူတွေပါ အလုပ်အကိုင်တွေလည်း ကိုယ်စီရှိကြတယ်၊

ဖြစ်ချင်တော့ ကျော်ဇေယျက ကြည်ပြာကို အတော်စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိပုံဗျာ၊ ကျောင်းလခတွေ မပေးတာကလည်း ဆရာနဲ့ ကြည်ပြာ ကြိုက်နေကြတယ်လို့ သူ့ခွတ်ပြီး သုံးပစ်တာတဲ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော့်ကို လာမေးပြီး အခြေအနေအမှန်ကို သိသွားတော့မှ အသည်းအသန် ပြန်လိုက်တာ၊

ကျွန်တော်လည်း ဆရာဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ချင်တာနဲ့ လိုက်ကွာဆိုပြီး လှော်မိပါတယ် ဆရာ၊ ဟိုတလောက ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောနေတုန်း ကျော်ဇေယျ ကျွန်တော့်ဆီလာတာဟာ သူ့အခြေအနေ ကောင်းသွားပြီလို့ လာပြောတာပါ ဆရာ၊

အဲ့ဒါကြောင့် ဆရာအတွက် ဆယ်လိုက်နိုင်ပြီဆိုပြီး ကျွန်တော် ပျော်မိတာပါ။ သူတို့ ဒီသင်္ကြန်မှာ အခြေအနေကောင်းသွားကြတယ်လေ၊ စတုဒိသာတို့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတို့ကလည်း ငွေကြေးမော်နိုင်တဲ့ မေသန့်ရှင်းတို့ မိသားစုက မတည်ဦးစီးပြီး လုပ်တာဆိုတော့ အရမ်းကို စည်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဆရာစေတနာကို နားလည်သွားကြတယ်၊ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ရွေးချယ်သွားကြတယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဆရာ”

“ဘာများလဲ”

“ဆရာကို မရောက်ရောက်အောင် လာစေချင်လို့ အသက် (၇၀)မပြည့်သေးတဲ့ ဆရာအဖေ ဆရာကြီး ဦးမိုးမြင့်ကို အထူးဧည့်သည်အဖြစ် သက်ကြီးစာရင်းသွင်းပြီး ခေါ်ယူပူဇော်တာတောင် ဆရာမရောက်ပေမယ့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘဝခရီးအစကိုတော့ ဆရာရောက်အောင်သွားပြီး ချီးမြှင့်ပေးမှ သင့်မယ်ထင်တာပဲ.. ကျွန်တော် သွားပြီနော်”

ကိုတင်ငွေ နှုတ်ဆက်တာကို.. ကျွန်တော် ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါဘဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဦးခေါင်းပါမပါကို မသိနိုင်တော့သေး”

ငြိမ်သက်မှုမျိုးနှင့် ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်သွားသော စာသင်ဆောင်ထဲ ဆူညံနေသော နှလုံးအိမ်၏အသံကို ကျွန်တော်ကြားကာ ငြိမ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး.. သန့်ရှင်း၊ ငါ မသိတာပါ၊ ငါ ရင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ ရှိနေတဲ့အချစ်ကို ငါမသိတာပါ၊ ဒါကလည်း စိတ်ခံစားမှုရဲ့ အထားအသို နေရာလွဲနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ငါ့မှာက နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ.. ဆရာ ရာဘင်ဒြာနတ်တရိုး ပြောသလိုပါပဲ၊

‘ဒုက္ခနဲ့တူတဲ့အကောင်တွေ အိမ်ရှေ့တံခါးကို လာခေါက်တော့ ရင်ထဲကအချစ်တွေ ပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်’ ဆိုတာလိုပေါ့၊ ဒုက္ခတွေ ပြန်ထွက်သွားလည်း အချစ်တွေ ပြန်ရောက်လာတာပါပဲ၊ သေချာတာက အချစ်က အိမ်ရှင်လေ၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ အိမ်ရှင်ပါ၊ ငါက မင်းဒုက္ခပါ၊ ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် မင်းအတွက် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသလို ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးတာပါ၊ အဖေဒဿနနဲ့ ငါက ရူးနေတဲ့အကောင်ဆိုတော့ ခက်တယ်ကွာ”

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သော နေ့ရက်များစွာအား ကျွန်တော့်
ဘာသာ ရူးသွပ်စွာ ဖွဲ့စားခြင်း၏ စေတနာအကျိုးဟု ပြောပါမည်။
အောင်စာရင်းထွက်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကျောင်းသားဦး
ရေ ပုံမှန်ထက် နှစ်ဆတိုးမြင့်တက်သွားသည်။ နောက်ထပ်စာသင်
ဆောင်တစ်ဆောင် အရေးပေါ်လိုအပ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ နေမင်း
ရှင် ဒေါ်အေးတင်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းကာ ထပ်ငှားရပါမည်။
သို့သော်လည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေလောက် အသက်ရှူမကျပ်တော့ဘဲ
အတော့်ကို ချောင်လည်ခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ ကိုတင်ငွေ နေ့တစ်ပိုင်းခွင့်
ယူထား၍ ကျွန်တော် ကိုတင်ငွေ၏ ခုံမှာ ထိုင်နေခိုက်...

“ဦးလေး အစစ်ကြီး”

“ဟင်... မိကြေးလေး... ဟာ... သန့်... သန့်...”

“ဒေါ်လေးက သန့်ပါတယ်၊ ဦးလေးအစစ်ကြီးရဲ့... အဟိတ်
သမီး ကျောင်းအပ်ချင်လို့”

“ဪ... အေး”

သူမကတော့ ခပ်တည်တည် ကျွန်တော့်မှာသာ မဝံ့မရဲ
မော်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေရာမှ ခင်ကြေးမုံဆီ ငွတ်
မှိတ်အာရုံပြောင်းကာ...

“ဘာလဲ ညည်းကျတယ်ပေါ့”

“ကျလို့ လာအပ်တာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိကြေးရာ၊ ကဲပြော ဘယ်ဘာသာ
အားနည်းတာလဲ”

“မသိဘူး အကုန်ပဲ”

“ဟေ... အေး... အေးပါ။ ဒီနှစ်တော့ အောင်အောင် ကြိုး
စားရမယ်နော်၊ ဦးလေးလည်း သေချာသင်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

ထို့နောက် မိကြေးလေးအတွက် တန်းခွဲနေရာချပေးပြီး
ထိုတန်းခွဲ စာသင်ချိန်လည်း ရှိနေသဖြင့် တစ်ခါတည်း ဝင်ခိုင်းကာ
စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြော ဆရာ၊ ကျောင်းအပ်ခဲ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ထောင့်ငါးရာ”

“နောက်မနေနဲ့... ဒီက အကောင်းပြောတာ”

“မနောက်တာတော့ အမှန်ပဲ သန့်ရှင်း၊ ဦးလေးအစစ်ကြီး”

လို့ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ မိကြေးလေးက. . ကိုယ့်ရဲ့ တူမ အစစ်ကြီးပါ. . ၊
အဲဒီတော့ အဒေါ်အစစ်ကြီးကို နောက်စရာလားကွာ”

“သွားစမ်းပါ အခုမှ လာပြီးတော့”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်နောက်
က အပြေးလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်တို့ ဆိုင်ထိုင်ကြမလား သန့်ရှင်း”

“စိတ်နာတယ်”

“မနာပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ဒီနေ့အထိ မင်းကို မချစ်တော့ဘူးလို့
မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
နောက်ထပ် အသစ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး”

“ရှင်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်ဆို”

“ဟာ. . အဲ့ဒါ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ပါကွာ၊ တ
ကယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု သူတို့ချင်း အကြိုက်တွေပြီး တကယ် လက်
ထပ်ကြတော့မှာပါ”

“သိသားပဲ”

“ဟေ. . ဒါနဲ့များကွာ”

“တမင် ကဆုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလာအောင်လို့ ဆွပေးလိုက်
တာ၊ ဟင်း. . ရှင့်ကိုယ်ရှင် တော်တော်အသည်းမာတယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား”

“မာတာမဟုတ်ဘူးကွ. . ခြောက်ကပ်သွားတာ၊ အခုမှ စိုစိ
စိုစိ ပြန်ဖြစ်ချင်သလားလို့”

“ကဲ. . ဒါ အခု ဘယ်ကို လိုက်မှာလဲ!”

“သန့်ရှင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မိကြေးကျောင်းလာအပ်တာလေ၊ အိမ်ပြန်မှာပေါ့”

“ကိုယ်လည်းလိုက်ခဲ့မယ်”

“အဖေ ဒေါပွနေတယ်”

“ရတယ်ကွာ အသေခံမယ်”

“တကယ်ပြောနေတာ. . ၊ သိန်းသုံးဆယ်လောက် ကုန်ပြီး
မအောင်လို့ သူ့မြေးကို ဆူတာမှ ပွက်လောက် ထနေတာပဲ”

“အေးကွာ အဲဒါတော့ မိဘတွေရဲ့ ရင်ထုမနာ ကိစ္စပဲ”

“မိကြေးလည်း ရှင်နဲ့ကြည်ပြာလို ဖြစ်နေတာပဲလေ”

“ဟမ်!”

“ဒါပေမယ့် သူက ကလေးဆိုတော့ စိတ်ကစားတာပါ၊ ပြီး
တော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ၊ စာမေးပွဲတော့ ကျတာပေါ့”

“ဪ”

အဲ့ဒီ ဩော်ရဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းဘဝင်မြင့်
ချင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကျွန်
တော့်တပည့်မလေး၏ အောင်မြင်မှုကို ရအောင်ယူပေးနိုင်ခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

“အဖေ ကိုယ့်ကိုဆုံးမလို့ ကိုယ်လည်း အတော်လေး ဆင်
ခြင်ပြီး ပြင်ဆင်နေပါပြီ သန့်ရှင်းရာ၊ ‘ဆရာဆိုတာ အနစ်နာခံစရာ’
လူတန်းစားပဲ ဆိုပေမယ့် အနာပဲခံပါ. . အနစ်မခံပါနဲ့တဲ့. . ၊

၁၅၄ နတ်ရွာစိုး

ကိုယ် ခိုးခိုမိတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သန့်ရှင်းပါ ရောပြီး
နှစ်မလားလို့ပါ။ ခုတော့ မနှစ်ဘူးလို့ ယုံကြည်မိနေတယ်။ ကိုယ်တို့
ပြန်ချစ်ကြရအောင်ကွာ”

“ဘုရားရေး . ဘယ်သူကများ မုန်းခဲ့လို့လဲ”

“ဟေ့ . ဒါဆို”

“ဟင်းနော် . ~~သစ်တော~~ မှာ . ဆရာနော် . ဆရာ”

“တောက် . ခုချိန် ကျောင်းသားပြန်ဖြစ်နေရမှာ ငါ့နယ်”

ဆိုတော့ကား နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ကြသည်။

ထိုရယ်သံ လွှင့်လွှင့်လေးများ . ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး
ကြားချင်လှတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

